

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

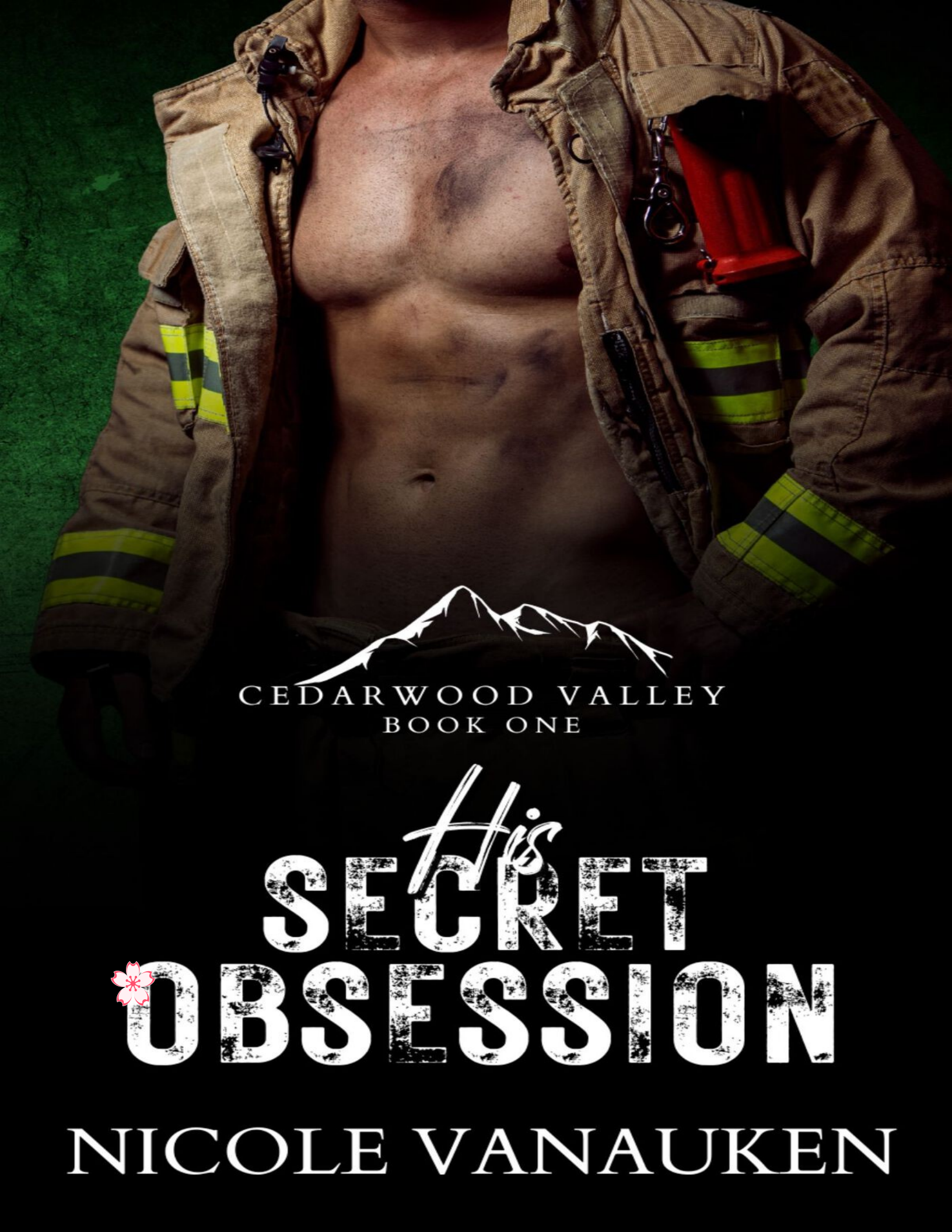
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a firefighter's torso. The firefighter is wearing a tan-colored fire jacket with reflective yellow and black stripes on the sleeves. The jacket is open, revealing a bare chest with some bruising or marks. A red air horn is attached to the jacket's chest strap. The background is a dark, textured green.

CEDARWOOD VALLEY
BOOK ONE

His
**SECRET
OBSESSION**

NICOLE VANAUKEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

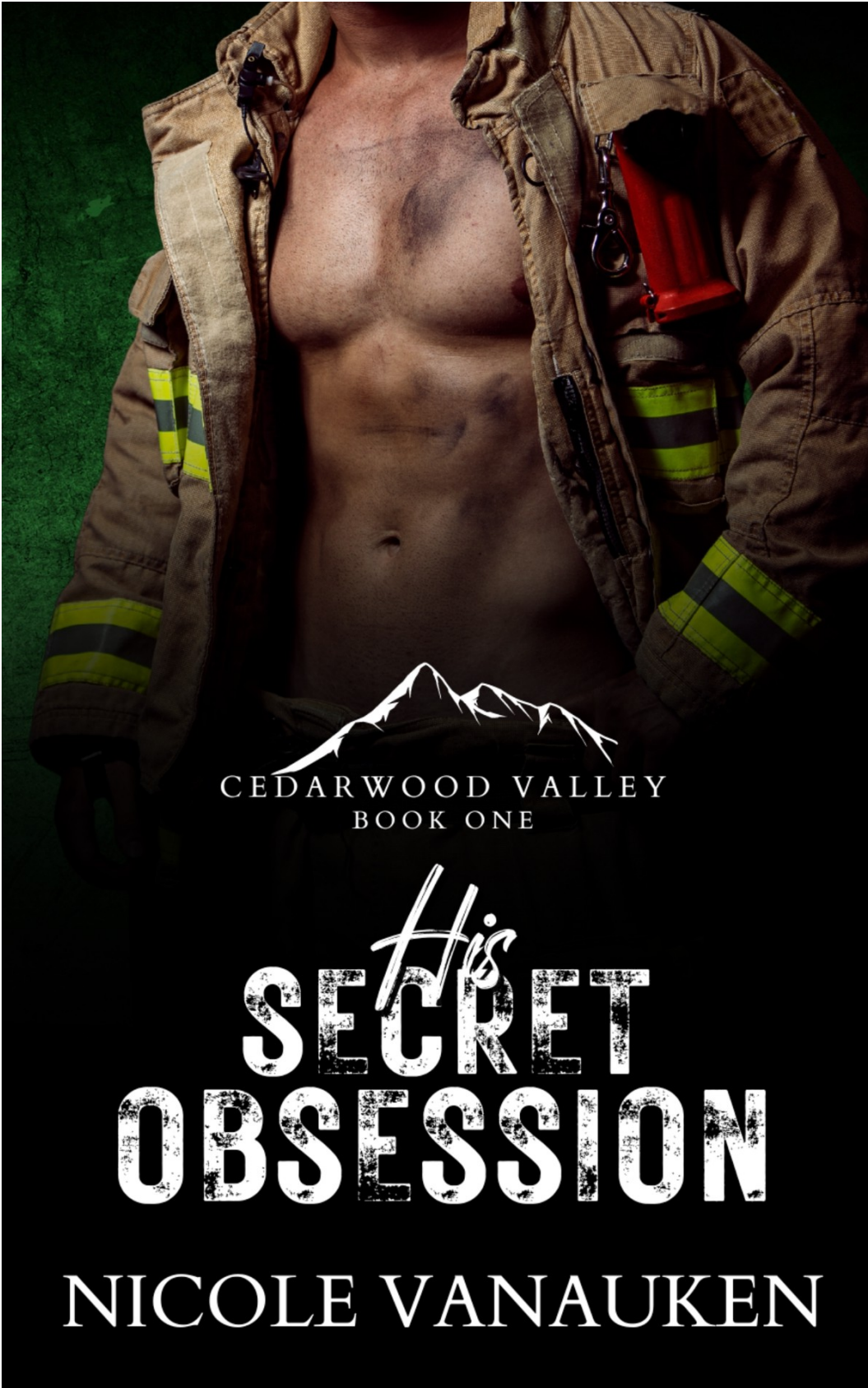
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

His **Secret Obsession**

Sedir Ağacı Vadisi Birinci Kitap
Nicole VanAuken

Telif hakkı © 2025 Nicole VanAuken

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir.

Bu eserde anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kapak Tasarımı: Kellie Fisher

Düzeltilme: Vicky Skinner

İçindekiler

[İçerik Uyarısı Oynatma](#)
[Listesi](#)

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu Bölüm](#)
- [11. On Birinci Bölüm](#)
- [12. Onikinci Bölüm](#)
- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. On Dördüncü Bölüm](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On altıncı bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Epilog](#)
- [Yazarın Notu](#)
- [Ayrıca](#) .

İçerik Uyarısı

Sevgili Okuyucu

Sınırların aşıldığı, kuralların hiçe sayıldığı ve kalplerin kırıldığı Cedarwood Valley'e hoş geldiniz. Eğlenceli, çılgın ve deli dolu bir yolculuk sizi bekliyor. Bu roman, gerilim ve kimya dolu, ateşli ve hızlı gelişen bir aşk hikayesi. Ancak, bu romanda bazı okuyucuları rahatsız edebilecek bazı konular bulunmaktadır. Bunlar aşağıda listelenmiştir.

Bu eserin kurgu olduğunu ve bu kitapta anlatılan bazı olayların gerçek dünyada bu romanda olduğu gibi gerçekleşme olasılığının çok düşük olduğunu lütfen unutmayın. Bazı yaratıcı özgürlükler kullanılmıştır. Sonuçta, biz buraya uzun süre kalmak için değil, iyi vakit geçirmek için geldik.

Tetikleyici unsurlar olmadan sürprizlerle karşılaşmak isteyenler için, bu sayfanın geri kalanını atlamanızı öneririm. Aksi takdirde, potansiyel tetikleyici unsurların listesi aşağıdadır:

- Ebeveynlerin ölümüyle ilgili tartışma (sayfa dışı, tarihsel)
- Ebeveynlerin uyuşturucu kullanımı ve ihmali hakkında tartışma (tarihsel, kısa ve ayrıntılı değil)
- Yıkıcı bir araba kazası nedeniyle (sayfada) anksiyeteye neden olan panik atakları yaşayan bir karakter (tarihsel, kısa ve ayrıntılı olmayan bir geri dönüş)
- Aldatma (ana karakterler arasında değil, kısa ve ayrıntılı değil)
- Aldatmanın sınırını ciddi şekilde zorlayan bir sahne (ana karakterler arasında değil)
- Açık seks sahneleri (Rıza ile)

- Küfür

Klişeler ve Temalar:

- Eski Sevgilinin Ağabeyi
- Ya  farkı
- Zorunlu Yakınlık
- İlk açık olan
- Gizli tutku
- Travmadan iyileşme
- Huysuz, sahiplenici ve koruyucu MMC
- Grafik MF seks sahneleri
- Müstehcen konuşma
- Hafif  vg  kink
- Sınırd  tutma
- Oyuncak oyunları
-  aplak
- Oral seks
- R ntgencilik içeren bir sahne

Şimdi Jax Parker'a uslu dur ve o sayfayı  evir...

Çalma listesi

We Don't Fight Anymore — Carly Pearce & Christ Stapleton
Single Again — Josh Ross
I Ain't Sayin'—Jordan Davis
World on Fire—Nate Smith Wish
I Never Felt—Nate Smith
Looking for You—Chris Young
She's The One—Brantley Gilbert
Where It Stays—Charlotte OC
Doğru Kız Yanlış Zaman—Jon
Langston Tanıdığım Kız—Chase
Matthew
Başka Bir Adamın Kamyonunda — Waylon
Nihipali Onu Elinden Al — Midland
Benim Yaşımdaki Erkekler —
Hey Violet Ateşliyim — Bruce
Springsteen
Tehlikeli Kadın — Ariana Grande
Kurşun Geçirmez — Nate Smith
Onu Seviyorsan—Forest Blakk Yedi—
Natalie Jane
Suçu Sana At — Jason Aldean
Beni Sevişini Seviyorum — John Michael Montgomery Jessie'nin
Kızı — Rick Springfield
Spotify'da çalma listesini dinle:

"En güzel hikayeler her zaman yıkımla başlar."
-Jack London

CHAPTER One

Maddison

"Bu bir şaka ise, pek komik bulmadım." Titreyen parmaklarım, erkek arkadaşımın karşı karşıya durduğumuz mutfak masasının üzerinde buruşuk mektubu düzeltir. Ortak dairemizde sessizlik ağır ve gariptir, o beni izlerken yüzü solmuştur. *Tahliye* kelimesi gözüme çarpar ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Parmaklarım göğüslerimin arasında duran kolyeyi çekerken, Luke'a yalvaran gözlerle bakarım.

"Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?" diye soruyor.

Çünkü her hafta çamaşırlarını yıkıyorum, tabii ki.

Bir hırıltı kaçıyor ağzımdan. "Neden cebinde bıraktın?"

"Sana söyleyecektim." Suçluluk dolu bir ifadeyle kağıda bakıyor ve karnımda panik hissediyorum.

Mektuba bakarken, tarihi görünce dudaklarım sert bir çizgiye dönüşüyor. Yaklaşık iki hafta önce gönderilmiş ve buzdolabına asılı takvime baktığımda

Bize başka bir daire bulmak için yaklaşık iki haftamız kaldı.

Acı, soğuk bir bıçak gibi içimi kesiyor.

"İşyerini aradım, bir ay önce kovulduğunu söylediler."

"Siktir, Madds." Gözlerini sıkıca kapattı. "Bunu bu şekilde öğrenmemen gerekiyordu."

"Beni aldatıyor musun?" Bu düşünce boğazıma kadar yükseldi.

"Hayır!" Yeşil gözleri açıldı ve bana dehşet dolu bir bakış attı.

"O zaman son bir aydır her gün nereye gidiyordun?" Parmaklarım kolyeyi çevirmeye devam ediyor.

"Sana asla böyle bir şey yapmam."

Bir zamanlar ona inanırdım. Ama şimdi o kadar emin değilim. "Her gün nereye gidiyordun?" diye tekrarlıyorum, sesim sert. "Madds..."

Çaresiz ve panik bir ifadeyle bir adım öne çıktı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, göğsü genişleyerek derin bir nefes aldı. Başımı salladım, omuzlarına kadar uzanan koyu sarı saçlarını eliyle tararken onu izledim. Saçları bugün gevşek bir topuz halinde toplanmıştı ve parmakları saç bandına takıldı. Gevşek saç telleri, keskin ve pürüzsüz çenesini çerçeveleyerek döküldü.

Onun ince, atletik vücuduna her baktığımda kalbim çarpardı. Siyah, dar kot pantolonunun ince kalçalarına nasıl sarıldığı. Kumaştaki yırtıklar, güçlü uyluklarının pürüzsüz tenini hafifçe ortaya çıkarıyordu. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış kırmızı ve siyah ekose ceket ve altında hafifçe beliren karın kaslarını ortaya çıkaran siyah gömlek.

Artık vücudum ona pek tepki vermiyor.

"Her şeyi mahvettim, biliyorum, tamam mı?" Elleri belimi kavradı ve beni göğsüne yaslanana kadar nazikçe öne çekti. Öfkem ve hayal kırıklığıma rağmen, vücudunun ısısı bana iyi geldi ve ona karşı yumuşadım. Kollarımı omuzlarına dayadım ve ona baktım. "Her gün iş arıyorum. Başka bir iş bulur bulmaz sana söyleyecektim." İçini çekiyor. "Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

"Ama neden?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Gözleri yere kayar. "Senin beni bir ezik olarak görmeni istemedim," diye mırıldanır.

Bir anda sempati duyuyorum ve ona karşı sert davranma kararlılığım yıkılıyor. "Luke Parker, sen bir ezik değilsin."

, kararlı bakışlarımla ona bakmasını sağlarım. "Bu tür şeyler herkesin başına gelir, bebeğim."

Kafasını sallar. "Sana olmaz." Kaşlarımı çatarım.

"Ben okulu bırakmış biriym," diye devam eder, "ve şimdi bir işi bile tutamıyorum.

Sen daha iyisini hak ediyorsun." O alaycı bir şekilde güldü. Luke'un zorluklar yaşadığı doğrudur.

Hiçbir zaman çok çalışkan biri olmamasına rağmen, üniversiteyi bıraktığı zaman kararını anlamakta zorlandım. Grafik tasarım bölümünü bırakıp yerel bir spor barında garsonluk yapmaya başladığında sessizce endişeyle izledim. Yorgun düştüğünü ve sadece biraz ara vermesi gerektiğini söylediğinde ona inandım. Sadece bir dönem olması gerekiyordu, ama bu altı ay önceydi.

Burada orada birkaç gece partisi, kısa sürede bitmek bilmeyen partiler, içki ve akşamdan kalmalıklar dizisine dönüştü. Sonra işe gitmemeye başladı. Ve kısa süre sonra, her yere yanında götürdüğü eskiz defteri unutuldu. Mezuniyetim geldiğinde, tek başıma kutlama yapıyordum —tıpkı Virginia, Crestwood Heights'ta bir iç tasarım şirketinde hayatımın fırsatı olan stajyerlik pozisyonuna kabul edildiğimde olduğu gibi.

Kendimle bir ilişki içindeymişim gibi hissetmeye başlıyorum. Eskiden en iyi arkadaşım olan çocukla değil.

"Ama ben seninleyim," diye hatırlatıyorum ona yumuşak bir sesle, avucumu göğsüne hafifçe sürterek. "Her şey düzelecek. Belki de bu, okula geri dönmen için bir işarettir."

"Bunu düşünmeden önce, başka bir daire için nasıl ödeme yapacağımı bulmam gerek."

Omuzlarım düşüyor. "Belki ben de bir iş bulmalıyım," diyorum. Stajım ücretsiz, ancak her şey yolunda giderse kalıcı, maaşlı bir pozisyona dönüşme potansiyeli var. Ama ilk başladığımda bunu öngörmemiştik. Sadece altı ay sürmesi gerekiyordu, ama birikimlerim taşınma masraflarını karşılamaya yetmez ve onun açıkça zorlandığını bilirken tüm masrafları onun üstlenmesini beklemek adil olmaz.

O yüzünü buruşturur. "Senden istifa etmeni istemedim, ama sanırım bir çözümüm var." Neden tereddütlü konuşuyor?

"Neymiş o?"

"Kardeşimin boş bir odası var."

Keskin bir nefes alıyorum, bu öneri kalbimi sıkıştırıyor. Ne söyleyeceğimi bile bilmeden ağzımı açıyorum.

"Hayır. Başka bir yolu olmalı. Onunla yaşayamam..." Kafamı sallayarak onun kollarından kurtulurum ve kollarımı kavuştururum.

Elini yine saçlarının arasına geçirirken, hayal kırıklığına uğramış bir sesle inledi. "Madds, onun senin en sevdiğin kişi olmadığını biliyorum. Ama ona sorarsak, eminim ki...

bize bir süreliğine boş odasında kalmamıza izin vereceğini söyledi. Bu süreyi ikimiz de para biriktirmek için kullanabiliriz." Çenesindeki gerginliğe rağmen yumuşak bir sesle konuşuyor. Elini yanağıma koyup yüzümü yukarı doğru çeviriyor ve alnını alnıma dayıyor. Narenciye ve yasemin kokusu burnuma geliyor ve ona aldığım kolonyayı sürdüğünü fark edince gülümsüyorum.

"Aklıma başka bir şey gelmiyor," diye itiraf ediyor.

Göğsümde bir sızı hissediyorum. "Cedarwood'a geri dönmek istemiyorum."

"Çok şey istediğimi biliyorum, ama bunu sensiz yapmak istemiyorum," diye fısıldıyor, başparmağı dudağımın altını okşarken gözlerim kapanıyor.

Stajımı bırakmak zorunda kalma düşüncesi beni tereddüt ettiren şey değil.

O.

Jax Parker.

Yutkunuyorum, suçluluk duygusu göğsümde bir örs gibi ağırlaşıyor. O yoğun, her şeyi bilen, zümrüt yeşili gözlerle aynı çatı altında yaşayabileceğimden emin değilim. Bazen onunla aynı odada olduğumda boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Her ne kadar yanlış bir şey yapmamış olsam da - Luke ile dört yıllık bir geçmişim var ve onu asla ihanet etmem - ilişkimizin ilk günlerinde çok önemli bir şeyi saklamayı tercih ettim. Ve şimdi bu konuyu nasıl açacağımı, nasıl itiraf edeceğimi bilmiyorum.

Ve bu sırrı Jax Parker ile paylaşmak istemiyorum.

Luke bazen kendi başarısızlıkları ve eksiklikleri için kendini azarlayabilir, ama ben de öyle yapıyorum. Ve ne yazık ki bizim için iletişim, güçlü yanlarımızdan biri değil.

Crestwood Heights'ta kalabilirim. Stajımı sürdürüp teyzemin yanına taşınabilirim. Birbirimizi zar zor tolere etsek de, o bana kapısını asla kapatmaz. Ne yazık ki, Luke için aynı şey söylenemez. Ve artan mesafenin, zaten zayıflamış olan ilişkimizin sonunu getireceğinden korkuyorum.

Sonunda, Jax Parker'a boyun eğmeyeceğime karar verdim.

"Seninle geleceğim," diyorum ona.

Luke bana gülümser, çocuksu gülümsemesiyle gamzeleri belirir. Uzun bir nefes verir ve dudaklarına yumuşak, masum bir öpücük kondurur. "Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum." Sözleri, ağzıma fısıldayan bir nefes gibidir. "Her şey daha iyi olacak. Yeni bir daire için para biriktirmek için bolca vaktimiz olacak ve birlikte daha fazla zaman geçirebileceğiz."

Kalbim bir an durur. Belki Crestwood Heights'tan uzaklaşmak bizim için iyi olacaktır.

Yeni bir başlangıç.

Ona Jax'ı aramasını söylemeden önce çekingen bir gülümseme atıyorum. O da başını sallıyor, omuzlarını silkiyor ve cebinden cep telefonunu çıkarıyor. Onun yatak odasına doğru yavaşça yürüdüğünü izlerken terli avuçlarımı siyah tayımla siliyorum. Birkaç saniye sonra, fısıldayan sesi koridordan geliyor. Mutfakta volta atıyorum, görüşümü engelleyen kahverengi saç telini üfleyerek uzaklaştırıyorum.

Ya Jax beni evinde istemediğine karar verirse? Belki de bunu beni küçük kardeşinden uzaklaştırmak için bir fırsat olarak görür. Muhtemelen benim yeterince iyi olmadığımı düşünüyor.

"Paranoyak olmayı bırak," diye kendime fısıldıyorum.

Sinirli bir nefes vererek, halı kaplı koridorda parmak uçlarında yürüdüm. Yarı açık bırakılmış yatak odamızın kapısının önünde durduğumda, duvara yaslandım ve kulaklarımı dikip dinledim.

"Teşekkürler dostum. Maddie de gelebilir, değil mi?"

"Maddie mi?" Hoparlör açık olduğu için sesi yatak odasında yankılanıyor. Zayıf telefon sinyalinin hafif cızırtısında nefesimi tutuyorum, sesindeki tanıdık sertlik... tereddütlü geliyor.

Siktir.

"Teyzesinde kalamaz mı?" diye sorar. Midem bir anda düğümlenir.

"Hadi ama, o benim kızım. Ondan uzak kalmak istemiyorum. Ayrıca, teyzesi ile pek iyi anlaşamadığını biliyorsun."

Gergin bir sessizlikten sonra uzun, boyun eğmiş bir iç çekiş duyulur. "Tabii ki, her zaman hoş karşılanır."

Sözleri bir şey söylüyor, ama ses tonu tamamen farklı bir şey ifade ediyor. Luke, bunu fark etmemiş gibi, ona bolca teşekkür ediyor. Bir süre konuşmaya devam ediyorlar, planlar yapıyorlar ve sohbet ediyorlar.

Koridorda parmak uçlarında geri yürürüm, oturma odasına girerken gözlerimdeki acıyı göz kırparak gideririm. Onun yanında olmak istemiyorum, onun da benim yanımda olmak istemediği gibi.

benim yanımda olmak için, öyleyse neden sözleri canımı yakıyor? Ve neden benimle hiçbir ilgisi olmayan bir adamla aynı çatı altında yaşamayı kabul ettim?

"Sonsuza kadar burada kalmayacağız."

Luke, benim sessizliğim devam edince içini çekip elini dizimden çekerek Honda Civic'inin vites koluna geri koydu. Kasaba sınırlarına girerken parmaklarım kucağımda sıkıştı. Yol kenarındaki arduvaz grisi tabela, geçen yolcuları Virginia'nın Cedarwood Valley kasabasına hoş geldiniz diyordu. Tabelanın üst kısmında, tahtaya oyulmuş küçük bir dağ zirvesi grubu "*Cedarwood Peak Dağları'na Giriş*" yazıyordu.

Gençken, burayı asla terk etmeyeceğimi düşündüğüm zamanlar vardı. Ama beş yıldır bu şirin kasabayı evim olarak görmüyorum. Artık buradaki sakinler için neredeyse bir yabancıyım ve burada ailem olarak gördüğüm kimse yok.

Artık değil.

Ama bu, arka planda dağların zirvelerinin manzarasıyla süslenmiş şehir merkezinin pitoresk sokaklarını özlemediğim anlamına gelmez. Daha yavaş bir yaşam temposu, sıkı sıkıya bağlı bir topluluk ve genel olarak güvenli hissettiren bir ortam... Bunlar, diğer yerlere kıyasla burayı özel kılan özelliklerdir.

"Her şeyi mahvettiğim için üzgünüm."

Gözlerim pencereden ayrılıp, direksiyonun üzerine yığılmış Luke'un yenilmiş halini izlemeye başlıyor. Serbest eliyle, bugün omuzlarına dökülen gevşek saçlarını tarıyor. Saçları biraz dağınık görünüyor, bu da stresinin açık bir işareti. Bakışları yola odaklanmış, dudakları büzülmüş. Sanki baş ağrısını gidermek istercesine sol şakağını parmaklarıyla ovuşturduğunda, kendimi berbat bir kız arkadaş gibi hissediyorum.

Onu sessizliğimle cezalandırmaya çalışmıyorum, ama bu sabah arabayı kısıtlı eşyalarımızla doldurmak, gerçeklerle yüzleşmek gibi geldi. Gerçekten bunu yapıyorum — Cedarwood Valley'e geri taşınıyorum.

Jax'in yanına taşınıyorum.

"Biliyorum, özür dilerim." Her zamanki gibi pes ederek iç çekiyorum. "Bunu birlikte çözeceğiz. Bu sadece bir engel." Uzanıp, serbest elini kucağıma çekiyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum. Elleri ince, siyah oje çatlamış. Bana baktığında, küçük bir gülümseme gösteriyorum ve gözle görülür şekilde rahatlıyor.

Luke bu karmaşanın sebebi olabilir, ama ona kızmak hiçbir şeyi düzeltmez.

"Eğer seni rahatsız ederse, bana söyle, onunla konuşurum," diye devam etti, elimi sıkarak kafamdaki karmaşayı kesintiye uğrattı. "Biraz huysuz olabileceğini biliyorum, ama muhtemelen kendi haline kalacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Onunla başa çıkabilirim." *Muhtemelen.*

Belki de kendimizi *onun* merhametine bırakmasaydık, bu durum bu kadar kasvetli gelmezdi.

Lanet olası Jax Parker.

Sadece adını duymak bile dişlerimi gıcırdatmak istememe neden oluyor.

Luke'un ağabeyi misafir odasını sunmakta tereddüt etmemiş olsa da, onunla yaşamak istediğim son kişi o.

Huysuz, otoriter, egoist ve her şeyi bilen biridir.

Bizim aksine, hayatı düzgün görünüyor. Kendi evi var, kendi işini yürütüyor, ebeveynleri öldükten sonra Luke'u iyi bir insan olarak yetiştirmeyi başardı ve ikimizin de ayaklarımızı yere basana kadar onun evinde kalmamızı teklif ediyor. Yani açıkçası, o kadar da *kötü* bir insan değil.

Sadece... geçmişimiz yüzünden onunla birlikte olmak zor. Luke ile tanışmadan aylar önce yaşadığımız o tek seferlik karşılaşmayı düşünmeden ona bakmak zor. Luke beni eve ilk kez getirdiğinden beri, Jax bana mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi bakıyor.

Yine de Luke'a bu konuda tek kelime bile etmedi.

Neden?

Dürüst olmak gerekirse, o geceyi gereğinden fazla düşünmek istemiyorum. Ve yakın zamana kadar, Luke ve ben Crestwood Heights'ta yaşadığımız için bu çok da sorun olmamıştı. Ama artık onun çatısı altında yaşayacağımız için ondan kaçınmak zor olacak.

"Evim güzel evim," diye mırıldanır Luke kuru bir şekilde.

Araba, *Parker's Automotive Care* yazan tabelanın yanındaki çakıllı yola girerken pencereden dışarı bakıyorum. Kelimeler, hafifçe eğimli yeşil ahşap tabelaya kırmızı boyayla yazılmış. Yanında, içinde yerden çıkan çeşitli papatyalarla dolu devasa bir lastik duruyor.

Birkaç saniye içinde, lobisi olan dört bölmeli garaj görünür. Bugün pazar olduğu için tamamen terk edilmiş durumda.

Arabamız uzun, virajlı yolu yavaşça tırmanıyor ve nabzım boynumun dibinde hızlanmaya başlıyor. Ev görünür hale geldikçe içimde bir korku kıvrılıyor.

En azından ev büyük, bu yüzden birbirimizden uzak durmak kolay olacak.

Ve iç tasarım konusunda bilgisi olan biri olarak, görünüşü de fena değil. Geniş, krem rengi bir bina, arduvaz grisi panjurları ve caddeye bakan ahşap verandası var. Evin yanında bir garaj var ve araba garajın hemen önüne park ediyor. Luke motoru kapatıyor ve garip bir sessizlik oluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Haklısın. O kadar da kötü olmayacak ve bu bizim en iyi seçeneğimiz. Daha güzel bir ev alabilecek kadar para biriktirene kadar burada kalacağız."

Luke düşünceli bir şekilde başını sallar, bakışları eve kayar. Sonra iç çeker ve bana dönerek eğik bir gülümsemeyle, "Hadi şunu halledelim. Ne kadar çabuk yerleşirsek, yeni yatağı o kadar çabuk kullanmaya başlayabiliriz," der.

Gözlerimi devirip, yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi bastırıyorum. Göğsümde hoş bir sıcaklık hissederim, ama umutlanmamaya çalışırım. Luke'un benden ellerini çekemediği ilişkimizin ilk günlerini hala hatırlıyorum. Son zamanlarda, ikimiz de sadece rutinimizi yerine getiriyormuşuz gibi geliyor ve yatak odasına kaçmak için aktif olarak bahane aradığımız günleri özlüyorum.

Luke öne eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip arabadan indi. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıp omuzlarımı silktim ve arabanın kapısını açtım. Luke, valizlerimizin bulunduğu bagajı açmak için arabanın arkasına dolaşırken, ben güneşin sıcaklığını içime çekmekten kendimi alamadım. Cildime vuran sıcak ışınlar, beynime iyi hissettiren endorfin salgılatıyor ve omuzlarımdaki tüm gerginliği gevşetiyor. Başımı sarı ışığa doğru geriye eğip gözlerimi kapatıyorum ve yüzümdeki sıcaklığı hissetmek için kendime bir dakika veriyorum. Dudaklarım gülümsüyor.

Ta ki valizin yere çarpma sesi kulağıma ulaşana kadar, sonra gözlerimi tekrar açıyorum.

Ve işte orada, o zümrüt gözleri bana kilitlenmiş.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve yutkunuyorum.

Jax Parker, hatırladığım kadar yakışıklı ve somurtkan bir şekilde verandada duruyor. Lacivert gömleği geniş göğsüne yapışmış, kaslı bacaklarını vurgulayan bir çift Wrangler pantolon ve her zamanki gibi bir çift iş botu giyiyor. Kısa siyah saçları, kare çenesinden aşağıya doğru uzanan sakallarla kaplı. Gözlerim sağ kaşına takıldı; gençken bir balıkçılık kazasında aldığı yara izi olan kaşına.

Bakışları düşünceli bir şekilde Luke'a kayıyor, sonra çenesini sıkarak bana geri dönüyor. Bunca yıl geçmesine rağmen, bana karşı beslediği bariz küçümseme midemde bir ağırlık hissi yaratıyor. Onun beni bu kadar etkilemesini istemiyorum, ama bu duygudan hiç kurtulamadım.

"Sizlerin kahvaltı için burada olacağınızı sanıyordum." Kadifemsi, yumuşak sesiyle kelimeleri yavaşça telaffuz ediyor. Luke valizini topluyor ve onun yanından geçip verandanın merdivenlerini çıkarken ona sinirli bir bakış atıyor. Jax gözünü bile kırpmadan ona bakıyor. Aslında kahvaltı için burada olmamız gerekiyordu, ama Luke tüm alarmlarını uyuyarak geçirdi ve onu uyandırmaya çalıştığımda bana sadece homurdandı.

Yüzümü buruşturup kendi valizime döndüm, keşke bu kadar çok eşya koymasaydım diye düşündüm. Tüm yatak odaları üst katta ve şimdiden valizin askılarının omuzlarıma batacağını hissedebiliyorum. Eğilip valizi kendime doğru çektim, kaldırırken kollarımın titremesini engellemeye çalıştım.

Ama tanıdık bir büyük el onu elimden çekip aldı. Şaşkınlıktan neredeyse geriye atlayacaktım, Jax onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi omzuna attığında ağzım açık kaldı - çünkü o devasa adam için muhtemelen öyleydi - ve uzaklaştı. Onun uzun adımlarına yetişmeye çalışarak hızla peşinden gittim. Her adımında botları verandaya çarpıyordu.

"Ben alabilirim," diye itiraz ettim. Ellerimi uzatıp onu geri almaya çalıştım, ama o çoktan ön kapıdan içeri girmişti.

"Mmm."

Tek cevabı bu.

Jax hakkında şunu söylemeliyim: Onu hiç iyi anlayamadım. Belki de aramızda zorla yarattığımız mesafe yüzündendir. Ama onun sadece nazik olmaya çalıştığını mı, babasının ona öğrettiği gibi davranmaya çalıştığını mı, yoksa benim tamamen beceriksiz olduğumu mu düşündüğünü anlayamıyorum.

Sinirlenmeme izin vermiyorum çünkü kabul edelim ki: o bavul aşırı dolu ve çok ağır.

Kapıda durup, ağzım açık bir şekilde oturma odasını inceliyorum. Bu eve son kez girdiğimden bu yana bir yıldan fazla zaman geçti. Geçen sefer, burası tam bir bekar evi gibi görünüyordu. Bugün ise... şey, benim kendi evimi dekore edeceğim gibi görünüyor. Ev açık plan bir tasarıma sahip ve oturma odasında büyük, koyu gri bir koltuk takımı var. Önündeki ahşap sehpa, karşı duvardaki şömineyi tamamlıyor. Şöminenin üzerinde büyük bir televizyon asılı. Kanepenin arkasında, merdiveni destekleyen duvara, devasa bir tablo asılı. Bu vadiye bakan dağlara çok benzeyen, turuncu ve sarı renklerin canlı tonlarıyla boyanmış bir dağ silsilesi.

Bu yeri dekore etmek için birini mi tuttu, yoksa kendisi mi yaptı?

Kahretsin, kanepenin arkasına asılmış kalın, beyaz örgü bir battaniye bile var. Ve mumlar... Sehpada mumlar var. Çok davetkar görünüyor. Hatta rahatlatıcı.

Onun evinin bir zindan gibi olmasını mı bekliyordum?

Sesler dikkatimi dağıtır ve hızla merdivenleri tırmanırım. Köşeyi dönünce, sesi takip ederek soldaki son yatak odasına varırım.

"... dükkanda başka birini işe almamız gerekebilir."

Arkalarından yürürken Jax'in cümlesinin sonunu duyabiliyorum. Jax kapıda durmuş, kollarını kavuşturmuş, Luke'a bakıyor. Luke somurtarak valizlerimizin yanındaki kraliçe yatak üzerindeki beyaz yorganın üzerine çöküyor.

"Seninle çalışmayacağım." Luke, bu fikri saçma bulduğu için alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. Jax yanıma yaklaşıp odaya girmem için yer açarken, karnımda hafif bir rahatsızlık hissediyorum. Bunun dışında, benim varlığımı hiç fark etmiyor ve bu da beni rahatsız ediyor.

"Neden olmasın? Bu bir iş." Jax'in sesi sert ve ciddi bir ton alır. Dilimi ısırırım, hemfikir olmak isterim ama Luke'un yerine Jax'in tarafını açıkça tutmak istemem.

"Yakında bir işim olabilir," diye itiraf ediyor Luke. Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ama mevsimlik bir iş olacak."

"Ne tür bir iş?" diye sorar Jax.

Aynı anda, "Bana bundan bahsetmemiştin," diye patlarım.

Luke özür dilercesine yüzünü buruştururken, Jax bana sadece sinir bozucu bir bakış atar. Ben de ona aynı bakışı atarım ve bir an için

en ufak bir gülümseme gördüğümü sanırım. Karnımda zafer turları atan kelebekleri görmezden gelip Luke'a dönerim.

"Şey, henüz kabul edip etmemeye karar vermedim." Sesi tereddütlü, gözleri benimkilerle buluşmuyor. Yüzünde utangaç bir ifade var ve bu beni sinirden kükremek istememe neden oluyor.

"Luke, kardeşinle çalışmak istememeyi anlayabiliyorum," diye başlıyorum, ama sözlerim kardeşinin alaycı sözleriyle kesiliyor. Gözlerimi kısarak ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum. Yine o lanet dudak seğirmesi. "Ama şu anda seçici olmayı gerçekten göze alamayız. Ne olursa olsun, daha iyisini bulana kadar kabul et."

"Senin için söylemesi kolay." Sonunda bana bakar, kaşlarını çatarak yüzünü buruşturur.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne demek? Ben de burada hayalimdeki işi yapmıyorum."

Ama senin için çok prestijli bir stajı bıraktım.

"Senin bir diploman var," diyor Luke, huysuzca omuz silkerek. "Kendi alanından bir iş bulabilirsin. Gerçekten sevdiğin bir iş. Benim için o kadar kolay değil."

"Seçici olmak istiyorsan, üniversiteyi bırakmamalıydın," diye tersler Jax.

"Üniversite herkese göre değil," diye tartışıyorum. İçimde sıcak bir hayal kırıklığı kaynağı kabarıyor, bu oda birdenbire biraz fazla kalabalık geliyor. Tekrar Luke'a sesleniyorum. "Buradan arabayla kırk dakika uzaklıktaki bir ev dekorasyon mağazasında kasiyer olarak işe girdim. Bu da benim için pek kolay olmayacak."

"Senin bir diploman olduğunu sanıyordum," diye Jax yine sözümü keser, bu sefer bana dönerek. *Neden hâlâ burada?* Bu tartışmaya katılmasına gerek yok. "Ve bir stajın," diye ekler. Yüzümün yan tarafına delici bakışlarını hissedebiliyorum.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye bağırarak ona sert bir bakış attım. Piç kurusu sırtmaya cüret etti.

"Soruyu cevapla," diye emreder. "Bak, kardeşim..." Luke ayağa kalkarak söze başlar.

Jax ve ben birbirimize bakıyoruz, kollarımızı kavuşturmuş, onu görmezden geliyoruz.

"Kişisel hayatımı öğrenmek için can attığına göre," diye öfkeyle söylüyorum, "iç tasarımdan lisans diplomam var ve şehirde staj yapıyordum ama para kazanamadığım için bıraktım. Ama Pazartesi günü Zamora's

Home Décor'da işe başlıyorum. Alanımda daha iyi bir iş bulana kadar faturalarımı ödeyebilecek kadar para kazanacağım. Yani, benim beleşçi olduğumdan endişeleniyorsan, endişelenme."

Jax'in endişelerini biraz giderdiğim için artık rahatlayacağını umuyorum. Sanki ondan para isteyecekmişim gibi. Burada yaşamayı kabul etmek yeterince zordu. Ama şimdi daha da öfkeli görünüyor. Nedense gözleri kısılır ve Luke'a sert bir bakış atar. Onu işaret eder.

"Ya iş teklifini kabul edersin ya da önümüzdeki pazartesi benim için çalışmaya başlarsın. Seçim senin." Sesi öncekinden daha sessiz, vücudu gergin. Tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonu. Ve başka bir şey söylemeden başını sallar ve yatak odasından çıkar. Arkasında kapıyı kapatır, ona yaslanıp başını tahtaya vururum.

"Onunla yaşamak bir kabus olacak," diye mırıldanırım, yorgun gözlerimi ovuşturarak. "O hep böyle miydi?"

Luke gülümser ve yanındaki boş yere elini koyar. Yanına oturmak için ona doğru ilerlerim ama son anda vazgeçerim. Bunun yerine, kendimi onun kucağına bırakırım.

Ellerini belime koyup içini çekti. "Anne babamız öldüğünden beri, evet. Sanki benim babam değil, kardeşim olduğunu unutmuş gibi."

Onun sözlerini sindirirken bir an sessiz kalırız ve alnımı onun alnına dayarım. "Bence niyeti iyi," diye itiraf ederim sonunda.

Luke başını salladı. "Evet, ama keşke kardeşim gibi davranabilseydi. Artık kendime bakabilecek yaştayım."

Ona anlayışlı bir gülümsemeyle, omuzlarını güven verici bir şekilde sıkıştırıyorum ve konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Peki, iş ne?"

"Bir tatil köyü var," diye başlar. "Dağların tepesinde, buradan yaklaşık üç saat uzaklıkta. Kış sezonu için yardıma ihtiyaçları var. Resepsiyonda çalışmak, telefonlara cevap vermek, misafirlerle ilgilenmek... öyle şeyler," diye omuz silker.

Kalbim sıkışır ve geri çekilip ona bakarım. "Üç saat mi? Ama bu..."

"Evet." Uzun bir nefes verir. "Üç aylık sözleşme süresince onların odalarından birinde kalmam gerekecek." Elleriyle kalçamı sıkar ve sesi fısıltıya dönüşür. "Bu yüzden işi kabul edip etmeme konusunda kararsız kaldım bebeğim, senden bu kadar uzun süre uzak kalmak çok zor olacak."

Kahretsin.

Bu büyük evde sadece Jax'ın eşliğinde tek başına yaşama düşüncesi ağzımı kuruttu. Omurgamdan bir parça panik geçiyor ve başımı sallıyorum. "Ben ve kardeşin zaten pek anlaşıyoruz. Bu mümkün değil..."

"Şşş, biliyorum," diye mırıldanır Luke. Dudaklarıma yumuşak, uzun bir öpücük kondurur, sonra boynuma geçer. Dişleriyle kulağımın hemen altındaki hassas noktayı ısırır ve ben mırıldanırım.

"Sana dükkanında iş teklif etti. O ne olacak?"

"Hayatta olmaz," diye homurdanır Luke ve hemen benden uzaklaşır. Onun kucağından kalkarım, o ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başlarken karnımda bir hayal kırıklığı hissederim.

"Neden olmaz?" diye sorarım.

Gözlerini devirir. "Zaten sürekli peşimde. Onun için çalışırsam ne kadar cimri olacağını tahmin edebiliyorum."

Tamam, haklısın.

"Bak, bir çaresine bakarım. Tamam mı?"

Kollarımı kavuşturup, odanın diğer ucuna gidip ayakkabılarını giyen ona bakıyorum. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum.

Durur, suçlu bir bakış atar ve ayağa kalkar. "Eski arkadaşlarımdan bazıları takılmak ve sohbet etmek istiyor. Daha sonra dönerim."

"Ama daha yeni geldik!"

Luke bana doğru yürür, çenemi avuçlayarak bana yalvaran bir bakış atar. "Biliyorum, biliyorum," der yatıştırıcı bir sesle. "Ama gerçekten biraz kafamı boşaltmam lazım. Yarın birlikte vakit geçiririz, tamam mı?" Öne eğilir ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. İçimdeki bir parça hâlâ tartışmaya devam etmek isterken, bir başka parça ise birkaç dakika sessiz kalmak ister.

"Peki."

Parmağının eklemiyle çeneme hafifçe vurup göz kırptı. "Teşekkürler, bebeğim." Topuklarını döndürüp kapıdan çıktı ve kapıyı arkasında çarptı.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım.

Yumuşak yatağa uzanıp, popcorn tarzı tavana bakarak, aşağıda birinin hareket seslerini dinledim.

Jax.

Midemdeki o ani his ve nefesimin hızlanması, tanıştığımız gecenin anıları istemeden aklıma gelmesiyle başlar.

Birbirimizden kaçınmamızın tek nedeni bu.

Erkek arkadaşımın kardeşiyle neredeyse sevişecektığım gece.

CHAPTER Two

Maddison

Dört Yıl Önce

Beni gerçekten sinirlendiren bir şey varsa, o da bir kişinin ortamı okuyup ipuçlarını anlayamamasıdır. Dumanla dolu bir barın köşesinde son soda yudumumu içiyorum, etrafımdaki arkadaşlarımla gürültülü kahkahalarını duymazdan gelerek odanın diğer ucundaki sarhoş kadını izliyorum. Minyon sarışın kadın sarhoş ve huysuz görünümlü bir adamın bacağına sürtünüyor, adam ise onu tolere etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Kadın saçlarını omuzlarının üzerine atar, çevresindeki herkes ona sinirli bakışlar atarken sırtlan gibi kıkırdar. Adamın yüzü stoik kalır, dudakları sıkı bir çizgi halindeyken birasını yudumlar. Sarhoş kadının hakkını vermek gerekirse, erkekler konusunda kusursuz bir zevki vardır. Belki de adam bu kadar güçlü bir "defol git" havası yaymasaydı, ben de ona yaklaşırdım. Belki de şu anda neredeyse bir yıldır süren uyuşukluk ve depresyon döneminden çıkmamış olsaydım, ona gülümserdim.

Bu durumda, arkadaşlarım bu gece dışarı çıkmam için beni ikna etmek zorunda kaldılar. Onlar tüm yıl boyunca eğlendiler, bu kadar çok parti varken üniversite deneyimlerinin tek bir anını bile boşa harcamak istemediler.

Ben ise tüm bu süre boyunca dışarıda durup içeriye bakıyordum.

Belki de *bu* olay olmasaydı, ben de sarhoş olup odada flört ediyor olurdum. Bunun yerine, beyaz gömlek ve Wrangler pantolon giymiş siyah saçlı bir adamı, kadının dokunuşunu dikkat çekmeden savuşturmaya çalışırken izliyorum. Kadın ona flörtöz bir gülümseme atıyor, sonra kolunu omzuna atıp ona göz kırpmıyor. Biraz daha yaklaşıyor, vücudunun açısı dekoltesini ortaya çıkarırken kulağına fısıldıyor. Adam biraz rahatsız görünüyor, aralarına mesafe koymak için geriye doğru eğiliyor. Kadının eli kot pantolonlu bacaklarına dokunduğunda, gözüm karardı. Bu diyalogda beni sessizce öfkeliendiren ve kızdıran bir şey var, oraya koşup kadının elini çekmek istiyorum.

Yani, ne cüretkarlık ama.

Kararımı verip, sandalyemi yapışkan bar zemini üzerinde gıcırdayacak kadar sertçe geri çekiyorum. Arkadaşlarım bana şaşkın bakışlar atarken, etrafımdaki masa sessizleşiyor, ama ben onları görmezden gelip, elleri uzun kadına doğru yürüyorum. Bu gece burası o kadar kalabalık ki, sürekli insanların arasından ve etrafından geçmek zorunda kalıyorum, hatta bir adam neredeyse ayak parmaklarıma üzerine basarken bir kez yana atlıyorum. Ama sonunda bara ulaştım ve başımın üstünde çalan honky-tonk müziğinin sesini bastırarak onların konuşmalarını duymaya çalıştım.

"Belki de bana bir içki ısmarlamana izin vermeliyim," diyor kadın. "Ne dersin, koca adam?"

Gözlerimi devirip boğazımı temizliyorum.

İkisi de başlarını çevirip bana bakıyor. Kızın gözleri sinirle kısılrken, adamın gözleri yuvarlaklaşıyor ve bir an şok olmuş gibi görünüyor. Ani ortaya çıkışımın neyin şok edici olduğunu bilmiyorum, ama zihnimde bunu önemsemiyorum. Rolüme girip ona rahat bir gülümseme atıyorum.

"Merhaba tatlım. Geciktiğim için özür dilerim," diye mırıldanırım. Adam koltuğunda donakalmış, gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Yüzündeki kararsızlık ifadesini izlerken avuçlarım terlemeye başlar. Sonra, beni hem şok eden hem de çok mutlu eden bir şekilde, o da oyuna katılır.

"Bir erkeği bu kadar uzun süre bekletmek kibarlık değildir, tatlım." Sesi alçak ve derin bir gürültüyle çıkıyor, ama yine de ses tonunda alaycı bir ifade duyabiliyorum. Bu, botlarıma içinde ayak parmaklarımı kıvrıyor. Yüzümde bir gülümseme yayılıyor ve ben...

Sahte davranmam gerekmediğine şaşırıyorum. Sesinde ve bana bakışında bir şey var, sanki bir sonraki hamlemi görmek için sabırsızlanıyor gibi. Stoik kalmaya çalışsa da, oynamak istiyormuş gibi. Bu beni heyecanlandırıyor.

Bu, özgüvenimi artırıyor ve bana ekstra cesaret veriyor. Kadın sanki orada değilmiş gibi ona doğru eğiliyorum, adamın birasını alıp bir yudum alıyorum. Kadın öfkeyle nefes alıp veriyor ve beni baştan aşağı süzdürüyor.

Zümrüt yeşili gözleri şimdi parlıyor ve gülmemeye çalışır gibi dudaklarını büzüyor. Kollarını kavuşturup bana kaşlarını kaldırıyor ve bu, midemde kelekler uçuşmasına neden oluyor. Bir kez göz kırpıp bakışlarımı kadına çeviriyorum.

"Ona eşlik ettiğiniz için teşekkürler, ama şu anda meşgul."

"Anlamadım?" Kadın kollarını kavuşturur ve bana inanmaz bir ifadeyle bakar.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Gözlerini kısarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirir.

"Siz birlikte misiniz?" diye sorar. "Çünkü eğer sadece araya girip..."

Ona sert bir bakış attım, içimdeki kızgınlığı hiç saklamadan. Çünkü bu şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu ve beni, içimde tuttuğum kederden çok daha canlı hissettiriyordu. Birkaç adım öne çıkarak, onun onun alanını işgal ettiği gibi onun alanını işgal ettim ve burnumun ucuyla ona baktım.

"Beyefendinin zaten bir arkadaşı var. Seninle ilgilenmiyor." Etrafımızda fısıltılar yükselir, başlar bize doğru döner. Yanakları kıpkırmızı olur, dudakları aşağı doğru kıvrılır.

"Ne pislik bir kadın." Parmakları yumruk haline gelirken, dişlerini sıkarak hakaretler yağdırır. Bana son bir kez nefret dolu bir bakış atar ve öfkeyle uzaklaşır. Ben adama dönünce, etrafımızda sessiz bir alkış sesi duyulur.

Sessizce birbirimize bakıyoruz ve onun gözlerindeki bir şey kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Onu daha önce tanışmışım gibi hissediyorum, sanki aradığım kişiymiş gibi. Kafamı sallıyorum, çünkü bu doğru olamaz. Elimdeki soğuk biraya bakıyorum, yoğunlaşma cildimi serinletiyor. Yanaklarım kızarıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Belki biraz abartılı davrandım.

"Kahretsin. Haklısın. Özür dilerim." Birayı barın üzerine geri kaydırıyorum. "Ben..." Arkamdaki arkadaşlarımı işaret ediyorum. "Masama geri dönüp seni rahat bırakacağım." Cevap vermiyor; ben ayağımı döndürüp kendi masama geri dönerken, o sadece o yoğun bakışıyla bana bakmaya devam ediyor.

Adam açıkça huzur içinde içmek istiyor, ama ben oraya gidip dikkatini çektim. Ben de o kadın kadar kötüyüm...

"Her zaman böyle mi yaparsın?" diye soruyor, ben durduğumda kalbim hızla atmaya başlıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, kaşlarım aşağı doğru eğiliyor. "Neyi?"

Bana başını eğerek, ağzının kenarında hafif bir gülümsemeyle soruyor. "Aniden ortaya çıkıp günü kurtarmak ve sonra hiçbir şey olmamış gibi ortadan kaybolmak mı?"

Şimdi ona tamamen dönerek, boğazımdan hafif bir kahkaha çıkar. Midemde bir tür rahatlama hissi yerleşir. Biraz daha yaklaşmak için kayarak, dirseğimi bara dayar ve ona rahat bir omuz silkme hareketi yaparım. Old Spice vücut şampuanının kokusunu alınca burun deliklerim genişler, keskin koku bana daha da yaklaşmak istememi sağlar.

"Bilemem. Her gün bir... zor durumdaki erkeği kurtarmam," diye cevap veriyorum ve ona muzip bir gülümseme atıyorum. Yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirliyor, sonra başını geriye atarak kahkahaya boğuluyor. Gözlerim hemen boynuna kayar ve kulaklarım onun kahkahalarını dinler. Sesi paslanmış gibidir ve bu da bana onun pek sık gülmediğini düşündürür. Bana baktığında gözlerinde bir ışıltı vardır. Bu beni sanki uçuyormuşum gibi hissettirir.

"Mansel? Bu damsel kelimesinin bir oyun mu?"

"Evet," diyorum, sesimi sahne fısıltısına indirerek. "Webster's Dictionary'ye söyleme, ama bunu az önce uydurdum." Gözleri dudaklarıma kayınca, kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Sen ağzı bozuk küçük bir baş belasısın, değil mi?" diye soruyor. Sesi ciddi, ama bana yine o göz kamaştırıcı gülümsemesini hediye ediyor. "Madem zaten hakkını iddia ettin, sen de bana katılabilirsin," diyor ve bana göz kırpmıyor. Yanındaki tabureyi çekip, neredeyse uyluğuna değecek kadar geriye çekiyor. Sonra bekleyen bir bakışla koltuğu işaret ediyor. Dudaklarımı ısıırıyorum.

"Ee? Beni yalvartacak mısın?"

"Asla yapmam," diyorum, koltuğa otururken sahte bir dehşetle nefesimi kesiyormuş gibi yapıyorum. Uyluklarının sıcaklığını benimkine değdiğini hissettiğimde, uzaklaşıyorum.

"Yazık," diye mırıldanır, sesi artık daha boğuktur. Ona bu kadar yakın olmak, daha önce gözden kaçırdığım tüm küçük detayları fark etmemi çok kolaylaştırır. Kasları ve fiziği, fiziksel olarak zorlu bir iş yapan bir adam olduğunu gösterir; gücü spor salonundan değil, doğuştan gelmiş gibi görünür. Omuzları geniştir, gözlerim kablolu ön kollarına ve büyük ellerine kayar.

"Aslında çok çekicisin," diye patlar çıkıyor ağızımdan, kelimeler kusmuk gibi dökülüyor. Adam donuyor, ben de kaskatı kesiliyorum. "Kahretsin. Öyle demek istemedim, yani, demek istediğim..." diyorum, kelimelerim birbirine dolanıyor, sonra kendimi küçümseyen bir kahkaha atıyorum. "Yani, gerçekten gülümsediğinde, Oscar the Grouch gibi oturmadığında."

Adam bana sırtlıyor ve ben inliyorum.

"Bu da pek iyi olmadı, değil mi?" diye mırıldanıyorum. Adam gülüyor. "Adın ne?"

Keskin bir nefes alıyorum, gözlerim onun başparmağının elimde daireler çizdiğini izlemek için aşağıya kayıyor. Nabzım hızlanırken yutkunuyorum. Bu... hoş bir his.

"Maddison Raddix. Ama arkadaşlarım bana Maddie der." Sesim nefes nefese çıkıyor ve gözleri kararır.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Maddie. Benim adım Jax Parker."

Sert parmakları kolumdan aşağı doğru kayıyor, bileğim boyunca uzanan ameliyat izinde duruyor ve onu tam olarak anlayamadığım bir bakışla inceliyor. Kalbim daha hızlı atıyor, bu yara izinin nereden geldiğini sorarsa ne diyeceğimi merak ediyorum. Ama o kurcalamıyor. Sadece, kamyonetinin daracık içinde kucağında otururken gözlerime bakıyor, sonra bileğimi ağzına götürüp dudaklarını buruşuk cilde bastırıyor.

Dudakları yumuşak ve sıcaktı.

"Bu hala uygun mu?" diye soruyor, eli bileğimi bırakıp göğsüme doğru kayıyor. Başımı sallıyorum, onun dokunuşuna kendimi bırakarak tembelce gözlerimi kırpyorum. İki eli de giysimin kumaşının altına kayıyor, koyu yeşil süveter elbiseyi kalçalarımın kadar çekiyor. Kocaman elleri her iki yanıma kavıyor, beni aşağı çekiyor ve

ereksiyonuna sürter. Nefesim kesilir, çünkü kot pantolonunun içinden bile etkileyici bir his verir.

"Çok sertisin," diye fısıldarım.

Eğer bariz olanı söylemek bir Olimpik spor olsaydı, ben altın madalya kazanırdım.

Onun güleceğini bekliyorum, ama o bunun yerine homurdanıyor ve bu, omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. O beni sallamaya devam ederken, heyecanım külotumun pamuğuna sızıyor, nefesinin sıcaklığı boynumu gıdıklıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor, ben destek için omuzlarına tutunurken dişleriyle kulağımı ısırtıyor. "Senin için o kadar sertleşmişim ki, seni gerçek bir yatağa bile götüremedim. Ellerimi senden çekemediğim için, seni azgın bir ergen gibi kamyonetime sürüklemek zorunda kaldım." Gözlerim kapanıyor ve başımı sallıyorum. Sonra elleri karnımdan yukarı doğru kayıyor, sütyenimin içine giriyor ve ağır göğüslerimi avuçluyor. Elbisemin önünü aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor, öne eğiliyor ve bir meme ucumu ağzına alıyor. Sertleşmiş meme ucunu emiyor, diğer eliyle ise diğer meme ucunu okşuyor.

İçimdeki her şey yanıyor ve *daha fazlasını* istiyorum.

Ağzı ıslak meme ucumdan ayrılır, elleri karnımdan aşağı doğru kayar ve külotumun bel kısmında durur. Elastik kısmı çeker ve karanlıkta bile, bana bakan genişlemiş göz bebeklerini görebilirim.

"Ellerimi buraya koyabilir miyim, tatlım?" Sesi neredeyse çaresiz, hatta yalvarır gibiydi. "Sadece sana çok iyi hissettirmek istiyorum." Sözleri, içime bir şehvet dalgası gönderdi ve içimden bir inilti kopardı.

"Lütfen."

Hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim. Sanki bu adam beni orgazma ulaştırmazsa yanıp kül olacağım gibi. Sanki onun bana dokunması için can atıyormuşum gibi.

Eli külotumun içine giriyor ve parmağı ıslak yarıklarımın içinden geçerken inliyorum. Nefesini tıslayarak, sessizce küfrediyor.

Başparmağı klitorisimi bulur ve nazıkçe okşar. Erimiş bir sıcaklık sinirlerimi sarar ve ben bir çığlık atarak öne doğru sıçrarım. O bunu tekrar yapar, göğsü yukarı aşağı inip kalkar.

"Lütfen," diye bağıriyorum, kalçalarımı öne doğru sallayarak.

"Tanrım, şuna bak," diye mırıldanır. "Vahşi, muhtaç bir şey olacaksın, değil mi? Parmaklarımla boşalacak mısın, Maddie?"

Onun dokunuşuna daha da yaklaşıncı sıcaklık yoğunlaşır. Görünmez sınıra ulaştığımda kalbim deli gibi çarpar. Tam *oradayım* ve boşalacağım...

O anda pencereye hafif bir vuruş gelir ve ikimiz de sıçrayarak kalp atışlarımız bir anda hızlanır. O, bir dizi kötü küfürler savururken

ellerim hızla külotumdan ayrılır ve elbisenin önünü yukarı çekerek beni tamamen örtünceye kadar. Bir elini kalçama koyarken, diğer eliyle yolcu tarafındaki camı indirir.

Polis memurunu görünce neredeyse olduğum yerde küçülürken, Jax ona karanlık bir bakış atıyor.

"Ne?" diye bağırır.

"Merhaba millet. Rahatsız ettiğim için özür dilerim..." Şakaklarında gri saçları olan yaşlı bir adam olan polis memuru, bakışları bana takıldığında duraksar. Başını yana eğip bir adım geri atar. "Bu küçük Maddison Raddix mı?"

Beni öldürün.

Sonra bakışları Jax'e kayar, karanlık iç mekanı görmek için gözlerini kısar ve ağzı açık kalır. "Jax Parker?"

Jax ve ben birbirimize şaşkın bakışlar attıktan sonra aynı soruyu sorduk. "Onu tanıyor musun?"

"Bu partiyi bozmak istemem ama bunu otoparkta yapamazsınız," der ve bana keskin bir bakış atar. "Teyzen nerede olduğunu merak edecek. Eve gitmelisin."

Charlotte teyzemin gerçekten beni bekliyor olabileceğini düşünerek içim cız etti. Noel tatili için birkaç haftadır eve dönmüştüm ve genellikle bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmazdım.

Hâlâ altımda olan Jax'in tüm vücudu gerilir. Parmak eklemleri kapıya tutunur ve bana bakar, panikle sınırda, farlara bakmış geyik gibi bir ifadeyle. "Kaç yaşındasın?" diye sorar. Birdenbire, burada olmak istemiyormuş gibi görünür. Bu, midemi bulandırır.

"On dokuzum!" Eskiden babamın en iyi arkadaşı olan polis memuru Duncan'a kaşlarımı çattım. O ise bana sadece acıyarak baktı. Kamyonetin kapısını açarak Jax'in üstünden indim ve yere atladım. Ona baktığımda, Jax hala şaşkın bir ifadeyle oturuyordu.

"Tanrıya şükür," diye dişlerini sıkarak mırıldanır ve elini saçlarının arasından geçirir. "Bir an için çok korktum."

Ama kamyonetten indiğinde hala bana bakmıyor. Ayaklarına bakıyor, bir eliyle ensesini ovuşturuyor. Neden birdenbire tekmelenmiş bir köpek yavrusunu hatırlatıyor bana?

"Jax, ben..."

"Üzgünüm Duncan, bilmiyordum. Bir daha olmayacak," diyor Jax, hala bana bakmayı reddederek.

Ruh halim birdenbire bozulur, az önce hissettiğim coşku bir anda yok olur. Artık orada olmadıkları için evim gibi hissetmediğim karanlık eve dönmeye hazır değilim.

Jax'e yalvaran bir bakış atıyorum. "Ne oldu?"

"Ben yirmi dokuz yaşındayım, tatlım. Neredeyse otuzum ve sen daha yeni yetişkin oldun," diyor yumuşak bir sesle, sonunda bana bakarak.

Kafamı sallıyorum. Gerçekten umursadığımı mı sanıyor? "Bu önemli değil," diye itiraz ediyorum. Arkamda Duncan'ın iç çektiğini duyuyorum.

Jax bana acı dolu bir ifadeyle bakar ve yutar. "Benim için önemli."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, tekrar itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Duncan'ın nazik eli dirseğimi tutunca duruyorum.

"Hadi Maddie, seni eve bırakayım."

Aniden, buz gibi bir rüzgar esiyor. Saçlarımı karıştırıyor, nefesimi kesiyor ve ne kadar üşüdüğümü fark etmemi sağlıyor. İstemediğim Duncan'ı takip ederek arabasına gidiyorum ve o yolcu kapısını açarken ben de binmek için bekliyorum. Hava deliklerinden sıcak hava fışkırsa da hala titriyorum. Duncan yola çıkarken sessizdir. Gözlerim yan aynaya yapışmış, Jax'ın bakışlarının devriye arabasını takip etmesini izliyorum.

Görüş alanımızdan kaybolmadan hemen önce, omuzları çöküyor.

"Neden bunu yaptın?" diye Duncan'a soruyorum, sesimin ne kadar huysuz çıktığından nefret ediyorum. Bunun pek adil bir soru olmadığını biliyorum.

"Sadece seni korumaya çalışıyorum, Maddie." Sinyal lambasını yakıp sağa dönünce bir an sessizlik oluyor. "Ailen, senin barda, senden çok daha yaşlı bir adamla dolaşmanı istemezdi."

"Evet, ama beni durduracak kadar burada değiller, değil mi?" diye terslerim, ama sert sözlerimden hemen pişman olurum, midemde ekşi bir acı hissederim. Elim alnıma koyar, gözlerimi kapatır ve başımı cama yaslarım. "Öyle demek istemedim," diye mırıldanırım, boğazımdaki yumruyu yutarım.

"Biliyorum." Duncan'ın sesi, kırılğan bir şeye konuşuyormuş gibi nazikti. "Jax'ı nereden tanıyorsun?" Onu düşünmeyi tercih ederdim.

"O gönüllü itfaiyeci. Her ay istasyonda birkaç vardiya çalışıyor. Babası vefat etmeden önce itfaiye şefiymiş."

Siktir.

İşte o kelime.

Vefat etti.

Sanki bir gün, birinin hayatı nazikçe yok oluyormuş gibi.

İnsanlar ailemden bahsederken bu kelimeyi kullanmayı seviyorlar, sanki hayatları en anlamsız kazada benden acımasızca koparılmamış gibi.

Sanırım bu, Jax ve benim ortak noktamız, anne babamızdan birini ya da ikisini de kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmemiz.

Gözlerimi tekrar açtığımda, yolun iki yanına yığılmış, göz kamaştırıcı beyaz kar yığınlarına bakıyorum. Bu gece dışarı çıkmak istemememin nedenlerinden biri de bu. Aldatıcı bir sükunet içindeki bu yığılara bakarken panik atak geçirmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama bir süreliğine, o beni unutmamı sağladı.

Bütün dikkatini bana verdiği için, bir an için dünya yenilmez gibi geldi.

Sanki ebeveynlerim, çok geç olana kadar hiçbirimizin fark etmediği yoldaki bir buz parçası yüzünden benden alınmamış gibi.

Şu anda dökmeyi reddettiğim gözyaşları ile görüşüm bulanıklaşıyor.

Bunun yerine, gözlerimi kapatıp, kesintiye uğramamış olsaydık ne olabileceğini hayal ediyorum.

CHAPTER Three

Jax

Günümüz

Neden lanet olası kalbim yanıyormuş gibi acıyor? Homurdanarak, dalgın dalgın göğsümü ovuştururken, merdivenlere gizlice bir kez daha bakıyorum. Hala ondan bir iz yok. Hoşnutsuz bir iç çekişle, tavada kızarttığım yumurtaları çevirip, yakındaki çekmeceye uzanarak bir paket antasit çıkarıp bir tanesini ağzıma atıyorum.

Onunla aynı çatı altında yaşamak kolay olmayacağını biliyordum, ama bunun bana mide ekşimesi yaşatacağını beklemiyordum. Bunca yıl geçmesine rağmen, onu kardeşimle birlikte görmek hala tüylerimi diken diken ediyor, ama onun benim odamın koridorunun sonunda, kardeşimle birlikte yatakta olduğunu bilmek? Bu, acımasız ve olağan dışı bir cezanın tanımını gibi geliyor.

"Nerede bu kadın?" diye mırıldanıyorum. Normalde, şu anda dükkana doğru yola çıkmış olurdum. Dükkan bir saat sonra açılacak, ama ben erken gitmeyi seviyorum. Özel bir ofisim olmasına rağmen, duvarlar ince ve

garajda bütün gün çalışan adamların seslerini gizleyemiyor. Sabahın erken saatleri, maaş bordrosu ve bütçeyle uğraşmak için günün en iyi zamanı, ama ben hala buradayım.

Sadece onu görebilmek için bekliyorum. Yıllardır yaptığım gibi.

Merdivenlerin üst kısmındaki gevşemiş döşeme tahtalarının gıcırdamasını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama o yöne rahatça bir bakış atmadan önce beş saniye sayıyorum. Bu süreyi, her zamanki soğukkanlı ve kayıtsız maskemizi takmak ve ses tonumu sıkılmış gibi göstermek için kullanıyorum.

"Günaydın."

"Günaydın," diye cevaplıyor, sesi geniş bir esnemedi dolay boğuk çıkıyor. Bir sıcaklık dalgası beni sarıyor ve aptal gibi sırtıtmamak için dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum.

O mutfığa doğru yavaşça yürürken, göz ucuyla profilini inceliyorum. Her odaya girdiğinde olduğu gibi, ilgimden dolayı penisim seğiriyor. Sadece komşu kızı gibi güzel olması değil. Onun klasik güzelliği, sade ve rahat tarzında yatıyor. Omuzlarına kadar uzanan kalın, kestane rengi saçlarının, narin boynunun eğimine yaslanma şekli. Bir an tatlı, utangaç bir kız gibi kızarıırken, bir sonraki an gözlerinde ateşli bir bakışla bana meydan okurcasına bakması, tuhaf bir çelişki yaratıyor.

Bir yanım onun pijamalarıyla aşağı inmesini umarken, diğer yanım bu cazibeyle yüzleşmek istemiyordu. Sanırım iş kıyafeti giyiyor, bu da bana bugün yeni işinin ilk günü olduğunu hatırlatıyor. Kalçalarının her santimini saran siyah pantolon ve beline sokulmuş siyah bir gömlek giyiyor. Gözlerim bacaklarından aşağıya doğru kayıyor, ayak bileklerine ulaşana kadar her santimini iştah açıcı bir şekilde içime çekiyorum.

Ve kaşlarımı çattım.

"Yüksek topuklu ayakkabı giyiyorsun."

Kahve fincanına uzanırken dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Kahve telvesini sepete koyup hazneyi suyla doldurmasını izledim.

"Evet."

Konuşmalarımız genellikle yapmacık ve garip olsa da, bu belirsiz cevaba bir anda sinirleniyorum. Benimle konuşmak istememesi benim hatam, sonuçta onunla mümkün olduğunca az iletişim kurmak için elimden geleni yaptım. Yine de bu durum canımı sıkıyor.

Sadece... *benim* olması gereken kadınla, o benim olmadığında konuşmak zor.

Ama bazen onunla konuşursam, her şeyi itiraf edeceğimden korkuyorum. Sözler ağzımdan dökülüp gidecek. Ama o gün kardeşimle birlikte olmaya başladığında, bunların hiçbir önemi kalmadı. *Yasak bölge* kelimesinin tanımına bakarsanız, hemen yanında Maddison Raddix'in adını görürsünüz. Bu da ne yazık ki, duygularımı ve sikimi bu kadından uzak tutmam gerektiği anlamına geliyor.

"Neden?"

"Kıyafet kurallarının bir parçası." Bana yan gözle bakıyor, boş bir kupa uzanırken kaşlarını çatıyor.

"Bu aptalca bir kıyafet kuralı," diye mırıldandım. Kahveyi koyu, turuncu benekli bir bardağa dökerken, yüzünün etrafında kahvenin buharı yükselirken kuru bir kahkaha attı. İki tabağı yemekle doldururken, kahvesini hazırlama şeklini incelemeye çalıştım: bir çay kaşığı şeker ve bir tutam vanilya kreması.

"Irene tüm kızlara bunu giydiriyor," diyor. Dudaklarını büzüşmesi, günde sekiz saat boyunca yüksek topuklu ayakkabı giymekten pek de hoşnut olmadığını gösteriyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bu durum göğsümde rahatsız edici bir his uyandırıyor. Tekrar ayaklarına bakıyorum, ayak bileklerinin ne kadar ince olduğunu fark ediyorum. Çok *narin* görünüyorlar.

Ya o ayakkabılarla ayağı takılırsa?

"Irene Johnson yeni patronun mu?" diye soruyorum, iki tabak yemeği mutfak masasına koyarken. Maddie oturmadan önce başını sallıyor ve ben de karşısındaki boş sandalyeye oturuyorum. Kızarmış yumurtalar, hafif çıtır çıtır olan pastırma ve hala buhar çıkan patates kızartmalarına bakarken kaşlarını kaldırıyor.

"O gerçek bir kaltak," diye mırıldanıyorum. Patronunun kasabanın en büyük delisi olması fikri hoşuma gitmiyor. Çenemi tabağa doğru sallıyorum. "Ye."

"Oh, teşekkürler ama, uh, ben genelde kahvaltıyı atlarım." Dudaklarını ısıyor ve yemin ederim ki sikim dikleşiyor. Başparmağımı kullanıp o dolgun eti dişlerinden çekip almak nasıl bir his olur acaba?

Kaşlarımı çatarak tabağı ona biraz daha yaklaştırıyorum. "Kahvaltı günün en önemli öğünüdür."

Ona keskin bir bakış attıktan sonra çatalımı alıp ağzıma büyük bir lokma attım. Bana bakarak, enseme ısıtan bir değerlendirme bakışı attı. Sonunda tabağına bakarak

dikkatlice çatalını aldı. İlk lokmayı alır almaz gözleri parladı ve ben sııttım.

"Basit yemekleri pişirmeyi biliyorum."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar ama ön kapının gıcırdayarak açılma sesi o anı keser ve ikimiz de başımızı o yöne çeviririz. Luke, bitkin ve yorgun bir halde kapıdan içeri girer. Beyaz gömleği kırıxmıştır ve göğsünde kırmızı bir yemek lekesi vardır. Saçları dağınıktır ve sanki yeni uyanmış gibi gözlerini ovuşturmaktadır. Bizi geçip gider, tembelce el sallar ve sessizce merdivenlere doğru yönelir.

Gözlerim Maddie'ye kayar, onun ifadesi tarafsızdır. Hiçbir şaşkınlık ya da kızgınlık belirtisi yoktur. Buradaki ilk geceleriydi ve o bütün gece dışarıda mı kalmıştı?

"Otur ve bizimle kahvaltı yap," diye sesleniyorum ona.

Luke durur, gözleri önümüzdeki yiyecekleri tarar. Burnu kırışır, yüzü biraz solgun görünür. "Belki sadece bir fincan kahve," diye mırıldanır ve mutfığa doğru yürür. Ağzı büyük bir esnemeye açılır, parmakları karnını kaşır. Kahvesini dökerken ve karşımdaki sandalyeye otururken, Maddie'nin varlığını fark etmesini beklerim. Ya da Maddie'nin ona günaydın demesini, bütün gece nerede olduğunu sormasını... herhangi bir şey yapmasını.

Sessizlik.

Bu rahatsız edici bir durum, ama ikisi de rahatsız görünmüyor. "Köpüren bir köpek boku gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyorum sonunda.

Luke gülmeden gülümser, başını sallar, Maddie ise onaylamayan bir şekilde gözlerini kısar. "Benim duygularımı ya da başka bir şeyi düşünerek kendini tutma," der, kahve fincanını bana doğru eğerek alaycı bir selam verir.

Bu çocuğu kendi oğlum gibi seviyorum. Sonuçta, on bir yaşından taşınacak yaşa gelene kadar onun tek vasisiydim. Ama üniversiteyi bıraktığından beri, küçük bir pislik gibi davranıyor. Onun büyümesini, nihayet kaybedilen kardeşlik ilişkisini yeniden kurabildiğimiz günü bekliyorum. Ebeveynlerimizin zamansız ölümünden sonra onların yerini doldurmak zorunda kaldığım için bu ilişkiyi kurma fırsatını kaçırmıştık. Üniversiteye gittiği gün çok heyecanlıydım. Benim hiç deneyimleyemediğim bir şeydi ve onun için iyi olacağını düşünmüştüm. Ta ki altı ay önce beni arayıp okulu bıraktığını söyleyene kadar. Hayal kırıklığı midemi bulandırdı.

Ve her geçen gün aramızdaki mesafe daha da artıyor.

Bazen hayatından pek memnun olmadığına dair garip bir hisse kapılıyorum, ama ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim şey, Maddie'nin hayatındaki tek iyi etki gibi görüldüğü. Akli başında birine benziyor ve bir yanımla Luke'un hayatındaki rolünü gerçekten takdir ediyor, ama bir yanımla da onun Luke'un ona verdiği her şeyden daha iyisini hak ettiğini biliyor.

Ve böyle düşünmek beni çok suçlu hissettiriyor, çünkü o benim küçük kardeşim ve onun mutlu olmasını istiyorum. Maddie'nin onu mutlu ettiğini düşünüyorum.

"Bugün iş arayacak mısın?" diye soruyorum, alaycı tavrını görmezden gelerek.

"Tabii, hemen hallederim *baba*," diye cevaplar.

Ona sert bir bakış atarım.

"Onu rahat bırak, Jax," diyor Maddie, sesinde sinirli bir tonla. Sandalyesini geri çekip boş tabağını lavaboya götürüyor. "Kendini iyi hissetmiyor."

Luke parmağıyla onu işaret eder ve sessizce onaylayarak başını sallar. Gözlerini devirirken boğazımdan bir alaycı ses çıkar. Ayağa kalkar, tabağımı temizler ve Maddie'nin yanından geçerek bulaşık lavabosuna koyarım.

"Bugün saat beşe kadar dükkânda olacağım," diyorum ikisine. Birkaç dakika içinde iş ayakkabılarımı giyip, anahtarımı elime alıp ön kapıdan çıkıyorum. Küçük bir işletme sahibi olmanın avantajları: Babamın hayat sigortası parasını kullanarak bu araziye satın aldığımda, dükkânı evden yürüyerek ulaşılabilir bir mesafeye kurdum. Böylece hem Luke'u yakından takip edebiliyorum hem de para kazanabiliyordum. Bina görünür hale gelince, iki yeni ev arkadaşımı düşünüyorum.

Maddie buraya gelmekten nasıl hissediyor acaba? Eğer rahatsız oluyorsa, bunu hiç belli etmiyor. En çok da, Luke'un aptalca hataları yüzünden onun acı çekmesini istemiyorum. İşinden kovulan o. Yine de, stajını bırakmayı, erkek arkadaşının kardeşinin evine taşınmayı ve kendisine yakışmayan bir işte çalışmayı kabul etti.

Onun hayatını biraz olsun kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı diye merak ediyorum.

Onun da onunla birlikte taşınacağını öğrendiğimde, evi biraz düzenledim. Duvarlara birkaç tablo, mumlar ve hatta bir battaniye ekledim. Kadınların sevdiği türden rahat, ev gibi şeyler. Evimde rahat etmesini istiyorum.

Lanet olsun, Jax, ona bakmak senin görevin değil.

Dükkânın kapısını açarken, dalgın dalgın ışıkları yakıp ofisime doğru ilerlerken, Maddie'yi düşünerek dikkatim dağılıyor. Bilgisayarımın önüne oturup, eski makinenin açılmasını beklerken sandalyeme yaslanıyorum. Bakışlarım, masamın önündeki soluk, yumrulu minderli sandalyeleri geçip, uzak duvardaki siyah kanepeye kayıyor. Öğle arasında hızlıca bir şekerleme yapabilir miyim diye düşünmeye başlamıştım bile.

"Patron! Sana bir fıkra anlatacağım!" Ofis kapısı aniden açıldığında irkiliyorum, kapı duvara o kadar sert çarpıyor ki geri sekip Andrew'un yüzüne çarpıyor. Sarışın, dağınık saçlı, sırık gibi adamın Paige ile birlikte içeri girmesini izlerken homurdanıyorum. Andrew en yeni çalışanım. Gürültücü, çocukça ve şamatalı biridir. Paige ise, dükkanımı açtığım günden beri benimle çalışıyor. Akıllı, bilgili ve sadık biri, bu yüzden de benim yardımcım. Ben yokken burayı idare edecek tek kişi o. Çoğu insan onun görünüşüne bakıp, omuzlarına kadar uzanan mor çizgili siyah saçları, burun halkası ve her iki kolundaki dövmelemlerle onun sadece bir rockçı kız olduğunu varsayar. Bu onların hatasıdır.

"Bir ahtapotun gülmesi için kaç kez gıdıklanması gerekir?" diye sorar Andrew, davet edilmeden sandalyeye oturur. Paige, kendine özgü sırtışıyla kapı eşiğine yaslanır.

İç çekiyorum. "Bilmiyorum."

"On kez gıdıklamak yeter," diye cevaplar Andrew. Bana göz kırpar, parmaklarıyla silah işareti yapar ve ben ona bakarken kahkahalarla gülmeye başlar. Paige sadece kaşlarını kaldırır. "Anladın mı? On kez gıdıklamak? Tentacles gibi?" diye sorar.

Dudaklarım seğirir. "Anladım."

"Sana gülmeyeceğini söylemiştim," diye mırıldanır Paige. "Şimdi öde."

Andrew inleyerek gözlerini devirir ve kalçalarını kaldırarak pantolonunun cebine uzanır. On dolarlık bir banknot çıkarır ve iki parmağıyla havaya kaldırır. Paige gülerek öne doğru adım atar ve banknotu elinden kapar. Sandalyeye yaslanarak çenemi yumruğuma dayarım.

Andrew parmağıyla beni gösterir. "Bir gün intikamımı alacağım." "Mmmhm."

Aylardır bir misyon peşinde, beni güldürmek için her türlü bayat şakayı yapıyor. Henüz başarılı olamasa da, onun herkese para kaybetmesini izlemek bana yeterince eğlence sağlıyor.

"Yeni misafirler nasıl?" diye sorar tembelce, kirli botlarını masama koyarak. Ben kaşlarımı çatınca hemen botlarını çıkarır.

"İyiler," diye cevap veriyorum ilgisizce.

"Luke'a iş verecek misin?" diye soruyor Paige.

Kaşlarımı çatıyorum. "Denedim ama benim için çalışmak istemiyor." "Neden?" diye soruyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi. Artık benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Eskiden çok yakındık ama birdenbire okulu bırakıp partilere gitmeye başladı."

"Maddison bu konuda ne diyor?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bütün gece dışarıdaydı ve sonra eve akşamdan kalma bir halde geldi. O da şaşırmış ya da rahatsız olmuş gibi davranmadı."

Paige başını eğiyor, bir an sessiz kalıyor ve az önce söylediklerimi düşünüyor. "Cennette sorun mu var?" diye yüksek sesle merak ediyor.

İçimde acı verici bir şey kıvrılıyor.

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum ve onların işlerine karışmıyorum." Paige bana anlamlı bir bakış atıyor.

"İkinizin de burada olmanız için gerçek bir nedeni var mı?" diye homurdanıyorum.

Andrew'un gözleri büyür ve parmağını şıklatır. "Doğru! Neredeyse unuttuyordum. Mary aradı ve arabasının garip davrandığını söyledi. Bunlar onun sözleri, benim değil. Ve gelip bakabilir misin diye soruyor." Kaşlarını çatıyor. "Ona genellikle ev ziyaretleri yapmadığımızı söyledim."

"Öğle yemeğinden sonra orada olacağımı söyle."

Paige bana onaylamayan bir bakış attı. "O yaşlı cadalozun seni oraya çekmek için uydurduğunu biliyorsun, değil mi? Oraya gidip arabasında hiçbir sorun olmadığını gördüğünde, sana limonata ve kek ikram edecek. Sonra bir saat boyunca sohbet edecek ve birkaç hafta sonra tekrar arayıp aynı şeyi tekrarlayacak."

Bu sefer sessizce güldüm.

"Biliyorum. Buna güveniyorum."

"Jax! Buraya geldiğine çok sevindim. Arabam korkunç bir ses çıkarıyor. Sanki ikinci kocamla yatarken yakaladığım o fahişe gibi."

Omuzlarım sessizce gülmekten titriyor. Mary araba anahtarlarını bana uzatıyor ve ben gümüş rengi hurda arabaya doğru başımı sallıyorum.

"Yola çıkıp bir deneme sürüşü yapayım da kendim dinleyeyim."

Mary öne eğilir, kırışık parmaklarıyla yanaklarımı çimdiklerken bana gülümser. O uzaklaşmadan önce vanilya ve nane kokusu alırım, beyaz saçları güneş ışığında parlar. Bu günlerde çok zayıf görünüyor, ama yine de hep gülümsüyor. Ayak bileklerine kadar uzanan çiçekli eteğinin ucu serin esintiyle dalgalanır, bir adım geri atar ve kahverengi hırkasını vücuduna daha sıkı sarar.

"Teşekkür ederim canım. Çok nazıksın. Artritim olduğu için bu günlerde pek dışarı çıkamadığımı biliyorsun."

Zorunlu olarak yola çıkıyorum ve her zamanki gibi arabası mükemmel çalışıyor. En yakın benzin istasyonunda durup deposunu dolduruyorum. Ön camlarını temizliyor, yağını kontrol ediyor ve lastiklerine hava basıp evine geri dönüyorum. Açıkçası, benim için sorun değil. Luke küçükken ve ben işlerle boğuşurken yıllarca bana bedavaya bakıcılık yaptığı için en azından bunu yapabilirim.

Ama ikimiz de, aksini iddia etsek bile, bunun bir maskaralık olduğunu biliyoruz. İlk iki kocasından boşandıktan ve üçüncüsünü kalp yetmezliğinden kaybettikten sonra, yalnız kaldığını düşünüyorum.

Onun evinin garajına girip arabayı kilitledikten sonra tekrar kapısını çaldım. Beni evinden geçerek verandaya götürdü. Aslında beyaz metal bir masanın durduğu küçük bir beton platformdan ibaretti, ama bizi bekleyen bir tepsi brownie ve bir sürahi limonata vardı.

"Söylesene," diye başlıyor, "Maddison'la yaşamak nasıl bir şey?" Hemen gerginleşiyorum. Neden herkes bilgi toplamaya çalışıyor?

"İyi..." diye mırıldandım.

Bana keskin bir bakış attı. "Evlat," diye azarladı. "Ben gençleşmiyorum. Hadi, dökül bakalım. Sanki içini dökmek istemiyormuş gibi davranma."

Kafamı sallayarak, kahkaha ile alaycı bir sesin karışımı bir ses çıkardım.

Mary'ye her şeyi anlatmamın iyi bir fikir mi yoksa kötü bir fikir mi olduğunu bilmiyorum.

Her şeyi.

"Hâlâ Luke'la birlikte," diyorum yumuşak bir sesle. "Hiçbir şey değişmedi, ama bu bir şeyi değiştirmez." Omuz silkiyorum, bu hareketim sözlerimden daha rahat hissettiriyor.

Bana bir bardak limonata doldururken gözleri yumuşadı. "Onunla aynı çatı altında yaşamak zor mu?"

Ciddiyetle başımı sallayarak, parmaklarım masayı tıklatırken uzaklara bakıyorum. "Bir gün onu hayatımda olacağını düşünmüştüm, ama böyle olacağını değil. Ona her dokunduğunda işkence gibi geliyor."

"Bu onurlu bir şey," diyor Mary sessizce. "Bardan uzaklaşarak, ona biraz büyümesi ve hayatını yaşaması için zaman verdin, sonra onu takip ettin."

"O çok gençti," diye fısıldadım, sesim kısılmıştı. "Ben otuzuma yaklaşmıştım. O ise on dokuz yaşındaydı ve üniversiteye yeni başlamıştı. Onu engellemek ya da insanların yaş farkımız hakkında ne diyeceklerini düşünerek endişelenmesini istemedim." Henüz kimseye söylemediğim bir gerçeği ona söylerken, onun bakışlarından kaçındım. "Muhtemelen bencilce, ama onun yirmi yaşına gelmesini bekleyebilirsem, belki insanlar o kadar çok konuşmaz diye düşündüm. Onun bunu yaşamasına izin vermek istemedim. Benim için değil."

Derin bir nefes verip, limonatadan büyük bir yudum alıyorum. Buz gibi sıvı, kurumuş dilimde iyi geliyor ve tatlı ekşiliğin tadını çıkarıyorum. Mary sessiz kalıyor, sabırla bekleyerek ikimize de brownie kesiyor. Kıkırdamam gerçek bir mizah içermiyor. "Bir süre onun sosyal medyasını izledim," diye yüksek sesle düşünürüm. "Birkaç ay sonra bunun biraz ürkütücü ve takipçi gibi olduğunu düşündüm, bu yüzden bıraktım. Belki de kendimi durdurmasaydım, onun kardeşimle çıkması o kadar da şok edici olmazdı."

"Belki." Mary omuz silkiyor. "Belki de ona hislerini söylemenin zamanı gelmiştir. Birlikte yaşamak işleri... karmaşık hale getirecek."

Mary'ye inanamayan bir bakış atıyorum. "Neden böyle bir şey yapayım ki? Artık bundan bir şey çıkmayacak; onu kendi kardeşimden alamam," diye uyarıyorum. Kahretsin, ayrılışlar bile, o her zaman benim asla sahip olamayacağım tek kadın olacak. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Elimi sıkıyor. "Hayır, ama birlikteyken onları senin çatının altında izlemek sana haksızlık."

"İki ay," diyorum dişlerimi sıkarak. Mary bana şaşkın bir bakış atıyor. "Luke onu eve getirdiğinde yirminci yaş gününe iki ay kalmıştı," diye açıklıyorum. Hala, bizi tanıştırdığında içimi kaplayan şoku hatırlıyorum. Onun güzel

gözlerinin nasıl büyüdüğünü, yüzündeki inanamama ifadesini hatırlıyorum. O birkaç saniye içinde aklından ne geçtiğini ve benim ereksiyonuma karşı o çekici amını nasıl sürttüğünü hatırlayıp hatırlamadığını hep merak etmişimdir.

"Jax, bu benim kızım, Maddison Raddix."

Bu sözler üzerine kalbim mideme çöktü ve sanırım bir daha asla yerine gelmedi.

"Onun çalıştığı kafeye gidip ona çıkma teklif edecektim. Beni hatırlamayabileceğini, ilgilenmeyebileceğini ya da artık bekar olmayabileceğini biliyordum, ama lanet olası kardeşim?" Kendimi alaya alan bir kahkaha attım. "Bunu hiç beklemiyordum ve şimdi her gün o barda ondan uzaklaşmamış olmayı diliyorum. Bu beni ne kadar bencil yaparsa yapsın."

"Ve o hala ikinizin birbirinizi tanıdığınızı bilmiyor mu?" diye soruyor.

Midem yine burkulur ve yarısı boş bardağı yumruğumla sıkıca kavrarım. Nedense, Maddison'ın o gecenin hiç yaşanmadığını *kabul etmesi* beni gerçekten çok rahatsız ediyor. Onun için o kadar önemsiz miydi?

"Sanmıyorum. Eminim bana karşı çıkardı."

O gece onu eve götürseydim, kardeşim asla sahip olamayacağı bir kıza umutsuzca aşık olan kişi olur muydu? Sandalyeye yaslanıp omuzlarımı düşürdüm. Bu olasılığı bilmeme rağmen, yine de onu önce kendime ait yapmak istediğimi bilmek kalbimi ağırlaştırıyor. Hayatımda farklı bir şey yapabilseydim, o kadından asla uzaklaşmazdım. Sonuçları ne olursa olsun. Ama şimdi, Maddison Raddix sonsuza kadar gizlice takıntılı olduğum kadın olacak.

"Kader, kaprisli bir kaltak," diye mırıldanıyor

Mary kuru bir sesle. Katılıyorum.

CHAPTER four

Maddison

"İşe geç kaldığın her dakika için, on dakika fazla çalışman gerekecek."

"Ben... tamam."

Adımlarımı hızlandırarak, yeni patronumun bana etrafı gezdirip çalışanların uyması gereken çılgın kuralları açıklamasına ayak uydurmaya çalışıyorum. Irene Johnson ile ikinci kez konuşuyorum — diğer tek sefer iş görüşmemdi — ama biraz *kontrolcü* görünüyor.

Lüks ev dekorasyon mağazasını gezerken onun sert sırtına bakıyorum. Gümüş çizgili kahverengi saçları, arı kovanını andıran bir tarzda başının üstünde toplanmış. Her baktığımda dudaklarım seğiriyor. Onun boncuk gibi gözleri beni değerlendirirken, yüzü o kadar ifadesiz ki kaç kez botoks yaptırmış acaba diye merak ediyorum.

"Satış alanında yiyecek ve içecek yasaktır," diye monoton sesiyle devam ediyor.

Bunu beklediğim için başımı sallıyorum. Yanımdaki kırmızı çiçeklerle süslenmiş erimiş alüminyum vazoya bakarken, doksan dolarlık fiyat etiketini görünce içimden bir ürperti duyuyorum. Sonra bakışlarım tüylü bej renkli Fransız kanepesine kayıyor ve böyle bir şeyin üzerinde kimsenin nasıl rahatlayabileceğini merak ediyorum.

"Burada müşterilerimiz yok. Bizim müşterilerimiz var," diyor, biz pahalı dekorların arasında dolaşmaya devam ederken. Mağazanın içlerine doğru ilerlerken, Irene siyah beyaz mermer bir sehpayı inceleyen bir çifti geçip gidiyor. Onlara attığı mide bulandırıcı tatlı gülümseme o kadar sahte görünüyor ki, kusmak istiyorum.

"Çalışanlar mesai saatleri içinde ziyaretçi kabul edemezler," diyor bana. "Bebeğin babasıyla olan dramını evde bırak, çünkü buna tahammül edemem." Kaşlarım çatılıyor. Bebeğin babasıyla dram yaşıyor gibi mi görünüyorum?

Irene yürümeye devam ediyor, her adımda kasaya yaklaşıyoruz. Yaklaşırken, parlak kırmızı saçlı, kıvrımlı vücutlu genç bir kadın bir müşteriye fiş uzatıyor.

"Bu Hazel," Irene, müşteri ayrıldıktan sonra kızıl saçlı kadını işaret ediyor. Kadına doğru başımı salladığımda, bana coşkulu bir gülümseme atıyor. "O senin eğitmen olacak. Hazel, bu Maddison. Ona kasaların nasıl çalıştığını göster. Ama lütfen, kişisel konuşmaları en aza indir. Müşterilerimizin önünde profesyonel görünmeliyiz, onlar dün akşam ne yediğimizi veya hafta sonu planlarımızı umursamıyorlar." Hazel kibarca başını sallar, ben ise sessizce bu etkileşimi izlerim.

Irene uzaklaşmaya başlar ama dönüp bana bakmadan önce durur. Daralmış gözleriyle beni inceliyor, kendimi müzede sergilenen bir eser gibi hissediyorum. Yutkunuyorum. Irene başını eğiyor, dudakları sanki ekşi bir şey tatmış gibi büzülüyor.

"Ve lütfen bundan sonra makyaj yapmayı düşün. Yataktan kalkıp işe gelmiş gibi görünen çalışanlara ihtiyacım yok."

Gözlerimi kırıştırtarak dudaklarım aralık kalmış halde onun sırtına bakakalırım.

"Ah," diye Hazel kuru bir şekilde yorumlar. "Bu, onun için bile çok sert oldu."

Yerimde kıpır kıpır dururken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Keşke yakınlarda bir ayna olsaydı. Bu sabah profesyonel göründüğümü sanıyordum. "O her zaman böyle mi?"

Hazel kasaya uzanır, küçük bir şey alır ve bana uzatır. Ad etiketini incelerim, sonra onu alıp gömleğime takarım.

Hazel havada elini sallayarak "Tatlım, gayet iyi görünüyorsun. O sadece herkesin onun buradaki kraliçe arı olduğunu ve bizim de onun aşağılık köleleri olduğumuzu bilmesini istiyor." der. Gözleri omzunun üzerinden bana doğru kayar ve sesini fısıltıya indirerek devam eder. "Ayrıca, saç stilini fark ettin mi? Bu ne biçim 1960'lar saçmalığı?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum!" diye fısıldayarak bağırırım. Hazel sessizce kıkırdar, sonra kasaya gelmem için bana işaret eder ve ben giderken dirseğiyle şakacı bir şekilde bana vurur. Komplo kurar gibi sırtarak gülümseriz.

"Şimdi sana işin püf noktalarını göstereceğim ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü açıklayacağım." Bana göz kırpar. "Sonra da Kötü Cadı Irene etrafta yokken işleri nasıl yaptığımı göstereceğim."

Kıkırdayarak, kasadaki farklı düğmeleri göstermeye başladığında rahatlarım.

İyi anlaşıcağız.

Birkaç saat sonra Jax'ın kapısından içeri girerken boğazımdan acı dolu, dramatik bir inilti çıkar. Zavallı, ağrıyan ayaklarım yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde zonklıyor. Omuzlarımdaki kaslar gergin ve şakaklarım zonklıyor. Ayak bileklerimdeki küçük kayışları çözmek için eğildiğimde sendeliyorum. Dengemi kaybedince vücudum öne doğru eğilmeye başlıyor.

"Siktir!" Ayak sesleri kulağıma ulaşır ulaşmaz, küfürü içimden fısıldıyorum. İki kalın kol belimi sarıyor ve beni sıcak bir göğse doğru çekiyor. Keskin, kış yeşili kokulu erkek vücut şampuanının kokusu duyularımı gıcıklıyor. Jax hızlıca nefes alıyor, kolları fark edilmeyecek şekilde vücudumu sıkılaştırıyor. Bunun neden kalbimi çarpıttığını bilmiyorum.

Ona bakarken, keskin çenesindeki koyu renkli sakalları fark ettim. Düzgün bir şekilde kesilmişti, ama eminim parmaklarımın altında kaşındırıcı bir his bırakırdı. Luke yüzünü tamamen pürüzsüz tutuyor ve...

Jax boğazını temizler ve ben başımı eğince yanaklarım ısınır. Beni saran kollarını bırakır ve çenesini yüksek topuklu ayakkabılarımı işaret eder. Sonra bir dizinin üzerine çöker, diğerini bükerek dengede kalır. Onun benim altımda yerde diz çökmüş halini görünce karnım kasılır.

"İzin verin."

Ona sessizce başımı sallıyorum, ağzım birden kuruyor. Jax'ın bana en son dokunduğu gün, Luke'un beni ona "tanıştırdığı" gündü, yani yaklaşık dört yıl önce. O zaman bile, sadece kısa bir el sıkışma olmuştu. Bu yüzden, elbette, biraz gerginim. Ona ilgi duyduğumdan falan değil, benim bir erkek arkadaşım var. Jax'ın ellerinin vücudumda olmasını istediğimden değil, ama yine de yardımına minnettarım. Nazikçe elimden tutar, beni koştururan düşüncelerimden çıkarır ve sessiz bir emirle elimi omzuna koyar, ona yaslanmamı ister. Sonra bir elinin pürüzlü, sıcak teni ayak bileğimi kavrar ve onu bükülmüş dizine kaldırır. Büyük parmakları bir an için küçük toka kopçalarıyla uğraşır ve ben gergin bir şekilde kıkırdarım. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Nedenini bilmiyorum. Jax Parker'a karşı bir şey hissettiğimden değil.

Artık.

Bu, çekici bir erkeğin dokunmasına karşı normal bir tepkiydi — elbette objektif olarak konuşursak, o çekici bir erkekti. Her kadın onun dokunuşuna karşı heyecanlanırdı.

"Genelde bu kadar sakar değilim," diye mırıldanıyorum.

Bir topuğu çıkarmayı başarır, parmakları ayak bileğimi okşayarak topuğu yere geri koyar. Tüylerim diken diken olur ve titremeyi bastırıyorum. Kirpiklerinin altından bana bakar ve yumuşak ifadesi beni eritmek ister. Bir sonraki tokayı açarken parmaklarının hareketlerini dikkatle incelerim.

"Yorgun görünüyorsun. Uzun bir gün müydü?"

Başparmağı az önce ayak bileğimde bir daire çizdi mi? Bir an nefesimi tutuyorum, acaba tekrar yapacak mı diye merak ediyorum. Ayak bileğimi indiriyor, ayağa kalkıyor ve sessizce bana yüksek topuklu ayakkabılarımı uzatıyor.

Konuş, Maddison! Aptal gibi ona bakıp durma.

"Irene konusunda haklıydın. O, tanıdığım en pislik pislik kadın." "Öyle bir kelime yok." Dudakları yana doğru kıvrılır ve nefes nefese bir kahkaha atıyor.

Tam bir gülümsemeye dönüşecek gibi görünen o dudakları görünce gözlerim onun ağzına kayıyor. Bir an için, onu öpmek gerçekten anılarımdaki kadar güzel miydi diye merak ediyorum. Tabii ki bu düşünceye suçluluk duygusu da eşlik ediyor. Çünkü Luke dışında kimseyi öpmek istememeliyim. Hızla başımı sallayıp başka yere bakıyorum. Gözlerinin üzerimde durduğunu hayal etmeliyim. Uzun bir gün oldu ve Cedarwood Valley'e geldiğimizden beri Luke'u pek görmedim. Erkek arkadaşımı özlüyorum, hepsi bu. "Her şey bir kelime olabilir," diye itiraz ediyorum, ses tonumu hafif ve alaycı tutarak. "Webster's Dictionary kelime yaratma konusunda tek el sahibi değildir." O anda tüm vücudum donar ve soğuk bir ürperti beni sarar.

Neden böyle bir şey söylemişim ki? Şimdi ikimiz de o geceyi düşünüyoruz.

"Mansel? Bu damsel kelimesinin bir oyun mu?"

"Webster Sözlüğü'ne söyleme, ama ben bunu o anda uydurdum."

"Sen öyle dedin diye bu kelime gerçek bir kelime olmaz." Şaka yapıyormuş gibi söylüyor, ama vücudu gergin ve gülümsemesi zoraki görünüyor. Lanet olsun, aramızdaki bu garip his hiç geçmeyecek mi? Tanıştığımız gece, her şey mahvolmadan önce, sohbetimiz çok akıcıydı. İlk kez değil, Jax ile bağlantı kurmak için garip bir özlem duyuyorum.

Romantik olarak değil. Sadece arkadaşlık olarak.

Ama Luke, Jax'i bana kardeşi olarak tanıttığından beri, Jax'in benden kaçmak istediği çok açık. O gece onu aldatmaya çalıştığımı mı düşünüyor? Yaşım hakkında hiç yalan söylemedim. Benden büyük olduğunu biliyordum, ama bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim. O zamanlar onu istiyordum. Belki de aramızdaki yaş farkını görmezden gelebileceğini düşünerek naif davrandım.

"Luke nerede?" diye soruyor.

"Emin değilim." Omuz silkiyorum, Luke'un sürekli yokluğunun beni rahatsız ettiğini görmemesi için gözlerimi kaçırıyorum. Bu yeni bir şey değil, ama aptalca bir şekilde Cedarwood Valley'e gelmenin onu *daha... yakın hale* getireceğini düşünmüştüm. Eskiden inanılmaz derecede yakındık, ama son zamanlarda onu neredeyse hiç görmüyorum.

Ve bir başka yanımda - itiraf etmek istemediğim bir yanımda - artık onun varlığını özlemiyor. Bazen mesafe rahatlatıcı oluyor, ama dört yıldır birlikteyiz, sevgiliden biraz uzaklaşmak istemek normal değil mi?

"Bu akşam yemeğe gelmesi gerekiyor," diye ekliyorum, alt dudağımı ısırarak. "Bana söz verdi."

"Maddie," diye söze başlayan Jax, boynunun arkasını elleriyle tutarak bir an durup içini çekti. "Son zamanlarda ona ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Bilmiyorum çünkü muhtemelen ona destek olmayı bilmeyen berbat bir kız arkadaşım. Çünkü sanırım ona olan aşkım bitmek üzere ve buraya taşınmak ilişkimizi kurtarmak için son çareydi, ama işe yaramıyor ve henüz bunu düşünmek istemiyorum.

"Şey... Bence sana söylemek isteseydi, söylerdi." Hemen yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. Yüzünde bir anlık öfke beliriyor, gözleri kararırken bana kaşlarını çatıyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Luke benim kardeşim," diyor, sesi sertleşiyor. "Neden bana hayatında neler olduğunu söylemek istemesin ki?"

Onun sorusu beni rahatsız etti. Luke'a karşı koruma içgüdüğü uyandı içimde. Kardeş olmaları, Jax'e bir şey borçlu olduğu anlamına gelmez. Belki de bu kadar uzun bir gün yaşamamış olsaydım, bu rahatsızlığı bir kenara bırakabilirdim. Ama düşünmeden ağzımdan bir cevap çıktı.

"Luke'un senin oğlun değil, kardeşin olduğunu farkında mısın?"

"Bu ne demek oluyor?" Sesi sessiz, alçak. Tonunda hafif bir uyarı var. Söyleyeceğim şey kabul etmesi zor olacak, ama bunu duyması gerekiyor.

"Ona her zaman ne yapması gerektiğini söylemene ihtiyacı yok. Bir kardeşe ihtiyacı var."

"Onu ben büyüttüm, Maddie." Suçlayıcı bir ses tonuyla konuşuyor, elini havada sallarken vücudu gerginlikten titriyor. "Peki, şimdi ne yapmalıyım? Tüm potansiyelini boşa harcadığını sessizce izlemeli miyim? Kendi payına düşeni yapmadığını, her hafta sonu partiye gittiğini ve sanki ben yokmuşum gibi davrandığını görmezden gelmeli miyim? Son günlerde ona böyle mi davranıyorsun, değil mi?"

Öfke içimi kaplarken yüzümden kan çekiliyor. Parmaklarımı sıkıyorum ki titremelerini görmesin. "Bana bir soru sordun, ben de cevap verdim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Cevabım hoşuna gitmedi diye bana kızma."

Jax başını yana eğip, okunaksız bir ifadeyle beni inceliyor. "Neden hâlâ onunla birliktesin?" diye yüksek sesle merak ediyor, sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor.

Başımı geriye atıyorum. "Ne?"

"Duydun beni." Jax omuz silkiyor, sert bakışları yüzüme sabitlenmiş. "Ya soruyu cevapla ya da cevaplama." Sessizce ima ettiği şey açık ve bu beni

Öfkelenmek istiyorum. Onun müdahaleci sorusuna cevap vermezsem, inkar eden bir korkak olurum.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu bana neden soruyorsun ki?"

"Neden şehirdeki prestijli stajını bırakıp, işini sürdürmekten bile rahatsız olan bir adam için, bulabileceğin tek işin faturalarını zar zor ödeyebileceğin boktan bir satış pozisyonu olan, ıssız bir yere taşındın?" Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar ve nedense bu, karnıma bıçak saplanmış gibi hissettirir. "Sadakat iyi bir şeydir ve sen buna fazlasıyla sahipsin. Bunu kabul ediyorum. Ama artık bunu hak etmeyen birine sürekli sadakat gösterirsen, uzun vadede sadece kendine zarar verirsin."

Aramızda sessizlik uzadıkça, ona bakakalıyorum, dilim tutulmuş gibi. O da benim bakışımı karşılıyor, sanki bana karşı çıkmaya cesaret edemem diye sanki beni meydan okurcasına sert bir bakış atıyor.

"Sen bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun..."

Bir cep telefonunun çalması sözümü keser. Jax'ın başı, telefonunun yandığını gördüğü tezgaha doğru döner, ekranında buradan göremediğim bir şey dans etmektedir.

"İtfaiye arıyor. Cevap vermem lazım."

O odanın diğer ucuna doğru yürürken ve telefonu kulağına götürürken dişlerimi sıkıyorum. "Parker konuşuyor." Bir an sessiz kalıyor, öfkeli gözleri hala bana dikilmiş durumda. Kavganın içinden çıktığı anı görüyorum, isteksiz bir teslimiyet omuzlarını düşürüyor. İç çekiyor. "Hemen geliyorum." Telefonunu cebine koyar, uzaklaşırken bana zar zor bir bakış atar. "Bu gece vardiyada yardıma ihtiyaçları var," der. Merdivenlerin altında durur, sanki başka bir şey söylemek ister gibi, bir an için pişmanlık duyar gibi görünür. Bunun yerine mutfağa doğru başını sallar. "Daha önce fazladan yemek yaptım, eve geldiğinde acıkırsan diye bıraktım."

Merdivenleri çıkıyor, bir süre sonra eşyalarını alıp başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıyor.

"Adi herif," diye mırıldanıyorum. Tam o anda midem guruldiyor ve isteksizce mutfağa giriyorum. Bıraktığı yemeği seve seve yiyeceğim, ama bu onu hemen affetmemi sağlamayacak.

Ne dediğini bilmiyor ve bu onu ilgilendirmez.

Plastik kapakları açmadan önce yemek kaplarına dikkatle bakıyorum. Izgara peynirli sandviç, bir kase domates çorbası ve turşu görünce ağızım sulanıyor.

Kahretsin.

Turşuyu çok severim.

Bu yüzden ona kızgın kalmak zor oluyor.

Yiyecekleri ısıtıp mutfak masasına götürüyorum ve sessizce tek başıma yiyorum. Dışarısı kararmış ama Luke hala ortada yok. Saatlere bakıyorum. Jax'in sözleri kafamda yankılanıyor.

"Ama artık bunu hak etmeyen birine sürekli sadakat gösterirsen, uzun vadede sadece kendine zarar verirsin."

Hak etmeyen birine sadık kalıyor muyum?

CHAPTER *five*

Jax

Iblink, göz kapaklarım düşerken ağzım geniş bir esnemeyle açılıyor. Sabahın birini biraz geçiyor, sessizce merdivenleri çıkarken kimseyi uyandırmamak için gıcırdayan yerlerden uzak durmaya çalışıyorum. İtfaiyedeki vardiyam teknik olarak saat yediye kadar sürmeliydi. Ama gece alışılmadık derecede sessizdi, bu yüzden beni eve gönderdiler.

Tüm vardiyamı Maddie ile olan etkileşimimi düşünerek geçirdim.

Mağazadaki ilk vardiyasından sonra sendeleyerek geldiğinde, donuk gözlerini saran yorgunluk ve bitkinlik aklıma geliyor. O bakıştan nefret ediyordum. Aslında tiksiniyordum. Onu kollarıma almak için duyduğum istek hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Luke olsaydım, bir daha asla öyle görünmemesi için kendimi paralamaya çalışırdım.

O yorgun gözlerin dudaklarıma doğru eğilip orada kalışını hatırlıyorum. Ben cazibeye kapılıp izin verdiğimde titrediğini hatırlıyorum.

Başparmağımla ayak bileğini okşadım. Pürüzsüz teni, benim sert nasırlı parmağıma değince midem sıkıştı. Bana baktığında, arzuyu gördüğüme yemin edebilirim.

Sonra ağzımı açarak her şeyi mahvettim.

Dürüst olmak gerekirse, o haklıydı. Bana verdiği cevap hoşuma gitmedi diye kızmaya hakkım yoktu. Ama Luke'un bu günlerde benimle neredeyse hiç konuşmaması beni çok üzüyor. Ve ona odaklanmak yerine, onun kız arkadaşıyla uğraşıyordum - ki ona bakmaya hakkım yoktu.

Luke'un bu fırsatı boşa harcaması beni çok kızdırıyor.

Koridorda yürürken, Maddie'nin açık kapısından bir ışık huzmesi sızıyor ve ben yavaşlıyorum. Nabzım hızlanıyor. Acaba uyanık mı, ve kremsi bacaklarını gösteren o uyku şortunu giyiyor mu diye merak ediyorum. Bu düşünceyle sikim seğiriyor ve kendimi düzeltmek için elimi aşağıya uzatıyorum.

Muhtemelen Luke'un eve gelmesini bekliyordur. Onun için yatağı sıcak tutuyordur. Dişlerimi sıkıyorum.

Sadece rahatça yanından geçeceğim.

Bakmadan.

Kesinlikle onun mahremiyetini ihlal etmeyeceğim ya da...

Soğuk kaslarımı kaplıyor, kulaklarım zayıf sesi yakalamak için zorlanıyor. Bu çok belirgin bir ses ve tek bir anlama gelebilir.

Ağır nefes alıp verme eşliğinde yatakların ritmik gıcırdaması.

Orada sevişiyorlar mı?

Göğsüm sıkışıyor. Onu kamyonetime çektiğim o gece olduğu gibi, onun için ıslanıyor ve onu istiyor mu? Benim ona dokunmam için yalvarmasını hayal ettiğim gibi, ona yalvarıyor mu?

Sakın bakma.

Bir an için kapının önünde duruyorum, tam bir sapık gibi. Tanrım, ne yapıyorum ben? Kardeşimin, benim arzuladığım kadınla seks yapmasını dinliyor muyum? Şu anda tam bir pisliğim.

Devam et.

Ama kulaklarım Maddie'yi dinlemek için gergin.

O gece bana armağan ettiği nefes nefese inlemeleri ya da daha fazlasını isteyen yalvarışları yok — yıllardır rüyalarımda gördüğüm sesler. Gözleri geriye mi dönüyor? Tırnakları onun sırtını çiziyor mu?

Siktir et, sadece bir kez görmek istiyorum.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ederek beni kapının önüne götürüyor ve gözlerim hemen çıplak teni görüyor. Kıskançlık duygusu içimi o kadar sert vuruyor ki, neredeyse nefesim kesiliyor. Parmaklarım kapı çerçevesine tutunurken çenem sıkışıyor. Maddie'nin gözleri benimkilere takılıyor, kahverengi irisleri şokla parlıyor. Luke'un kucığında, çıplak bacakları onun beline dolanmış. Luke, vücudu duvara dönük olarak ona girip çıkıyor, kız arkadaşının ağzı açık bir şekilde bana baktığından habersiz. Maddie konuşmak için ağzını açıyor ve boğazıma korku doluyor.

Beni ifşa edecek ve ben bunu asla unutamayacağım.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?" diye fısıldıyor Luke. Kardeşimin çıplak kıcını ve kalçalarının onun kalçalarına sürtünmesini görmezden geliyorum. Bunun yerine, dikkatimi ona veriyorum. Bu zor değil, Maddie gözümün önündeyken, diğer her şeyi unutma eğilimim var. Gözlerim onu içime çekiyor, yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyor. Cildi terle kaplı değil, kalçalarını sallamıyor ya da daha fazlasını isteyen inlemeler çıkarmıyor. Gözlerinde o gece bana baktığı gibi sarkık, donuk bir ifade yok.

Midemde ekşi bir his oluşuyor.

Sadece hareketleri yapıp, o bitirene kadar onun dokunuşlarına katlanıyor mu? Onun gibi bir kadına özen gösterilmeli. Ecstasy ile çıldırmış olmalı.

Maddie ağzını kapatıyor, yüzünde binlerce duygu beliriyor. Kaşları çatılıyor. Sonra bakışları vücudumun aşağısına kayıyor, dağınık görünüşümü inceliyor. Gözlerinde bir şey ısınıyor. Gerçek bir şehvet kıvılcımı, sanırım. Bu, kıskançlığımı yatıştırıyor ve yerine kasıklarımda düşük, kaynayan bir sıcaklık bırakıyor. O beni gözleriyle siktiği sırada sikim sertleşmeye başlıyor.

Bana öyle baktığının farkında mı?

Bana yönelttiği o ateşli bakışların ağırlığı... Lanet olsun, bu beni etkiliyor. Zorlukla bir homurtuyu bastırıyorum.

Elim göğsümden yavaşça aşağı kayarken nefesim hızlanır, gözlerim onun yüzüne sabitlenir, durmamı istediğine dair herhangi bir işaret var mı diye. Elimin aşağı kayışını izler ve elimi pantolonumun bel kısmına koyup durduğumda dudağını ısırır.

Sonra başını sallar.

Bir titreme geçiyor içimden.

Beni kendime dokunurken izlemek istiyor. Kahretsin, bunu gerçekten yapacak mıyım?

Yanlış olabilir, ama bu onu mutlu edecek tek erkek olma şansım, bunu değerlendireceğim.

Her ne şekilde olursa olsun.

Kalçamı kapı çerçevesine dayayarak, bakışlarımı onun yüzüne sabitlerim. Sonra başımı eğip, dudaklarımı sırtarak büküyorum.

"*Beni izle,*" diye sessizce dudaklarımı oynatıyorum.

Dudakları, onun kucağında sallanmaya devam ederken bir nefesle aralanır. Kısa bir an için, o çirkin kıskançlık duygusu yeniden ortaya çıkmak üzere, çünkü onun çıplak göğüslerinin onun göğsüne bastırıldığını biliyorum. Ve onun meme uçlarının benim tenime sürtünmesinin ne kadar iyi hissettireceğini hayal edebiliyorum.

Luke duymaması için kemerimi yavaşça çözdüm, elimi içeri sokup sertleşmiş penisimi çıkardım. Maddie ona hipnotize olmuş gibi bakınca içimi bir şehvet dalgası kapladı. Başparmağımla hassas başıma ön sıvıyı sürdüm, zevkten sessizce inledim. Elim penisimde yukarı aşağı hareket etmeye başladı.

"Lütfen." Maddie'nin nefes nefese yalvarışı, karnımı bir sıcaklık dalgası kaplar ve kaslarımı gerer.

Siktir.

Serbest elimle, onun yapacağını hayal ettiğim gibi, testislerimi nazıkçe sıkarken, kendimi biraz daha hızlı okşuyorum. Ağzım açılıyor ve bana bakışları, kızarmış başımdan daha fazla ön sıvı sızmasına neden oluyor. Sikime, ağzında olmasını istediği bir şeymiş gibi baktığında bana ne yaptığını biliyor mu? Düşünceye karşı bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı geriye eğme dürtüsüyle mücadele ederek, gözlerimi ona dikmeye zorluyorum. Gözlerimdeki açlığı görmesini istediğim için, o ağır kapaklı zevk sisine karşı mücadele ediyorum; ona, onun vücuduna giren kişinin ben olduğumu hayal ettiğimi bilmesini istiyorum.

Onun ihtiyaçlarını karşılayan ve onu mutlu eden kişi olmak istiyorum.

"Yaklaştın mı?" Luke kulağına fısıldıyor. Yüzündeki ifade donuk kalıyor, bana o kadar odaklanmış ki onu duyup duymadığından bile emin değilim.

"Geliyorum bebeğim."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözleri hala bana kilitli, çılgınca başını sallar. "Aman Tanrım, evet."

"*Aferin kızım,*" diyorum.

Luke, hareketlerinin hızını artırır, dudakları sessiz bir çılgılık atarken titrer. Ve birdenbire, kimin penisi üzerinde olduğu umurunda olmaz, yeter ki boşalsın.

"Gel," diyorum. "*Bir bakayım.*" Ellerim hala penisimi yukarı aşağı okşuyor, omurgamın dibinde bir sıcaklık oluşuyor. Testislerim geriliyor ve

—
Maddie çığlık atıyor, orgazmı benimkiyle aynı anda geliyor. Başını Luke'un boynuna çeviriyor, yüzünü saklıyor ve kulağına inliyor. Orgazmım içimden fişkırıyor, inlemem Maddie'nin Luke'a yaptığı tatlı sesler tarafından bastırılıyor.

O sesleri... Luke'a çıkarıyor.

Bana değil.

Asla bana değil.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, utanç ve suçluluk duygusu beni kaplıyor, orgazm sonrası bulanıklığı anında bastırıyor. Luke inliyor, hareketleri daha düzensiz hale geliyor, sonra duruyor. Ve onun içine boşaldığını biliyorum, benim burada sikimi çıkarıp, kız arkadaşını izleyerek mastürbasyon yaptığımı hiç fark etmeden. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Ne halt ediyorum ben?

Kafamı sallayarak, yatak odalarının kapısından hızla uzaklaşıp koridordan kendi odama koşuyorum. Arkamda kapıyı biraz fazla gürültülü kapatınca irkiliyorum, Luke'un bunu fark etmemiş olmasını umarak kapıya yaslanıyorum. Nefes nefese kalırken yatak odasının karanlığı beni sarıyor, kalbimin çarpıntısı durana kadar göğsüm inip kalkıyor.

Bir kadın için kendi kardeşimi ihanet ettim.

Ona dokunmamış olabilirim, ama dokunmak istedim.

Onların arasında özel olması gereken bir ana kendimi soktum. O izlerken mastürbasyon yaptığım anı hatırlayınca sikim hala zonkluyor.

Ama göğsüme gerçekten bıçak gibi saplanan şey neydi?

Luke, onun çıplak vücudunu büyük ölçüde gizlemiş olsa da, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. Sanki aramızda o hiç yokmuş gibi.

Aslında değil.

CHAPTER Six

Jax

Sonraki hafta bulanık bir şekilde geçer. Her gün erken uyanır ve Maddie aşağı inmeden evden gizlice çıkarım. Bütün gün dükkanda geçirir ve her zamankinden daha geç eve dönerim, çoğunlukla kendime kalır ve o gecenin olaylarını zihnimde tekrar tekrar yaşarım. Suçluluk ve utanç beni kemirir, ama kıskançlık ve özlem de öyle.

Siktir.

Maddie her akşam işten eve yorgun bir şekilde gelir ve yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarır. Ona gidip ağrıyan ayaklarını ovmayı teklif etmek istiyorum, ama cesaret edemiyorum. Bunun yerine, bana bakmadan odasına koşarken garip bir sessizlik içinde onu izliyorum. Luke genellikle evde olduğundan çok dışarıda, ama evde olduğunda, kapalı kapının arkasından gelen sessiz tartışmaları kulağıma geliyor.

Kanepede oturmuş, soğuk bir birayı ağzıma götürmek üzereyken, futbol maçı izliyorum ki ön kapı açılır. Luke somurtarak içeri girer, Maddie de hemen arkasından gelir. Luke'un sırtına öfkeyle bakarak kapıyı arkasında çarpar. Luke elini saçlarına geçirir, iç çeker ve Maddie'ye dönerek onu kucaklar. Maddie, vücudu gergin olsa da isteyerek ona sarılır.

"Bana bir işe ihtiyacım olduğunu söyleyen sendin, hatırladın mı?" diye mırıldanır Luke.

"Üç ay boyunca beni terk etmeni istemedim." Sesi göğsüne yaslanmış, yumrukları onun siyah kapüşonlu sweatshirtinin kumaşını sıkıca kavırıyor. Onları açıkça izliyorum, merakımı gizlemeye çalışmıyorum. Burada oturduğumu fark ettiklerini sanmıyorum, ama özel olarak tartışmak istiyorlarsa yukarı çıkmalılar.

"Bu evden çıkmamızı istediğini söylemiştin," diye hatırlatıyor ona, eli sırtında yukarı aşağı geziyor. Elinin izlediği yolu izlerken çenem sıkılıyor, elinin kışının üst kısmına dokunduğunda göğsümde sahip olmamam gereken bir tedirginlik hissi kabarıyor. Sonra onun sözleri mideme vuruyor.

"Üç ay boyunca onunla burada tek başıma kalamam."

Ne yapacağımı sanıyor ki, ona sebze yedirmeye mi?

Keskin bir nefes alıyorum, midem bulanıyor. Beni o kadar mı nefret ediyor?

Luke sinirli bir şekilde kıkırdar. Başını geriye atar ve tavana doğru bir nefes verir. "Anlamıyorum Madds. Sanki ikiniz birbirinize bir bakış attınız ve varlığından nefret ettiniz." Gözlerini devirir ve ona tekrar bakar. "Siz ikiniz birbirinizden kaçınmakta oldukça iyisiniz, yani onu pek görmeyeceksin zaten."

Maddie çenesini kaldırır. "Ondan nefret etmiyorum."

"O burada oturuyor," diye kuru bir şekilde mırıldanırım, boynumdaki kaslar gerginleşir. Bir daha düşündüm de, bu konuşmayı daha fazla dinlemek istemediğime karar verdim. Maddie'nin neden benimle aynı evde kalmaya dayanamadığını açıklamasına kulak vermekten pek hoşlanmıyorum. Hayal gücüm boşlukları doldurabilir.

Ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

Maddie'nin omuzları sesimi duyunca gerilir ve bu beni iç geçirir. Luke başını bana doğru çevirir, kaşları yukarı kalkar. Yanakları pembe bir renk alır ve neredeyse ona acıyorum. Neredeyse, ama tam olarak değil, çünkü Maddie'nin poposuna koyduğu eli hala beni rahatsız ediyor. Yavaşça Maddie'den uzaklaşır, ellerini ceketinin ön cebine sokar

Yüzündeki pişmanlık dolu ifade, onu partilere gizlice giderken ya da karnesini saklarken yakaladığımda bana gösterdiği ifadeyle aynı. Maddie benden gözlerini kaçırıyor ve ayaklarına bakarken yüzünde beliren suçluluk dolu ifadeyi ve güvensizliği hiç sevmediğimi fark ediyorum.

"Uh, üzgünüm dostum. Ben sadece, um..."

Elimi kaldırdım. "Sorun değil. İkinizin kendi alanınızda olmak istediğinizi biliyorum."

Luke başını sallarken gürültülü bir nefes verir ve bana minnettar bir gülümseme atar.

Konuyu değiştirmemizin zamanı geldi.

Çenemi ona doğru çeviriyorum. "Bu iş neymiş?"

"Şey," Luke, gözleri Maddie'ye kayarken tereddüt ederek başlar. Maddie ağzını sıkı bir çizgiye getirir ve kolunu beline dolayarak hiçbir şey söylemez. "Sana bahsettiğim işi almaya karar verdim. Cedarwood Mountain Lodge'da üç aylık bir sözleşme."

Düşük bir ısıklık çaldım.

"Bu çok uzun bir süre," diye belirtiyorum, bariz olanı işaret ederek. Maddie ile o kadar uzun süre yalnız kalacağım düşüncesi midemi bulandırıyor. Luke'un arabuluculuğu olmadan, ona dokunamayacağımı hatırlatan bir engel olmadan, üç ay boyunca onunla baş başa kalmak, uzun ve yavaş bir işkence gibi geliyor. Bu kadına direnme konusunda pek de iyi bir sicilim yok, özellikle de son zamanlardaki davranışlarım bir gösterge ise.

Eğer bir tanrıya inansaydım, şu anda dizlerimin üzerine çöküp güç için dua ediyor olurdum.

Maddie'ye bakıyorum ve o da başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Soğuk bakışlarıyla bana göz kırparken, tarafsız ve boş bir ifade takınmaya özen gösteriyor. Onun duygulu kahverengi gözlerindeki duyguları çözmeye çalışıyorum ama bugün onu anlayamıyorum. Beni kaçınmasına neden olan suçluluk mu, yoksa pişmanlık mı? Onu rahatsız mı ettim?

Suçluluk duygusuyla başa çıkabilirim. Ama diğer ikisi? Onun beni hayalarımından tekmelemesini tercih ederim.

Luke konuşmaya devam edince dikkatimi ona çeviriyorum, neredeyse konuşmamızı unutmuştum. "Evet, ama başka iş bulamadım. Kış sezonu için ekstra yardıma ihtiyaçları var ve bu iş iyi para ediyor."

Kafamı sallayıp, çenemi kaplayan sert sakalları parmaklarımla kaşıyorum. "Yani, Aralık'tan Şubat'a kadar yok mu olacaksın?"

"Evet, ben yokken Maddie'ye göz kulak olur musun?" diye sordu.

Omuzlarını kaldırır, gözleri bana doğru kayar ve bakışları bir geyik gibi donakalmış gibidir. Kalbim güm güm atarken parmaklarım bira şişesini sıkıca kavrar. O gece onu nasıl izlediğimi düşünüyor. Biliyorum.

"Ben çocuk değilim. Koruyucuya ihtiyacım yok." Luke'a karanlık, suçlayıcı bir bakış attığında, bira şişemin içine gülerek kıkırdadım. Sonra o bakışı bana çevirdi ve gözlerindeki ateş, omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası geçirdi.

İşte orada.

Gülümsüyorum, bana gözlerini kısarak bakışını seviyorum.

"Yatağının altında canavar olup olmadığını kontrol etmeyi unutacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye alay ediyorum, burun delikleri genişleyince sırtıtışım daha da genişliyor.

Sinirli bir iniltiyle ellerini havaya kaldırır, gülüşümü görmezden gelerek arkasını döner. Sonra merdivenlerden yukarı çıkıp, "çocuk gibi davranan yetişkin erkekler" hakkında bir şeyler mırıldanarak ortadan kaybolur.

"Ben bakmıyorken beni bıçaklayacak mı acaba?" diye yüksek sesle merak ediyorum.

"Lütfen onunla iyi geçinmeye çalışabilir misin?" Luke gergin bir sesle sorar. "Ve ona göz kulak olur musun? Ailesinden geriye pek kimse kalmadı."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum. "Evet, ailesi. Hatırlıyorum." Bir yudum bira içiyorum, eğlencem bir anda yok oluyor.

"Evet. Söylemiyor ama bence hala bu konuda çok üzülüyor."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki, bu onu hala etkiliyor. Kaza yaptıkları gün arabanın arka koltuğunda oturuyordu ve ön koltukta kanlar içinde yatan cesetlerin arasında, hurda haline gelmiş aracın içinde sıkışıp kalmıştı.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ona göz kulak olacağım," diye onu temin ederim, bu sefer içtenlikle.

Sanki o kadına zarar gelmesine izin verecekmişim gibi. O benim olmayabilir, ama yine de onu koruyacağım.

"Teşekkürler dostum." Luke yorgun görünüyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Beynimin ön tarafında bir endişe hissi belirliyor. Merdivene doğru dönerken, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Bu hafta pek evde değildi ve Maddie ile birlikte olmadığı zamanlarda ne yaptığını merak ediyorum.

"Luke?"

En alt basamakta durup bana soru dolu bir bakış attı. Bir an için, eskiden bisikletiyle garaj yolunda yukarı aşağı giderkenki küçük çocuğu hatırladım. Tepeden o kadar hızlı inerdi ki, arkasında çakıl taşları uçuşurdu. Ben dükkânın açık kapısında, ellerim yağla kaplı halde onu izlerdim. Çoğu zaman ona seslenir, kaza yapmadan önce yavaşlaması için onu uyarırdım. Ve kaçınılmaz olarak, o da kayıp düşer ve dizleri sıyrılmış halde bana doğru topallayarak gelirdi.

Ve kanayan yaraya yara bandı yapıştırmadan önce onu yıkardım, onun sessiz hıçkırıkları kalbimi burkuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sessizce soruyorum. Yüzümdeki umudu, beni hayatına alması için duyduğum özlemi görmemesi için bir yudum daha bira içiyorum. Uzun bir sessizlik oluyor ve ben kıpırdanmaya başlıyorum.

"Evet, dostum," der sonunda, yanaklarını şişirip yüksek sesle nefes vererek. Sesi sessizdir, pes etmiştir. "Sadece... bir şeyi anlamaya çalışıyordum."

"Bu... Maddie ile ilgili bir şey mi?"

Kafasını sallar. "Hayır, o harika... Ben... Biz iyiyiz."

Peki neden bu sözler göğsüme bir tekme gibi geldi?

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Eğik gözleri, cevap almak için onu sarsmak istememe neden oluyor. Sonra konuşmak için ağzını açıyor. Bir an için, eskisi gibi bana tekrar içini açacağını düşünüyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor yerine, başını sallayarak parmaklarıyla merdiven korkuluğuna vuruyor. "Sadece... başımda çok şey var."

Sesindeki kederden nefret ediyorum.

Ama Maddie'nin, Luke'un benim daha çok bir ağabey gibi davranmam gerektiğini, babası gibi davranmamam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Doğal içgüdülerime aykırı olsa da, daha fazla bilgi almaya çalışmamaya karar veriyorum. Hayal kırıklığıma rağmen, bunun onun bana genellikle verdiği bilgidен daha fazla olduğunu biliyorum. Ve ona karşılığında bir şey vermeliyim.

"Seni özledim," diye itiraf ediyorum.

Gözleri yumuşar ve omuzları gevşer. "Evet, ben de. Sanırım bu iş bana iyi gelecek. Belki uzak kalmak bana biraz perspektif kazandırır. Ve geri döndüğümde, belki bir ara takılabiliriz?"

Bu düşünceyle göğsümün içinde sıcak bir duygu yükseliyor.

"Evet." Başımı eğiyorum, yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Uzun zamandır balık tutmadık. Ya da belki hava yeterince sıcaksa

dört tekerlekli motosikletleri çıkarabiliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Luke, kendi gülümsemesi de samimi görünüyor. Merdivenlere doğru başını sallarken gülümsemesi biraz kayboluyor, gözleri boş koridorda kalıyor. "Onunla konuşmaya gidiyorum."

"Tamam. Peki, iyi geceler."

Onun merdivenleri çıkmasını izlerken, belki de sonunda aramızdaki mesafeyi biraz kapatmak istediği için rahatlarım.

Belki Maddie haklıydı. Belki de o kadar uzun süredir koruyucu rolündeydim ki, onun ihtiyacı olan ağabeyi olmayı unutmuştum.

Ama merak etmeden duramıyorum: Neyden uzaklaşmaya ihtiyacı olabilir ki?

CHAPTER Seven

Maddison

Çökmekte olan bir ilişkiyi kabullenmenin zorluğu şudur: bazen daha fazlasını istemektense, mevcut duruma tutunmak daha kolaydır. Her geçen gün, Luke ile aramızdaki mesafe aşılmaz hale geliyor. El ele tutuşup kahve içmeye gittiğimiz günler çoktan geride kaldı. Bu günlerde, çoğunlukla birbirimizi görmezden geliyoruz. Onun artık beni sevmediğini yavaş yavaş kabulleniyorum. Tıpkı ona olan aşkımın eskisi kadar sarsılmaz olmadığını kabullenmeye çalıştığım gibi.

Arkamdaki arka kapıyı kapatıp titreyerek çıplak kollarımı okşuyorum. Sonbaharın sonu geldi ve güneş battığı için hava soğuk. Barbekü yapmak için yılın bu zamanı biraz geç ama herkesi rahatça içeri sığdıramayız. Vücudumu ısıtmaya çalışırken, Luke'un arkadaşlarının kahkahaları kapalı kapıdan içeri sızıyor.

Bu gece onun evde geçireceği son gece ve yarın sabah yeni işine gitmek için ayrılacak.

Üç aylığına.

Başlangıçta, bu zamanı baş başa geçirmek istemiştım. Ama Luke, bizim – onun – arkadaşlarını partiye davet etmekte ısrar etti. Şimdi, onun yakında ayrılacak olması nedeniyle hala üzgünmüş gibi davranarak geceyi geçirmek zorunda kalmayacağım için rahatladım. Aslında, en çok Jax ile üç ay boyunca garip bir şekilde vakit geçirmek zorunda kalacağım için kızgınım. Mutfak sandalyesinin üzerinde asılı duran Luke'un gri ceketini görüyorum, onu alıp giyiyorum. Boş şarap kadehimle buzdolabına doğru yürürken, anında hissettiğim sıcaklık ve güvenlik hissine iç çekiyorum.

Kadehimi doldurup mutfak penceresine doğru yavaşça yürüdüm. Luke ızgarada hamburgerleri çevirirken arkadaşları gülüyor ve şakalaşıyorlardı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Sarı saçları topuz yapılmıştı, tek bir tutam saç yanağında duruyordu.

Yarın ayrılmadan önce ilişkimizi bitirmem gerektiğini biliyorum, ama henüz bunu söyleyecek kelimeleri bulamadım. İstedığımız kadar birbirimizi arayabileceğiz, ama bunu telefonda yapmak istemiyorum. Yüz yüze konuşmayı hak ediyor. Temiz bir ayrılık. Şu anda ilişkimiz zorlu bir dönemden geçse de, güzel zamanlar da geçirdik. Bir parçam ona her zaman sevgi duyacak ve onu üç ay boyunca oyalayıp durmak istemiyorum.

"Gerçekmiş gibi göstermek için başka bir kelimeyi katletmeye çalışıyor gibisin." Jax'ın sesi sessizliği bozar, ani ortaya çıkışı kalbimin ağzıma gelmesine neden olur. Sıçrayarak, elim göğsüme gider ve çığlık atarım. Kafamı ona doğru çevirdiğimde, gözlerinde dans eden eğlenceyi görmemek imkansızdır.

"Bu komik değil," diye mırıldanıyorum, sözlerime rağmen dudaklarım seğiriyor.

"Biraz komik," diyor, işaret parmağını ve başparmağını birbirine yaklaştırarak sırtıyor.

Burun kıvırırım.

Çıplak ayaklarıyla yere sürtünerek bana doğru yürüdü ve omuz omuza gelene kadar durmadı. Bakışları yanımdaki mutfak penceresine takıldı. Yakınlığı ağzımı kuruttu.

Aramızdaki ilişkiler... tuhaftı.

Kesin olarak bildiğim bir şey var: Luke'u gerçekten sevseydim, Jax'ın küçük kardeşinin beni sikmesini izlemesine izin vermek yerine onu dışarı çağırırdım.

Gözlerinin üzerimde olması, vücudumu heyecanla titretmezdi. O büyük elin onun sikini kavradığını görmek beni büyülemes ve daha fazlasını istemeye sevk etmezdi. Luke'un değil, onun sikini bindiğimi hayal etmezdim.

Ve beyaz gömlek ve gri eşofman altı giymiş, büyük, yetenekli elleri benimkilere çok yakın duran o, yanımda durduğu için kesinlikle karnımda kelekler uçmazdı.

Belki Luke en iyi partner değildi, ama ben de kesinlikle bir azize değilim.

"Gidebilirim," diye fısıldıyorum.

Başını bana doğru çevirir, kaşlarını çatarak. "Ne?" "Luke yarın yeni işine başladıktan sonra." Bir an tereddüt ederim, sinirlerim neredeyse beni ele geçiriyor, alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. Pencereden dışarı bakarak, onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyorum. Bunun yerine, bahçede dolaşan, içki içerken gülen insanları izliyorum. "Belki bir süre Crestwood Heights'ta teyzemle kalmam daha iyi olur."

Zaten Luke'tan ayrılacağım. Kesinlikle Jax'la burada kalamam. Değil mi?

"Ama sana göz kulak olmamı istedi."

Sanki başka bir şey yokmuş gibi, basitçe söylüyor. Tartışılacak başka bir şey yokmuş gibi. Bu sözlerin yarattığı hayal kırıklığı acı tatlı bir his uyandırıyor. Böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum, ama keşke kendi bencil nedenlerinden dolayı kalmamı istediğini söylese. Keşke benden hoşlanmadığını ve hiç hoşlanmadığını itiraf etse. Aramızda her zaman kıvılcımlar çakan bir kimya olduğunu hissettiğini.

Ama bunları isteyemem.

"Yani, Luke'un hatırı için benim varlığımı tolere edecek misin?" Ona düz bir bakış atıyorum.

"Ne? Hayır, öyle demek istemedim," diye cevaplar Jax, sesi yorgun geliyor. "Sadece burada kal, tamam mı?" İki elini vücudunun önündeki tezgaha dayar. "Sadece... burada kal."

Bir hareket gözüme çarpar ve aşağıya bakarım. Eli benimkine yaklaşırken parmakları titrer, nefesim kesilir. Küçük parmağı uzanır, benimkine o kadar hafif bir dokunuşla sürtünür ki, neredeyse hissetmem. Kan kulaklarıma hücum eder, nabzım hızlanır. Jax'ın Luke'la ilgisi olmayan, benim kalmamı istemesinin kendi nedenleri olduğunu doğrulayan tek şey budur, ama bu yeterlidir.

"Benim ceketimi giyiyorsun," diye mırıldanır.

Boynum kızarır ve kalbim hızla çarpar. "Oh, özür dilerim. Luke'un olduğunu sanmıştım." Yumuşak kumaşı üzerimden çıkarmak için acele ederim, ama o elini uzatır. Gülümser ve başını sallar, elini nazikçe bileğime dolayarak. Bana yan gözle bakar.

"Giymene gerek yok. Sana yakışıyor." Boğuk sesi adrenalın patlaması yaşatır.

Yutkunuyorum. "Tamam. Teşekkürler."

Aramızda bir anlık garip bir gerginlik olur, ikimiz de gözlerimizi kaçırırız ve ben onun olayı gündeme getirip getirmeyeceğini merak ederim. Muhtemelen bunun bir hata olduğunu ve bir daha olmaması gerektiğini söyleyecektir. Ben de ona katılıyorum. Elbette. Bunun yerine, dışarıdaki kalabalığa doğru başını sallar.

"Partiye katılalım mı?"

"Tabii, neden olmasın?" Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. Aramızda biraz mesafe koymamız gerekiyor.

Onu dışarıya kadar takip ediyorum, ceketini üzerime biraz daha sıkı çekiyorum. Jax, muhtemelen kardeşini aramak için uzaklaşıyor. Evin köşesini dönüp, gül çalılarının olduğu yeri biliyorum. Düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Jax'ın yanında hissettiğim bu garip *duyguları* bastırırken, başımın üstündeki berrak ayı seyretmek ve uzaktaki dağ zirvelerini hayranlıkla izlemek istiyorum.

Köşeyi döner dönmez, bir hışırtı sesi beni durdurur. Karanlıkta yüzlerini seçemem ama bir adamın kıvranan bir kadına yapıştığını görebiliyorum. Adam kadının boynunu öperken kalçalarını kadının kalçalarına sürtüyor. Kadın inliyor, parmakları uzun koyu sarı saçlarını okşuyor.

Donup kaldım, içimdeki her şey soğudu.

Parmaklarım şarap kadehini tutamıyor ve kadeh elimden düşüyor. Yere düşen kadehten kırmızı sıvı dökülüyor ve çimlere sızıyor. Çift bana dönüp ikisi de şok olmuş bir ifadeyle bana baktığında midemde bir çöküntü hissediyorum.

Kıvrıcık saçlı kadını tanımıyorum.

Ama şimdi ellerini yatıştırıcı bir hareketle bana doğru uzatan, yüzünde pişmanlık ve suçluluk ifadesiyle koşan adam?

"Luke, ne halt ediyorsun?" Sesim tiz çıkıyor.

Göğsümde bir şey çatladı ve sanırım bu, ilişkimizi bir arada tutan son aşk parçasıydı.

"Göründüğü gibi değil!" diye bağıyor, sesi paniklemiş. Kıvrık saçlı kadın, giysilerini düzeltirken ona alaycı bir bakış atıyor. Öfkeyle uzaklaşıyor, giderken omzuyla ona çarpıyor. Bu çarpma onu bir adım geriye savuruyor, ama gözleri hala üzerimde.

Ona göz kırpıyorum.

"Şey... Yani, sanırım göründüğü gibidir," diye aceleyle devam eder, eli omuzlarından serbestçe sarkan uzun bukleleri tarar, uzun parmakları saçları birbirine dolanır. Gözleri bir an için kapanır. "Gördüğün şey... Madds, hepsi bu kadar. Ona daha önce hiç dokunmadım. Sadece biraz fazla içtik ve kendimizi kaptırdık. Bana inanmalısın."

Ben gülmeden güldüm. "Onu ilk kez dokunduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum, sesim sertleşiyordu. Öfke içimi yakıyordu, uzuvlarım titriyordu. Sesimin tonu, devam ettikçe daha yüksek, daha sert hale geliyordu. "Ya da bunun bir önemi var mı?"

O yüzünü buruşturur. "Lütfen, Maddie bebeğim," diye yalvarır, korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça bana yaklaşır.

Bir adım geri çekildim. Bunun bu kadar acı vermesine gerçekten şaşırdım. Yakıcı öfkeye rağmen, keskin *acı* parçalarını hissedebiliyorum.

"Artık bana öyle hitap edemezsin."

Arkamda, fısıldayan sesler duyuyorum. Kalabalığın toplandığının farkındayım.

"Gizli bir yere gidip konuşalım," diyor. Titrek bir nefes alıyor ve belki bu beni kötü bir insan yapar, ama gözlerindeki korku beni haklı hissettiriyor. Bir parçam onun korkmasını, *bizim ilişkimizin* sonunun geldiğini bilerek acı çekmesini istiyor, hem de hepsi onun hatası yüzünden.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Seni incitmeden ayrılmanın bir yolunu düşünüyordum, anlıyor musun?" Boğazımda bir yumru oluşuyor ama onu yutuyorum, görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi kırpıyorum.

Yüzünde bir anlık acı ve kırılganlık belirir. "Bana bir şans daha ver," diye fısıldar, dudakları titriyor. "Lütfen bunu yapma." Sanki çoktan başlattığı şeyi durdurabilecekmış gibi.

"Sana haber verirken nazik olacaktım," diyorum sessizce, şiddetle. "Ama şimdi? Sana kaç yılımı boşa harcadığımdan nefret ettiğimi bilmeni istiyorum ve artık bitti."

Arkamı dönerim ve arkamda sessizce toplanmış kalabalığı görünce dururum. Bana acıyarak bakıyorlar ve bundan nefret ediyorum. Nabzım hızlanır ve

avuç ilerimi kot pantolonuma silerim. Bu ilgi, acıma dolu bakışlar, kaçıp saklanmak istememe neden oluyor.

"Ne oluyor lan?"

Jax'ın hoşnutsuz sesi kalabalığın arkasından duyuluyor ve kalbim sanki bir tuğla duvara arpacakmış gibi hissediyorum. Onun beni bu halde görmesini istemiyorum. O çok güçlü ve sarsılmaz, ben ise çökmek üzereyim. Kalabalık onun için açılıyor ve yüzü görünüyor. Bakışları hemen beni buluyor, endişe ve şaşkınlık sert hatlarında beliriyor. Sonra arkamda duran Luke'u fark ediyor ve gözleri kararıyor. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra ayaklarımla kalabalığın içinden geçmeye zorluyorum kendimi.

Elini uzatıp ceketini okşadı. Onun elinden kurtuldum ve adımlarımı hızlandırdım.

"Maddison..."

"Yapma!" diye bağırırım ve hızla arkamı dönerim, sesim o kadar sert çıkar ki o irkilir. "Beni rahat bırak, Jax."

Şu anda onunla konuşamam.

Konuşamam.

CHAPTER *Eight*

Maddison

"Bu hasarlı. İndirim yapacak mısınız?" Yaşlı, kahverengi saçlı, somurtkan bir kadın elindeki seramik lambanın bir yerini işaret ediyor.

Lambayı incelerim, gözlerimi kısarak kadına dönerim. "Yüzde on indirim yapabilirim," diye kısa bir cevap veririm.

"Yüzde on mu! Bu çok düşük bir teklif!" Diye homurdanır, bana kaşlarını çatarak, var olmayan hayali hasarı tekrar gösterir. Lambanın görünümü çirkin ama durumu mükemmel. "Yani, paramı harcamayım mı, harcamayayım mı? Şuna bakın. İkinci el mal alıyormuşum gibi!"

"Biliyor musun?" Onun elinden lambayı çekip alırken yapmacık, tatlı bir gülümseme takındım. O da gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu. "Haklısın. Eve giderken Goodwill mağazasına bırakacağım."

Hazel, kasaya doğru yürürken bana bakakaldı, sonra pahalı lambayı çöp kutusuna attım. Mutsuz müşteri, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana bakarak, kapıdan çıkarken mırıldandı.

Hazel kahkahaya boğulur. "Vay canına! Sence o anın görüntüsünü yakalayabilmem için güvenlik kamerası sistemine girip hile yapabilir miyiz?" Belinden eğilir ve alaycı bir şekilde selam verir. "Bu pasif-agresif bir hareketti ve ben bayıldım." Başını sallar ve bana sırtarak bakar. Ben de hafifçe gülerim. Ama sonra gülümsemesi kaybolur ve endişeli bir ifade takınır. "İyi misin Maddie?" Bana biraz daha yaklaşır ve sesini fısıltıya indirir. "Hâlâ Luke'u mu düşünüyorsun?"

Kafamı sallarım, ama sonra omuzlarım biraz çöküyor ve başımı sallıyorum.

Luke'un veda partisinde yaşanan fiyaskonun üzerinden yaklaşık bir hafta geçti ve Hazel bana kanepesinde yatmama izin verecek kadar nazikti. Hafta sonunu dondurma ve cips yiyerek geçirdik, ben de ona tüm duygularımı döktüm. Ona her şeyi anlattım, sadece Luke ve onun sadakatsizliğini değil. Hazel, Jax ile olan geçmişim hakkında rahatça konuşabileceğim ilk kişi. Ve bana her zaman destek oldu.

Luke her gün bana mesaj atıyor ve arıyor, ama ben onunla iletişime geçme girişimlerinin hepsini görmezden geliyorum. Ama beni asıl şaşırtan, Jax'in de aynı şeyi yapması ve bunun nedenini hiç anlamamam. Onun mesajlarına da cevap vermedim.

"Zaten ondan ayrılacaktım, bu yüzden belki de bu kadar kafama takmamalıyım. Ve dürüst olmak gerekirse, Jax'la olanlardan sonra belki de bunu hak ediyorum." Yutkunuyorum, bütün gün aklımdan geçen şeyi sormak için cesaretimi toplarken nabzım heyecanla atıyor. "Sence ben de aldatıcı mıyım? Jax'ın bizi izlemesine izin verdiğim için?" Yüzünü dikkatle inceliyorum.

"Bence..." Hazel sözünü keser, düşünürken dudakları yana doğru kıvrılır. "Bence bu sadece senin cevaplayabileceğin karmaşık bir soru, tatlım."

Kalbim biraz sıkışır ve gözlerimi kaçırıp alt dudağımı ısırırım. Hazel omzumu nazikçe sıkar. "Bence asıl soru şu olmalı neden bu kadar uzun süre sevgisiz bir ilişkide kaldın?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Her zaman sevgisiz değildi."

Bana anlayışlı bir ifadeyle bakıyor. "Tabii ki hayır. Ama uzun zaman önce sönmüş gibi görünüyor. Ben sürekli bekârim, bu yüzden muhtemelen benden ilişki tavsiyesi almazdım, ama ruhunu aramak istiyorsan

" Sonra gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirir, ağzı sırtarak dirseğiyle bana dırter. "Ya da seksi birini bulup onu becerip kafandan atabilirsin."

"Böyle bir şeye hazır mıyım, bilmiyorum."

Kaşlarını oynatır. "Bağlanmadan seks yapmak sana iyi gelebilir." Sonra gözleri büyür ve parmaklarını şıklatır. "Peki ya ağabeyi? Aynı zamanda intikam da alabilirsin!"

"Hazel!" Omzuna hafifçe bastırdım. "Onun ağabeyinin peşine düşmem!"

Omuzlarını silkiyor. "Neden olmasın? Aralarında çözülmemiş bir çekim olduğu açık."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "İkisini de incitmek istemiyorum. Jax kardeşine asla böyle bir şey yapmaz ve onun hala bana ilgi duyup duymadığından da emin değilim."

"Kardeşi seni becerirken o da mastürbasyon yapıyordu," diyor Hazel, bana inanamayan bir bakış atarak. "İnan bana, hala ilgileniyor."

Bir kahkaha kaçıyor ve başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, belki de o anın heyecanıyla yaptığı bir şeydi."

Hazel gözlerini devirdi. "Peki o zaman, inkar etmeye devam et. Ama onu sikmeye karar verirsen, tüm detayları bilmek isteyeceğim, böylece senin aracılığıyla dolaylı olarak yaşayabileyim."

Bir kahkaha patlaması içimden çıkar ve omzuna hafifçe vururum. "Hazel!"

Kapının üzerindeki zil çalar ve ben inlerim. Omuzlarımı geri çekerim, açık kapıdan hafif bir rüzgar esintisi girerken nazik bir gülümseme takındım. Bu beni titretir ve boğazıma hafif bir korku yerleşir. Kış yakında gelecek ve ben kışın getirdiği havayı hiç sevmiyorum. Bana, anne babamı öldüren kazayı çok fazla hatırlatıyor ve beş yıl geçmesine rağmen, onların kaybı bazı günler hala canımı yakıyor.

"Sanırım sıra bende," diyorum. "Gidip onları karşılayayım."

"Zahmet etme." Hazel'ın yüzündeki şeytani sırıtış gözlerimi kısıyor. Hazel'ın aksine, kasamdan kapıyı net bir şekilde göremiyorum, bu yüzden bu tarafa kimin geldiğini bilmiyorum. Ama yaklaşan botların ağır adımlarını duyabiliyorum. "Ne istediğini çok iyi biliyor ve onu almaya geliyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek..."

"Maddison."

Jax'ın sesini duyunca irkildim, kalbim gırtlığıma kadar çıkarken başımı kaldırdım. Ve işte orada, kasamın önünde duruyordu, her zamanki gibi somurtkan ve dalgın görünüyordu. O karamsar, kasvetli bakışlarıyla gözlerimi kendine çekti. Hâlâ iş üniforması giyyordu. Koyu renkli kot ceketinin düğmeleri açıktı. Giydiğı beyaz gömlek kaslı vücuduna yapışmış ve yağ lekeleri olsa da iyi görünüyor.

Neden bu adam tam da benim tipim olmak zorundaydı ki?

"Jax! Burada ne işin var?" Luke'a bir şans daha vermem için beni ikna etmeye çalışacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. "Luke'a geri dönmeyeceğim," diye uyarıyorum onu. "Ne dersen de fikrimi değiştirmeyeceğim, bu yüzden buraya bunun için geldiysen, üzgünüm ama zamanını boşa harcıyorsun." "Kardeşimi seviyorum, ama ikimiz de onun seni hak etmediğini biliyoruz," diye mırıldanır. Sözleri mideme yumruk gibi çarpar ve başım geriye doğru eğilir.

Boğazını temizlerken yanakları hafifçe pembeleşir.

Jax gibi bir adamdan gelen büyük bir övgü.

"Nerede kalıyorsun?" diye soruyor, sanki beni neredeyse yere devirmemiş gibi devam ediyor.

"Ben... şey..." Hazel'a bakarak yutkunup duraksıyorum. O, "Bu senin sorunun, benim değil" der gibi sessiz kalarak kaşlarını kaldırıyor. "Hazel beni kanepesinde yatırıyor."

"Bu kabul edilemez."

"Anlamadım?" diye soruyorum, sesimdeki şoku gizleyemedim. Arkamda Hazel öksürüyor.

"Bir yabancınn kanepesinde ne kadar süre uyumayı planlıyorsun?" Cevabımı beklerken kollarını kavuşturur.

"O yabancı değil. O benim arkadaşım."

"Soruma cevap ver," diye talepte bulunur Jax. Sesi sert, öncekinden biraz daha serttir.

Kötü Cadı Irene tam da bu anda ofisinden çıkmaya karar verir ve boncuk gibi gözleri hemen bana takılır. *Kahretsin*. "İş yerinde ziyaretçi kabul etmem yasak," diye onu uyarırım, sesimi fısıltıya indirerek. "Burada olamazsın."

Irene'in yüksek topuklu ayakkabılarının *tıklama sesi* beni gerginleştirir.

Siktir. O kadın merhamet bilmez.

Jax, yakındaki bir vitrinden bir kucak dolusu dekoratif yastık alır ve onları aramızdaki kasaya atar. "Ödeme yapan bir müşteriysen beni kovamaz." Irene geri dönerken bakışları onu takip eder, dudakları

"Şimdi soruma cevap ver."

"Sana cevap vermek zorunda değilim," diye fısıldayarak tıslıyorum. Sonra küçük yastık dağına bakıp alnımı kırıştırıyorum. "Bunları gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

"Sadece lanet yastıkları kasaya geçir," diye homurdanır. Wranglers'ının arka cebine uzanır ve cüzdanını tezgahın üzerine çarpar.

Kaşlarımı kaldırırım. "Bu yastıklar yüz dolarlık falan olmalı."

"Sen gerçekten berbat bir satıcısın, bunu biliyor musun?" Bana o kadar sinirli bir bakış atıyor ki, ateşli sözlerimize rağmen gülmek istiyorum.

"Bu çok iyi," diye mırıldanır Hazel. Dikkatimizi, yan tarafta durup sessizce bir paket kurabiyeyi munching ederken bize açıkça bakan Hazel'a çeviririz. Eminim ki, kurabiye değil, bizim ona istemeden sergilediğimiz gösteri hakkında konuşuyordur.

"Bunları Irene'den nasıl gizlice geçirdin?" diye soruyorum. Açıkçası bu gerçekten etkileyici bir başarı. Hazel omuz silkiyor. Duruşu rahat ama gözleri sanki çok iyi bir filme dalmış gibi ikimiz arasında gidip geliyor.

"Maddie," diye uyarıyor Jax. Doğru.

"Henüz karar vermedim," diye cevap veriyorum, kollarımı kavuşturup burnumu havaya kaldırıyorum. Kendini kim sanıyor bu adam? Ona borçlu değilim.

"Benim boş bir misafir odam varken neden bir arkadaşının kanepesinde kalıyorsun?"

"Bu bir tuzak soru mu?" Ciddi olamaz. Ama o sadece kaşlarını kaldırıp, bekleyerek, kendini beğenmiş pislik gibi duruyor. "Aldatan eski erkek arkadaşımın orada yaşadığını unuttun mu?" diye soruyorum kuru bir şekilde.

"Önümüzdeki üç ay boyunca değil. Kendi dairen için para biriktirmek için bolca zamanın var."

Bu çılgın, saçma fikir düşüncesiyle adrenalininim yükselirken kalbim hızla çarpmaya başladı. Asla işe yaramaz. Jax ve ben aynı evde mi? Birçok nedenden dolayı tehlikeli. Yakın zamana kadar, zar zor anlaşıyorduk. Ve son zamanlarda, onun ne kadar haksız bir şekilde çekici olduğunu giderek daha fazla fark ediyorum. Luke ile beni izleme şekliyle ilgili hala çok kafa karıştırıcı ve çelişkili duygularımdan bahsetmiyorum bile.

Yine de, önümüzdeki birkaç ay boyunca Hazel'ın kanepesinde uyumak fikri pek hoşuma gitmiyor. Boynum şimdiden sürekli ağrıyor gibi hissediyorum. Ama Jax ile düzenli olarak yalnız kalmanın

ayrıca, bu düşünce beni gergin ve tedirgin ediyor. Ve... garip bir şekilde memnun ediyor, bu da avuçlarımı terletiyor. Beynim başka bir bahane bulmak için çabalıyor.

"Onunla ayrıldığım haberi yayılacak. Hala seninle yaşadığımı öğrenirlerse, dedikodu yapacaklar."

"Ah, anlıyorum," diyor sessizce.

"Evet, aynen öyle," derim, rahatlamış ve ikimizin de aynı fikirde olmasına biraz hayal kırıklığına uğramış olarak.

"O zaman özür dilerim," diye devam eder, kredi kartını tezgaha vurarak.

Ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Neden? Üzülecek bir şey yok ki."

"Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü umursadığım izlenimini verdiğim için özür dilerim gösterdim diye üzgünüm," diye tersler. Gözlerinde bir şey parlar.

Oh.

Dişlerini sıkıyor. "İşten ne zaman çıkıyorsun?"

"Uh... beş dakika sonra," diyorum, sadece kısa bir süre tereddüt ederek, gözlerim en yakın saate kayıyor.

"İyi. İşin bittiğinde dışarıda buluşalım." Kesinlikle istemediği yastık torbalarını alır.

"Neden?"

"Çünkü," der, bana sert bir bakış atarak. Açıkçası, bu oldukça seksi.

"Hazel'in kanepesinden eşyalarını alıp eve gideceğiz."

Eve.

Bu kelime kalbimi sıkıştırıyor ve bir an sessiz kalıyorum. Kararlılığımın çöktüğünü hissediyorum. "Henüz kabul etmedim." İtirazım zayıf geliyor.

Göğsünden derin bir kahkaha yükselir ve bu, dizlerimin titremesine neden olur. "Sana sorduğum yoktu, tatlım."

Bunun üzerine, dönüp kapıdan çıkar. Kafam yavaşça Hazel'a doğru döner, ağzım hala açık kalmıştır.

"Az önce ne oldu böyle?" diye soruyorum.

"Hâlâ onun beynini patlatmak istemediğine emin misin?" diye sorar Hazel, kapıya keskin bir bakış atarak. "Sen istemiyorsan ben yaparım."

"Hazel! Sen gerçekten utanmazsın!"

O kıkırdayarak gülerken, ona buruşuk bir fiş kağıdı fırlatırım.

CHAPTER Nine

Jax

"Örümcekler neden bu kadar akıllı?" diye soruyor Andrew. Jeep'in altından inliyorum, kaldırılmış aracın yanında dururken siyah iş ayakkabıları görüş alanıma giriyor. Kısa bir an, kafamı garajın zeminine vurursam onun gitmesini sağlayabilir miyim diye düşünüyorum.

"Yapacak işin yok mu?" diye mırıldanıyorum, elimden bir İngiliz anahtarı kayınca küfrediyorum. Yere düşen ses beni irkiltir.

Andrew, her zamanki gibi, tavrımdan hiç rahatsız olmuyor. "Çünkü ağda her şeyi bulabilirler!" Gürültülü kahkahası dudaklarımı sıkıştırmamı sağlıyor.

Homurdanırım. "Siktir git işine."

"Hadi ama. Komikti!"

Jeep'in altından kendimi iterek çıkıyorum ve ona sırtıyım. "Yirmi yaşındaki bir çocuk için, baba şakalarına alışılmadık bir düşkünlüğün var.

bilmem gereken bir şey mi var?" Dizlerimin üstünden kalkarak, yakındaki bir havluyu alıp ellerimdeki yağı silerim.

Kafasını sallar. "Sen zor bir adamsın patron. Hafta sonuna kadar seni güldüremezsem, Paige'e on dolar daha borçlu olacağım."

"Gözlerinden o bakışı sil," diye sertçe emrediyorum. "Ne bakışı?" Masumca kirpiklerini kırıştırıyor.

"O bakış," diye mırıldanırım, suçlayıcı bir parmakla yüzünü işaret ederek, "komplo kurduğunu ve kötü bir şey peşinde olduğunu gösteren bakış." Dudakları seğirir ve ben gözlerimi kısıyorum. "Kendi anlaşmamızı yapsak nasıl olur?"

Gözleri parlar ve öne doğru eğilir. "İlginç görünüyor. Ne düşünüyorsun?"

"Beni senin saçma şakalarından biriyle güldür, ben de sana yüz dolar borçlu olayım. Güldürmezsen, bir daha bana şaka yapma."

"Ne kadar vaktim var?"

Bir dakika düşünürüm. "Altı ay."

"Bu bahsi kabul ediyorum!" Andrew küçük bir dans yapar, heyecandan neredeyse zıplar. Belli ki, ona bolca zaman verdiğimi düşünüyor. Ama bence benim kararlılığımı ya da şakalarını ne kadar sıkıcı bulduğumu hafife alıyor.

Ara sıra beni gülümsetmelerine rağmen. Tabii bunu asla itiraf etmem.

"Kaybetmeye hazır olsan iyi olur," diye uyarıyorum onu. "Her yeni şaka düşündüğünde ve benimle paylaşmadığında içinden biraz öleceksin, değil mi?" Boğazımdan bir kıkırdama çıkıyor. Andrew ağzını açıyor ve ona borçlu olduğum yüz doları nasıl harcayacağını anlatmaya başladığını fark ediyorum, ama artık dinlemiyorum.

Maddie'nin kırmızı Toyota Corolla'sı dükkânın önünden geçip eve doğru giderken gözüme çarptı. Onu nihayet görebileceğim düşüncesi bile beni heyecanlandırdı. Luke'tan ayrılalı iki hafta, bana geri taşınalı bir hafta oldu. Beni bir hastalık gibi kaçınıyor.

Bu saçmalık sona ermeli.

"Bugün dükkânı kapatabilir misin?" diye soruyorum Andrew'a. Normalde, dükkânı kapatan ya ben ya da Paige oluruz. Ama o bu hafta tatilde ve ben bu konuyu daha fazla ertelemek istemiyorum. O bana alaycı bir selam verir ve ben gözlerimi devirmeden önce ondan uzaklaşıyorum.

Hızla tuvalete gidip, yağ kalıntıları tamamen yok olana kadar ellerimi ovuşturuyorum. Sonra ofisimin kapısının kilitli olduğundan emin olduktan sonra soğuk havaya çıkıyorum. Eve doğru yürürken, cep telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor. Telefonumu çıkardığımda iç çekiyorum.

Luke: O nasıl?

Neredeyse her gün bana mesaj atıyor. Bu konuyu pek konuşmamış olsak da, ne kadar kızgın olduğumu biliyor. Babamız bizi kadınlarımıza sadık erkekler olarak yetiştirdi ve o vefat ettiğinde, ben de aynı ahlak kurallarıyla onu yetiştirmeye devam ettim. Ama ilk öfkemi atlattıktan sonra, ona zorluk çıkarmayı bıraktım. Yaptıklarından derin pişmanlık duyduğu ve ilişkilerinin sona ermesinden dolayı üzüntü duyduğu benim için açıktı.

Hak etse bile onun acı çekmesini görmekten nefret ediyorum.

Ön kapıyı açarak, gözlerimle evin içini taradım. Alt katın boş olduğunu görünce, merdivenleri hızla çıktım. İki basamak birden atlayarak, o gelmeden oraya varmaya çalıştım...

Yatak odasının kapısının kapanma sesi göğsümde büyük bir hayal kırıklığı uyandırdı.

"Siktir!" diye küfrediyorum, yumruğumu sıkıp merdiven korkuluğuna vuruyorum. Elim keskin bir acı ile sızlıyor ama bunu görmezden geliyorum.

Tahminimce, bütün gece odasında kalmayı planlıyor. Çünkü geri döndüğünden beri her gece öyle yapıyor. Ve bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum. Zaten son dört yıldır birbirimizi görmezden gelmedik değil mi? Yatak odasının önünde durup saçlarımı elime alıyorum.

Yumruğumu kaldırarak, bu gece nihayet kapıyı çalacağım diye karar verdim.

Ama sonra, en son yatak odasına bu kadar yaklaştığımda olanları hatırladım ve titreyerek nefes aldım. Heyecan, penisimi canlandırmak üzereydi ve ben inledim. Kafamı kapalı kapıya dayadım ve gözlerimi sıktım.

Zaten iş yerine dalmış, neandertal gibi taleplerde bulunmuştum. Şimdi de sertleşmiş bir şekilde yatak odasına dalıp daha fazla talep mi yapacağım? Ona ne diyeceğim ki?

Omuzlarım çöküyor.

Yarın.

Yarın tekrar deneyeceğim.

Ertesi akşam, yine işten erken çıkıyorum. Andrew, iki gece üst üste dükkânı kapatmasını istediğimde gözünü bile kırpmıyor. Çocuk biraz palyaço olabilir, ama iyi kalpli ve sorumluluk sahibi. Ona zam yapmayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

Kapı açıldığında, merdivenlerin ortasında oturmuş, bacaklarımı önüme uzatmış durumdayım. Maddie içeri girer, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğilirken yüzünü buruşturur. Ayakkabılar elinde sallanmaya başlayınca merdivenlere doğru döner. Beni fark etmemiş gibi görünce boğazımı temizlerim.

Elini göğsüne götürürken dudaklarından keskin bir çığlık çıkar. O bana öfkeyle bakarken, ben alçak sesle gülüyorum. Yavaşça ayağa kalkıp, teslimiyet işareti yaparak avuçlarımı yukarı kaldırıyorum ve sırtıtıyorum. "Bu kadar kolay korkacağınızı bilmiyordum."

Kaşlarını çatarak, yüzünde şaşkın bir ifadeyle sorar. "Orada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Seni bekliyorum."

Burnunu kırıştırır. "Ne? Neden?"

"Çünkü neden benden kaçtığını konuşmamız gerekiyor."

Omuzları çöküp derin bir nefes aldığı anda, kendimi suçlu hissediyorum. Onu geri gelmesi için ikna ettim çünkü arkadaşının kanepesinde yatması fikri bana doğru gelmiyordu. Ayrıca, hayatını daha kolay ve rahat hale getirme dürtüsüne karşı koyamadım. O açıkça istemediği halde konuşması için onu zorlamak, bunun tam tersi bir davranış.

Belki de ben bencil bir pisliğimdir.

Ama Maddison Raddix önümüzdeki birkaç ay benim çatımın altında yaşayacaksa, kendi bencil ve kişisel nedenlerimden dolayı aramızdaki bu uçurumu nihayet kapatmazsam yazıklar olsun bana. Kardeşim için ne ifade ettiği yüzünden onunla birlikte olamam, ama sadece biraz zamanını istiyorum.

"Senden kaçmıyorum." Bunu söylerken benimle göz teması kuramıyor.

"Yalancı," diyorum, merdivenlerden ona doğru yavaşça inerek, aramızda sadece üç basamak kalana kadar durmadan. Ben onun üzerinde dikilince başını yukarı kaldırıyor. Bana yalan söyleyebileceğini düşünmesi çok sevimli. Sanki onu anlayamayacakmışım gibi. Yutkunuyor ve gözlerim boğazındaki hareketi takip ediyor, sonra da köprücük kemiğine iniyor.

"Bunu konuşmamız gerek mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. O narin, pembe dili alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. Ve bu, beynimde her türlü müstehcen görüntüyü canlandırıyor.

"Neyi konuşmak?"

Odaklan, Jax.

"Gerçekten utangaç mı davranacaksın?" Son üç basamağı inerek, onun önünde duruyorum. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Neden ona bu kadar yakın duruyorum? Nefesi biraz hızlandı mı?

Kollarını kavuşturup bana inatçı bir bakış attığında, içim öfkeyle doldu.

"Eğer birkaç dakikadan fazla benim yanımda durabilmen için bu konuşmayı yapmamız gerekiyorsa, hadi yapalım," diye başlıyorum. Bir adım daha yaklaşarak, onu biraz daha sıkıştırmaya cesaret ediyorum. Çenesini kaldırıp bana meydan okuyan bir bakış attığında, içimi şiddetli bir zevk kaplıyor. Bana boyun eğmeyi reddetmesini seviyorum.

"Tamam, durumu sana özetleyeyim. Dört yıl önce bir barda tanıştık. Seni kamyonetime götürdüm ve neredeyse parmaklarımın üzerinde boşalacaktın." Bunun üzerine gözleri ve burun delikleri genişledi. Sert bir nefes aldı ve ben ona kurt gibi sıırttım. Konuşmaya devam edince sırtışıım kayboldu. "Senin ne kadar genç olduğunu öğrendiğim için uzaklaştım ve birkaç ay sonra sen benim küçük kardeşimle çıkmaya başladın. Sonraki dört yılı seni görmezden gelerek ve seni hala inanılmaz derecede çekici bulmuyormuş gibi davranarak geçirdim. Sonra birkaç hafta önce, senin kapının önünde durup mastürbasyon yaptım."

Yutkunur ve gözlerim dudaklarına kayar.

"Bu her şeyi açıklıyor mu?" diye fısıldarım. O başını sallar. Yutkunurum, karnımda uçan keleklerden nefret ederim.

"Seni rahatsız ettiysem, içtenlikle özür dilerim. Ama aramızda her zaman bir gariplik olacağını düşündüğün için benden kaçınıyorsan ya da kardeşim öldüğü için sana asılacağımı düşünüyorsan, endişelenmene gerek yok."

"Jax, ben..."

Onu durdurmak için elimi kaldırıp nazikçe gülümserim. "O benim tek ailem, ona bunu asla yapamam. Ayrıca, benimle yüzde yüz aynı fikirde olmadığını düşünürsem, sana baskı yapmak da istemem." Sesimi alçaltırım, gözlerim yine dudaklarına inerken sesim alçak ve kesik kesik olur. "Bu, seni tezgahın üzerine yatırıp her gün sikme isteğiyle mücadele etmediğim anlamına gelmez."

Dudaklarından sessiz bir inilti dökülür, ama öksürükle örtbas etmeye çalışır. O tatlı, lezzetli ses tüm vücudumu gerginleştirir.

Kahretsin, bu düşündüğümünden daha zor olacak.

"Jax, buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum." Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor, dudakları aralık.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Sadece aramızdaki gerginliği gidermek ve yaptığımız şeyi," diyorum, göğsümden onun göğsüne işaret ederek, "birbirimizi görmezden gelmeyi, artık yapmayalım. Bu evde birbirimizin etrafında parmak ucunda dolaşmadan yaşayamayacağımız bir neden yok. Bu konuda... yetişkin gibi davranabiliriz." Boynumun arkasını ovuşturup, cevap beklerken ayağımın üzerinde ağırlığımı değiştiriyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, içimde gergin bir korku dalgası hissediyorum. "Arkadaş olabilir miyiz?" diye tereddütlerle soruyor.

Benim istediğim sadece bu değil, ama bununla yetinmek zorundayım.

"Evet, arkadaş." Başımı salladım, dudaklarım samimi bir gülümsemeye büründü, o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Tamam. Arkadaş." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyar ve ben bu hareketi incelerim. Orada durup ona aptalca gülümserken göğsümde bir sıcaklık yayılır. Neden daha önce bu konuşmayı yapmadık? Bunca zaman arkadaş olabilirdik, Luke onunla arkadaş olsam da umursamazdı. Çünkü aramızda hiçbir şey yok. *Hiçbir şey.*

Kafamı televizyona doğru çeviriyorum. "Bu gece *Impractical Jokers* maratonu var. Benimle birlikte izlemek ister misin?" Gözlerinin parlamasını, yüzünde umut dolu bir heyecan belirmesini ve tüm tavırlarının canlanmasını seviyorum.

Mutlu olduğunda ne kadar güzel olduğunu biliyor mu acaba? Ve bu ifadeyi yüzünde sürekli tutmak için ne yapmalıyım?

"O diziyi izliyor musun?" diye soruyor. "Bayılıyorum! Luke ve ben eskiden sürekli izlerdik!" Luke'un adı geçince, mutluluğum biraz azalıyor. Bu çok saçma, çünkü kendi kardeşimden kıskançlık duyamam.

ben ayrıldıktan sonra, açıkça on üzerinden on puanlık bir kadının peşine düşmesi için değil.

O kadını istediğimi bilmiyordu.

"Gerçekten mi? En sevdiğin kim?" diye soruyorum. Önce mutfığa gidip bir paket patlamış mısır ve iki kutu soda alıyorum. Paketi aramıza koyup ona içeceği uzattığımda bana minnettar bir gülümseme atıyor.

"Hmmm, tanırım. Sanırım Joe ve Sal arasında bir eşitlik var." Soruyu düşünürken yüzü sevimli bir ifadeye büründü. "Seninki?"

"Oh, kesinlikle Joe." Ayaklarımı önümdeki sehpa uzatıp, o da aynısını yaparken onu göz ucuyla inceliyorum. Program başlıyor ve aramızdaki sessizlik şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Dört komedyenin, hiçbir şeyden habersiz insanlara yaptıkları şakaları izleyip gülüyoruz. Karnım ağrıyana kadar gülüyorum ve Maddie'nin kadınsı kahkahalarını duymaktan çok memnunum.

Sonunda maraton biter. Bittiği anda, şüphesiz benden tekrar uzaklaşmak için yatak odasına koşacağını düşünürüm. Ama memnun bir esnemeyle kanepeye kıvrılarak beni şaşırtır. Onun televizyona bakarken gözlerini kırıştırmamasını izlerken kalbim tuhaf bir şekilde atar. "*Sırada Coming to America* var. O filmi hiç izledin mi? Eddie Murphy oynuyor. Çok komik." Tekrar esniyor.

Çenemi televizyona doğru çeviriyorum. "Hadi izleyelim."

Arkamdan uzanıp kanepenin arkasında duran kalın battaniyeyi alıp Maddie'nin üzerine örterim. Bana uykulu bir gülümseme atar. Film başlar ve ben, New York'ta sıradan sivillerin arasına karışmaya çalışan yabancı bir prensin antiklarına gülerek izlerim.

Filmin yarısına geldiğimizde Maddie'ye bakıyorum. Kalbim neredeyse duruyor. Kanepede yığılmış, başı omzuma doğru eğilmiş, göğsünden hafif horlamalar geliyor. İçimi şiddetli bir özlem kaplıyor, bir an nefesim kesiliyor. Onunla geçirdiğim bu zaman, hiç beklemediğim bir şey ve bu hem tatlı hem de acı.

Elimi ona doğru uzattığımda parmaklarım titriyor. Kafasının arkasını nazikçe avuçlayarak, başını kucağıma koyarak yatmasını sağlıyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ediyorum, ama boynunda ağrı oluşmasını da istemiyorum. Onun huzurlu uykusunu izlerken kalbim mutlulukla doluyor. Sonra ellerim tekrar aşağıya iniyor ve bu sefer parmaklarımı onun yumuşak kahverengi saçlarının arasında gezdiriyorum. Saçlarını inceliyorum, tavandaki ışığın onları nasıl parlatıldığını izliyorum. Onu özgürce incelemek için duyduğum cazibeyi karşı koyamıyorum

incelemeyi başaramadım ve gözlerim aşağıya kaydı. Boynunun narin eğimini, köprücük kemiğinin genişliğini ve göğüslerinin cömert dolgunluğunu içime çektim. O gece kamyonetimde onları avuçladığımı hatırlayınca, kot pantolonumun içindeki sikim seğirdi. Onlar mükemmel bir avuç dolusuydular. Sonra gözlerim kalçalarının kıvrımlarına kaydı ve o bana bacaklarını açtığında hissettiğim şeyi hatırladım.

Onu uyandırmadan yarı sertleşmiş penisimi düzeltmeye çalışırken koltuğumda kıpırdanarak inledim.

"Arkadaşlar." Acı bir gülümsemeyle uyuyan halini izleyerek alaycı bir şekilde söylüyorum. "Bu kelimenin beni ne kadar öldürdüğünü bilmiyorsun, değil mi tatlım?"

Televizyon ekranında jeneriği akıyor. Gözlerim ağırlaşmaya başladığında, kollarımı Maddie'nin gevşek vücudunun altına dikkatlice doladım. Onu sıkıca tuttuğumdan emin olduktan sonra, yavaşça ayağa kalktım ve onu merdivenlerden yukarı taşıdım. Uyanmadan yüzünü çevirip boynuma soktu.

Yatak odasının kapısını ittiğimde gıcırdar ve ben irkilirim. Ama Maddie uyanmaz ve ben rahat bir nefes alırım. Yorganı çekip onu yatırırım, battaniyeyi üzerine örterim ve isteksizce geri çekilirim.

Bir parçam, küçük kardeşimi tamamen unutmak, onun arkasındaki yatağa girip onu kollarıma almak istiyor. Kaç gece onun yanında uykuya daldı ve hayatında olduğu için Tanrı'ya şükretmedi? Maddie'yi yatağında tutup ona tapınmak istememek hayal bile edemiyorum.

Kendimi zorlayarak odadan çıkıyorum ve arkamdan kapıyı sessizce kapatıyorum.

"Sadece arkadaşız," diye kendime hatırlatıyorum. "Sorun yok. Bunu yapabilirim." Belki yeterince tekrar edersem, buna bile inanırım.

Bir hafta daha bulanık bir şekilde geçerken hava yavaş yavaş soğumaya başlar, ama ben bunu neredeyse hiç fark etmem. Her sabah iki kişilik kahvaltı hazırlarım. Maddie'nin işten önce yemek yemediğini fark ettim, tabii ikimiz için yeterince yemek yapmazsam. Kendini kahvaltı seven biri olarak görmüyor olabilir, ama merdivenlerden inerken gözlerinin heyecanla parladığını fark ediyorum. Genellikle, akşamları eve geldiğimde iki kişilik akşam yemeği hazır oluyor. Bazı günler oturma odasında televizyon karşısında yemek yiyoruz, bazı günler ise

mutfak masasında birlikte yiyoruz. Artık aramızda sohbet daha kolay akıyor. Sık sık günümüzü anlatıyor ve iş arkadaşlarımız hakkında dedikodu yapıyoruz. Bir keresinde ona Luke hakkında konuşmak isteyip istemediğini sordum ve onu daha fazla özlemediğim için suçluluk duyduğunu söyledi. Bunun dışında, aralarındaki ilişkinin nasıl bittiği hakkında konuşmaya pek istekli görünmüyordu.

Aslında, yeni patronundan şikayet etmekle epey zaman geçiriyor. Irene Johnson'ın adını duymak bile artık dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Maddie'nin nefret ettiği yüksek topuklu ayakkabılarla kafasına vurup, o yaşlı cadıya aklımdan geçenleri söylemek istiyorum.

Saate bir göz attım ve iç geçirdim. Gönüllü itfaiyeci olduğumdan beri ilk kez, olmamasını diledim. Bu gece vardiyam var, yani Maddie ile akşam geçiremeyeceğim. Onun zamanına açgözlü oldum.

Çamaşır odasına girip, orada asılı duran iş üniformamı alıyorum. Aklım belli bir esmer kadında olduğu için, kazara dirseğimi kurutucunun üstünde duran çamaşır sepetine çarptırıyorum. Sepet, parlak metalik yüzeyde kayıyor ve neredeyse kenardan düşüyor. Kendi kendime küfrederek, beyaz sepetin plastik köşelerini tutup sabitliyorum.

O anda gözlerim nihayet sepetin içindekileri fark etti ve boğazımdan bir homurtu yükseldi. Maddie, çamaşırlarını sepete atıp unutmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı ve genellikle günlerce katlamazdı. Ve bu sefer, bir yığın iç çamaşırı bırakmıştı. Sıcaklık omurgamdan aşağı yayıldı ve doğrudan şişmeye başlayan sikime gitti.

Bu siyah dantel parçacıkları onun amını örtmek için mi?

Düşünmeden, elim uzanıp bir tanesini kapar. İnce, şeffaf kumaşı yüzümün önüne tutarım.

Tanrım.

Bahse girerim bunları giydiğinde, bir erkek içini görebilir. Başparmağım orta dikişin üzerinde kayıyor, bunları ondan yırtıp atma düşüncesi testislerimi ağrıtmaya başlıyor. Yavaşça etrafa bakınıyorum ve ondan hiçbir iz görmüyorum, sadistçe bir kahkaha atarak dantelli parçayı kot pantolonumun cebine koyuyorum.

Eğilip sepetten başka bir parça daha alıyorum. Bu sefer dikkatimi çiçek desenli siyah, şeffaf bir sütyen çekiyor. Tanrım, eminim onun dik meme uçları...

"Ne yapıyorsun?"

Ani ses beni irkiltir ve yakalandığım için kalbim göğsümden fırlayacak gibi olur. Hızla dönerim ve gözlerim hemen bodrum merdivenlerinin başında duran Maddie'yi bulur. Kaşları kalkmıştır. Sonra elimde tuttuğum şeyi fark eder ve yanakları hafif pembeye döner. Bakışları daha da aşağıya indiğinde ağzım kurur ve ereksiyonumun izini gördüğünü *anlarım*.

"Maddie." Boğazımı temizlerim, kalbim deli gibi atıyor. Şimdi benim sapık ve manyak olduğumu mu düşünecek? Beynimi zorlayarak, bunu biraz daha masum gösterebilecek bir bahane bulmaya çalışırım.

Bir dakika, bu onu tahrik mi ediyor?

Gözleri kararır ve keskin bir nefes alır. Bakışları "arkadaş" olarak uygun olandan biraz daha uzun süre sertleşmiş penisimde kalınca, sanki gözleri beni damgalıyormuş gibi hissederim. Boğazımı temizlerim ve sonunda gözlerini tekrar bana çevirir. Göz bebekleri arzuyla kararır. Şimdi bir beklenti duygusuyla doluyum ve uzaklaşmam gerektiğini bilsem de, henüz buna hazır değilim.

Dudaklarımı utangaç bir gülümsemeye çeviriyorum ve gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, onu açıkça süzdüğümü saklamaya çalışmıyorum. Kıyafetine ve görünüşüne bakılırsa, aşağıda spor yapıyordu sanırım. Koyu kırmızı bir spor sütyeni giyiyor, göğüsleri kumaşın altında gerginleşiyor. Göğsünden bir damla terin kayarak dekoltesinin arasında kaybolmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Onu tatma isteği ile ağzım sulanıyor.

"Jax." Sesi artık nefes nefese, sessiz bir fısıltıdan ibaret. Adımı hem bir yalvarış hem de bir uyarı gibi söylüyor.

Göğsü her nefes alışında hareket ediyor ve cildim birdenbire çok gergin hissediyor. Bakışlarım onun pürüzsüz karnından aşağı kayarken, o taytların kalçalarına nasıl sarıldığını incelediğimde, omurgamdan aşağı bir sıcaklık akıyor.

Tam da ayartılmaya kapılıp ona dokunmak üzereyken, tekrar adımı söylüyor. "Jax."

Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor. Ellerime bakışını fark etmeden edemiyorum. Bu hafta birkaç kez ellerime bakarken yakaladım onu. Ama bugün, büyülenmiş gibi görünüyor. Ve aramızdaki ateşi biraz daha körükleme dürtüsüne karşı koyamadığım için, başparmağımla sütyenin kupasını okşuyorum. Şu anda sütyen giyseydi, meme uçlarının olacağı yerde. Bir nefes daha alıyor.

"Bunları giydiğini hayal ediyorum," diye itiraf ediyorum, sesim boğuk çıkıyor. Yüzünde şaşkınlık belirliyor ve neredeyse gülmek üzereyim. Evet, sanırım benim gerçekten gerçeği söyleyeceğimi düşünmemiştir. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda sütyeni parmaklarımdan sarkıtıyorum ve dilimi şaklatıyorum. "Uyarıyorum: Ben mastürbasyon yaparken bunları giydiğini hayal etmemi istemiyorsan, çamaşırlarını kaldırmaya başlasan iyi olur."

"Ben öyle demek istemedim, ben öyle yapmaya çalışmıyordum..." diye başlar, kelimeleri karıştırarak.

Çok sevimli.

Kendimi tutamayıp başımı yana eğdim ve yaralı kaşımı kaldırdım.

"Kelimelerini kullan, Maddison."

O anda gözlerinde bir şey parlar, benim küstah meydan okumam bir tür kıvılcım çakar. Cevabı beni hazırlıksız yakalar.

"O zaman sakla onları. Kendine dokunduğunda beni düşün." Çenesini yukarı kaldırır. "Belki karşılığında sana ait bir şey isterim."

Giysiyi yere bırakıyorum, içimde bir şey kopuyor ve ben ileri atılıyorum. O ciyaklıyor, sırtını duvara çarparak sessiz *bir gürültü çıkarıyor*, ben ise onun üzerinde dikiliyorum. Vücudumun ön kısmı göğsüne bastırıyor ve cildinin sıcaklığı şehvet dalgasını doğrudan sikime gönderiyor. Uçtan bir damla ön sıvı sızıyor ve kalçalarımı öne doğru eğiyorum, böylece kot pantolonumun kumaşı üzerinden ne kadar sert olduğumu hissedebilsin. Onun nefes nefese kalması beni memnun ediyor.

Her iki kolumu da onun iki yanına koyarak, vücudunu duvara sıkıştırıyorum. Göz bebekleri büyürken bana bakıyor, dudakları aralanıyor. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çekiyorum. Vanilya ve hafif bir ter kokusu alıyorum. Onu duvara bastırmaya devam ediyorum, başımı eğip eğilip dudaklarımız birbirine sadece bir santim uzaklıkta kalana kadar yaklaşıyorum.

"Tatlı kız, o güzel amcığıyla oynarken benim gömleklerimden birini giymek istersen," diye fısıldarım, "tek yapman gereken sormaktı."

"Jax," diyor, boğazından düşük bir inilti koparken.

Öne doğru eğilip, ereksiyonumu onun uyluklarının arasındaki yumuşak boşluğa sürüyorum. Sıcak sürtünme penisime zevk dalgaları gönderdiğinde ağzımdan bir inilti kaçıyor. Göz kapakları titriyor, nefesi hızlanıyor, ağzı yukarı doğru kıvrılıyor...

Ve işte bu.

Beni öpecek.

Onca uzun yılın ardından, onu öpeceğim...

Bir cep telefonunun tiz çınlaması bizi birbirimizden ayırır. Gerçeğe geri dönmenin hayal kırıklığı beni fkelerendirir ve yumruğumu duvara vurarak bir dizi küfürler savururum. Bu zil sesini itfaiyenin zil sesi olarak tanırım. Yüksek bir iniltiyle, elimi yüzümden geçirip bir adım geri ekilirim.

Bunu yapmamalıyız.

"Bu itfaiye şefi," diye homurdanırım. "Muhtemelen erken gelmemi istiyor. Cevap vermem lazım."

Maddie hala sersemlemiş gibi görünüyor ama başını sallıyor, ama sanırım pişmanlık ve suçluluk duygusu beliriyor yüzünde.

Siktir. Ne düşünüyordum ben?

"zgnm," diye mırıldanıyorum, onun gözlerine bakmayı reddederek başparmağıyla telefonu açıyorum ve vardiyama hazırlanırken ona bakmamaya devam ediyorum. Bütün gece kendime bir daha ona dokunmayacağıma, kendi kardeşimi bu şekilde ihanet etmeyeceğime söz veriyorum.

Ama bu, cebimden dantelli külotunu çıkarıp, dudaklarımda onun adını haykırarak boşalırken onu sikime sarmam için beni kesinlikle engellemiyor.

CHAPTER *Ten*

Maddison

"Açık olduğumuz her dakika, gelirimizi artırmak için bir fırsattır," diye Irene'i taklit ederek fısıldıyorum. O bana sırtını dönmüş, otoparkın diğer tarafında dururken, orta parmağımı kaldırıp şeytanın kendisine bir hareket yapıyorum. Soğuk bir rüzgar esintisi bana çarparak, arabanın kapısını açarken nefesimi kesiyor. Gökyüzünden yağan beyaz kar tanelerini görmezden gelmeye çalışarak, sürücü koltuğuna oturup hemen ısıtıcıyı açıyorum.

Sezonun ilk kış fırtınası yaklaşıyor ve yollar şimdiden çamurlu hale geliyor. Virginia'nın bu bölgesindeki şehirler ve ilçeler yolları temizleme konusunda berbat oldukları için, birçok yerel işletme erken kapanıp çalışanlarını evlerine göndermeyi tercih etti.

Ama Irene Johnson öyle yapmadı. İşlerin durgun olmasına rağmen, kapanış saatine kadar kalmamızı istedi.

Derin bir nefes alıp, kış havasında araba kullanmaktan artık rahatsızlık duymamın nedenini düşünmemeye çalışıyorum. Beyaz parmaklarımla direksiyonu sıkıca kavrayarak arabamı ıssız yola yavaşça çıkarırken, bunun yerine Jax'i düşünüyorum. Onun beni duvarla vücudunun sert hatları arasında sıkıştırdığını hatırlayınca kanım kaynıyor. Kalçalarının bana sürtündüğünü, sert penisinin taytımın üzerine sürtündüğünü hatırlıyorum.

Ama biraz utanç ve pişmanlık da hissediyorum, çünkü isteseydi onu orada, duvara yaslayıp beni sikmesine izin verirdim. Yaptığı şeyi hiç pişmanlık duymadan itiraf edişi, boğuk sesi ve otoriter tavırları beni saniyeler içinde ıslatmıştı. Dürüst olmak gerekirse, onun için yanıp tutuşuyordum.

Ona neyin tehlikede olduğunu hatırlatmaya bile çalışmadım, mantığın sesi olmaya çalışmadım.

Cep telefonum çaldı ve bir an için içimdeki düşüncelerden uzaklaştırdı beni. Yutkundum, şu anda gözlerimi yoldan ayırmak istemiyordum. Ama gözlerimin ekrana kaymasına izin verdim.

Jax: Neredesin?

Jax: Kötü hava geliyor.

Jax: Nerede olduğunu söyle. Seni almaya geliyorum.

Her mesaj geldiğinde kalbim biraz daha hızlı atıyor, ama cevap vermek için ellerimi direksiyondan çekmeyi reddediyorum. Çamaşır odasındaki olaydan bu yana bir hafta geçti ve yine birbirimizden kaçınmaya başladık. Aynı odada olduğumuzda, yüzünde sanki benim yanımda olmak ona fiziksel acı veriyor gibi bir ifade belirliyor. Yollar kötüleşmiş olmalı ki bana bu mesajları gönderiyor. Telefonumdan bir ping sesi daha geliyor, ama onu görmezden geliyorum.

Bir yanım korkaklık yapıp onun gelip beni almasını istiyor. Diğer yanım ise, evden sadece yirmi dakika uzakta olduğumu ve geçmişin beni kontrol etmesine izin vermeyecek bağımsız bir kadın olduğumu hatırlatmak istiyor.

Tam o anda, arkamda çok yakın takip eden bir kamyonet kornaya basmaya karar veriyor. Sürücü sinyali yakıp hızla şeridi değiştiriyor. Hızlanarak yanımdan geçerken arkasında sulu kar izleri bırakıyor. Korku boğazıma kadar yükselirken avuçlarım direksiyonda terlemeye başlıyor.

, gözlerim yolda dolaşmaya başlar ve o korkunç günle olan benzerlikleri düşünürüm.

"Noel müziği dinlemek isteyen var mı?" diye sorar annem ön koltuktan.

"Kasım ayında Noel müziği olmaz," der babam şakacı bir şekilde. Kıkırdayarak arka koltuktan öne eğilip eski radyoyu kurcalarım. Annem bana sırtıtarak bakar.

"İkiye bir oy farkla kaybettin," diyorum ona. Bana yan gözle bakıyor, şaka olduğunu bildiğim kötü bir bakış atıyor. Gülümsemeyi bastırmaya çalışırken dudaklarının seğirdiğini görebiliyorum. "Feliz Navidad" şarkısı küçük alanı doldurur ve ben koltuğuma yaslanırım. Babamın konsoldan uzanıp annemin elini tutuşunu izlerken göğsüm sıcaklık ile dolar. Annem pencereden dışarı bakar, kış fırtınasının yaklaşmasını izlerken gülümsemesi kaybolur.

"Hava tahminlerinde bu akşam geç saatlere kadar kar yağmayacağı söyleniyordu," diye mırıldanır. Babam cevap vermez, ama yollar giderek beyazlaşırken arabanın yavaşlamaya başladığını fark ederim. Silecekler, hızla yağın kar tanelerine yetişmeye çalışarak biraz daha hızlı çalışmaya başlar.

Dört yönlü bir kavşağa geliyoruz. Babam kavşağı kontrol ediyor, tamamen boş olduğunu gördükten sonra geçmeye başlıyor. Aniden çalan yüksek bir korna beni irkiliyor ve başım bu uğursuz sese doğru dönüyor. Kalbim ağzıma geliyor, bir kamyon bize doğru hızla yaklaşırken boğazımdan küçük bir çığlık çıkıyor.

"Baba! Dikkat et!"

Vücudum öne doğru fırlarken, lastiklerin çığlık sesi kafamı dolduruyor. Sonra yol boyunca savruluyoruz ve her şey dönüyor. Görüşüm tersine dönüp sonra tekrar düzelirken, vücudum emniyet kemerine doğru çekiliyor. Kafam cama çarptığında çığlık atıyorum. Keskin bir acı kolumu, sonra kafatasımı deliyor.

Ve sonra her şey karardı.

Cep telefonum gelen bir arama sesiyle titrer ve bu ses beni geçmiş anılarımdan etkili bir şekilde çıkarır. Ses sinirlerimi bozsa da, onu dikkatle görmezden gelirim. Kırmızı ışıktaki durduğumda, karşıdaki ışıktaki duran bir yarı kamyonun motorunun çalıştığını fark edince kanım donar. Parmaklarım direksiyonun üzerinde titrer ve nabzım boynumda hızla atar.

Bu, dur işaretini ihlal edip ailemi öldüren kamyonla aynı kamyon değil. Mantıken bunu biliyorum. Ama şu anda ona bakarken, beynimi başka türlü ikna etmek zor.

Beynimin aksini ikna etmek zor. Bir parçam, ılık yeşile döndüğünde kamyonun benim şeridime gireceğinden korkuyor.

"Güvendeyim," diye fısıldıyorum. "Bir şeyim yok."

İlık yeşile dönüyor ve ben nefesimi tutuyorum, kamyon sorunsuz bir şekilde yanımdan geçiyor. Yolda her kilometre ilerledikçe, yolun durumu daha da kötüleşiyor. Yol ince bir beyaz tabaka ile kaplanırken omuzlarımdaki kaslar gergin kalıyor. Lastiklerimi önümden geçenlerin izlerinde tutuyorum, ama yine de kaygan yüzeyde çekişini korumak için ne kadar zorlandıklarını hissedebiliyorum.

Ama çok yaklaştım. Sadece birkaç dakika daha ve...

Arabanın arkası buzlu bir bölgede kayarken savrulur ve kalp atışlarım hızlanır. Panik beni sararken adrenalini beynimi ele geçirir ve direksiyonu sertçe çeviririm. Aşırı düzeltme yaptığımda, arabam yolun kenarına doğru kaymaya başlar. Ayaklarım frenlere basarken, acemi bir hareketle şaşkın bir çığlık atarım, ama beynim resmen bana bağılıyor.

Arabam hendeğe kayar, ön tarafı bir *gürültüyle* setin üzerine çarpar. Öne doğru savrulurum, ama emniyet kemeri direksiyona çarpmamı engeller.

Siktir.

"Güvendeyim," diye fısıldarım. "Güvendeyim."

Ama beynimi saran korku geçmiyor. Titreyen kollarımı kendime dolarken nefesim ciğerlerime girip çıkmaya başlıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor, göz kapaklarımı gözyaşlarını tutmak için hızla kırptıyor. Ama bulanık görüşümle bile tek görebildiğim beyaz.

Beyaz... Tıpkı o günkü gibi.

Ve aslında orada olmayan, sızan, damlayan kırmızıyı görüyorum.

Her yerdeydi, cildimde sıcak ve yapışkandı. Onların cildinde de vardı, saçlarına yapışmış ve koltuklarına işlemişti.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, görüntüleri engellemeye çalışıyorum. Ama göğsümü sıkan buz gibi soğuk korku, hiç azalmıyor. Bir zamanlar kulağıma fısıldanan sözleri kendime tekrar etmeye zorluyorum. Hafif ellerin beni arabanın enkazından çıkardığını ve bilincimi kaybedip geri geldiğimde bana yatıştırıcı sözler fısıldadığını hayal meyal hatırlıyorum. Yüzlerini hiç görmedim, ama elimi tutan eli ve yabancı birinin kulağıma fısıldarken hissettiğim güven duygusunu hatırlıyorum.

"Bugün yaşayacaksın, yaşamak için savaş. Önünde çok uzun bir hayat var. Sakın pes etme."

"Bugün yaşayacağım." Bu sözler, çılgınca hırıltılar arasında boğuk bir nefesle söyleniyor. Ama bu sözleri tekrarlıyorum, onlara inanmaya başlayacağımı umarak.

CHAPTER Eleven

Jax

Yerel itfaiye teşkilatında yıllarca görev yapmış olmama rağmen, Maddie'nin arabasını hendekte görmek beni hiç hazırlıklı değildi. Çok şey gördüm ve yaşadım, ama tanıdığın biri olduğunda durum farklı. Kamyonetimi yolun kenarına çekirken, bacaklarım soğuk bir uyuşuklukla kaplanıyor. Kemerimi sanki bana kişisel bir hakaret etmiş gibi çekip çıkarıyorum ve duran araçtan atlıyorum. Karşılaşabileceğim tüm farklı senaryolara zihinsel olarak hazırlanırken kaslarım geriliyor.

Yıllar boyunca çağrıldığım farklı araçlar ve çeşitli kazaların görüntüleri zihnimde canlanıyor. Bazıları bu hava koşullarına benzer koşullarda gerçekleşmişti. Korkunç yaralanmalar, parçalanmış araçların içinde mahsur kalan korkmuş insanlar ve hareket etmeyen bedenlerin görüntüleri. Zayıf, minik bir el benim elimi tutmaya çalışıyor.

Benim Maddie'm olmasın. O olmasın, asla o olmasın.

"Maddie!" Küçük setin aşağısına koşarken onun adını haykırıyorum, ayak bileklerime kadar gelen karın   oraplarımı ıslattığının farkında bile değilim. Arabanın kapısını açıyorum ve onun bilinçli ve nispeten yarasız olduğunu görünce i  imi bir rahatlama kaplıyor. Ama nefes alı  ı kısa ve sığ ve emniyet kemerini beyaz parmaklarıyla sıkıca tutuyor. De   et dolu gözleri belirli bir şeye odaklanmış gibi görünmüyor ve içimde bir sıkıntı hissederek, onun eski anılarına takılıp kaldığını anlıyorum.

Bana anne babasını öldüren kazadan hiç bahsetmemiş olsa da, o gün arka koltukta oturduğunu biliyorum. Luke bir keresinde, hâlâ ara sıra bu kazayla ilgili kabuslar gördüğünü söylemişti. Etrafa şöyle bir baktığımda, yolun kenarından kayıp bu hendeğe saplanmış gibi görünüyor. Ama geçmişindeki travma, paniğe kapılmasına neden oluyor.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve bundan nefret ediyorum.

"Maddie. Bana bak, bebeğim."    melip alnımı alnına dayadım, böylece bana bakmaktan başka seçeneği kalmadı. Cildi solgun ve nemliydi. "   u anda hissettiklerinin korkutucu olduğunu biliyorum, ama ben buradayım ve sana hiçbir tehlikenin olmadığını söz veriyorum." O bana bakarken, ipeksi, yumu  sak saçlarının bir tutamını kulağının arkasına ittim. "   u anda benimlesin ve güvendesin. Ben yanındayım, tamam mı?"

"Jax," diye nefes nefese, alt dudağı titreyerek. "Ailem..." Sesi   atladığında duraksıyor, kaşları   atılıyor. Ne söylemeye çalıştığını biliyor mu acaba? "Yolda buz vardı..."

Tanrım. Kalbim parçalanıyor sanki.

"Nefes almaya odaklanacağız." İ  imdeki kargaşaya rağmen sesim sabit ve kararlı.    u anda benden ihtiya  ı olan şey bu. "Benimle birlikte şimdiki anda kal, Maddie. Sadece nefes al." Elimi ba  ının arkasına doladım, titreyen parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. "Benimle birlikte nefes al," diye fısıldadım. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldım, sonra abartılı bir şekilde yavaşça nefesimi verdim.

Maddie beni taklit ediyor, ben de tekrar yapıyorum. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor, birbirimizin havasını tekrar tekrar soluyoruz. Sonunda, nefes alı  ı daha kontrollü hale geliyor. Emniyet kemerine sıkıca tutunduğu elini gev  setiyor ve bunun yerine gömleğimin önünü tutuyor.

"İşte böyle," diye onu övüyorum. "Benim için çok iyi bir kızsın, Maddie."

Sözlerim   zerine nefesi kesilir, göz kapakları titrer ve bana biraz daha yaslanır. Onun tepkisi içimde bir şeyler uyandırmak üzere

ama ben bunu görmezden geliyorum. Bunun yerine, eğitimimin bir kısmının devreye girmesine izin veriyorum. Onu güvenli ve sıcak bir yere, evine götürme ihtiyacı beni rahatsız ediyor ve bunu gerçekleştirene kadar rahatlayamayacağım.

"Herhangi bir yerin ağrıyor mu?" Ellerim boynunu okşayarak, ağrı belirtisi var mı diye kontrol ediyorum.

"Hayır."

İki parmağımı bileğine bastırıp sessizce nabzını ölçtükten sonra devam ettim. Gözlerine bakarak göz bebeklerini ölçtüm, sonra göğsünü ve karnını muayene ettim. Maddie bana baktı, yüzünde artık sakin, hatta biraz şaşkın bir ifade vardı. Hiç tepki göstermediğinde içimden küçük, bastırılmış bir nefes kaçtı. Titreme, keskin nefes alma, yaralandığını gösteren hiçbir şey yoktu.

"Seni eve götüreceğim," diye mırıldanıyorum. Uzanıp arabasını kapatıyorum ve anahtarlarını cebime koyuyorum. Geri çekildiğimde, o öne doğru hareket ediyor ama ben elimi omzuna koyarak onu durduruyorum. Bana sorgulayan bir bakış atıyor ama ben cevap vermiyorum. Bunun yerine, eğilip kolumu bacaklarının altına sokuyorum.

"Jax!" Başını sallar. "Yürüyebilirim. İyiyim." Benden uzaklaşmaya çalışır ama ben sadece tutuşumu sıkılaştırırım.

"Ben değilim." Sesim titriyor, kulaklarımda nabzım atıyor. Bana karşı hareketsiz kalıyor, beni araştıracı bir bakışla inceliyor. Başımı eğme dürtüsüyle mücadele ediyorum. "Seni eve götürene kadar iyi olmayacağım. Bırak da seninle ilgilenmeme izin ver." Göğsüm inip kalkarken, onun bakışlarına karşı koymaya devam ediyorum, kırılganlığımı hiç gizlemiyorum. İçim açığa çıkmış gibi hissediyorum, *her şeyi* görmesine izin veriyorum.

"Lütfen," diye ekliyorum sessizce. "Bana izin ver."

O beni incelerken aramızda uzun bir sessizlik geçer. Kalbim düzensiz atıyor ve içimde bir korku hissi yerleşiyor. Ona bakmak istiyorum, sadece şu anda buna ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için değil, aynı zamanda benim de buna ihtiyacım olduğu için. Onun hala tek parça olduğunu kendime kanıtlamak için buna ihtiyacım var. Kendi akıl sağlığım için ona dokunmaya ve onu sakinleştirmeye devam etmem gerekiyor. Tam onun beni reddedeceğini düşünmeye başlarken, bana sıkıca başını sallıyor.

"Tamam."

Fısıltısı o kadar yumuşak ki, neredeyse duymuyorum. İçimi kaplayan rahatlama hissi dizlerimi titretir. Bana tereddütlü, anlayışlı bir gülümseme gösterir ve sonra kollarını boynuma dolamaktadır.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Onu kucağıma alıp kalçamla arabanın kapısını kapattığımda, kollarımda çok hafif. Kar ve çamurun içinde zorlukla yürürken ayakkabılarım çamura batıyor

ama kaymadan geri dönmeyi başardım. Onu bekleyen kamyonetime doğru taşırken, sıcak vücudunun bana yaslanmasının hissini zevkle yaşıyorum. Başımı eğip şampuanının kokusunu içime çekiyorum. Hindistan cevizi ve temiz bir şey gibi kokuyor. Onu kokladığımı fark etse de, bununla ilgili bir yorum yapmıyor. Kamyonetimin yolcu kapısını açtım ve onu nazıkçe koltuğa oturttum. O fırsat bulamadan, titremeyen vücuduna eğildim ve emniyet kemerini bağladım.

Geri çekilirken, pazım yanlışıyla göğsüne değiyor. Derim geriliyor ve inlemek istiyorum. Nefesinin kesilmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sürücü tarafına dolaştıktan sonra, arabaya binip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Hava deliklerinden esen sıcaklık, üşümüş tenime iyi geliyor, ama Maddie'nin küçük vücudu titremeye devam ediyor. Ellerini uyluklarının altına koyuyor, muhtemelen onları ısıtmak için. Öne uzanıp, ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum. Maddie, koltuğumda dönüp arkada tuttuğum küçük battaniyeyi alırken beni sessizce izliyor. İtfaiyeci olmak bana battaniye ve atlama kabloları gibi bazı eşyaların olması ve ihtiyaç duyulmaması gerektiğini öğretti. Battaniyeyi onun kucağına serip omuzlarına kadar çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle. "Battaniye için ve... her şey için."

Bana teşekkür mü ediyor? Asıl ben ona teşekkür etmeliyim. Bir parçası bana güveniyor olmalı, yoksa böyle onunla ilgilenmeme asla izin vermezdi. Onun güvenini kazanmak, kendini savunmasız hissettiğinde ona bakmak, büyük bir ayrıcalık. Bunu hak ediyor muyum ki? Ona olan duygularımı saklamak için bütün hafta boyunca ondan kaçındıktan sonra, hak ettiğimden emin değilim. Belki de ondan bu kadar kaçınmasaydım, onun evde olmadığını çok daha önce fark ederdim.

Bunu önleyebilirdim.

"Teşekkür etmene gerek yok," diye mırıldandım, sesim kaba çıkmıştı. "Bir arkadaşımın çekici kamyonu var." Yola geri dönerek, kamyonum buzlu çamurda ilerlerken hızımı normalden biraz daha yavaş tuttum. "Araba çok hasar görmüş gibi görünmüyordu, ona arabayı eve çekmesini söyleyeceğim."

"Beni aramaya geleceğini nereden bildin?" Sesi o kadar sessiz ve tereddütlü ki, onu duymak için kulak kabartmam gerekiyor. Pencereden dışarı bakıyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor.

"Eve geldiğimde orada değildin," diye başladım. *Onun anne babasını öldüren kazayla ilgili bildiklerimi paylaşmalı mıyım?* "Senin

On sekiz yaşımdayken, kar fırtınası sırasında ailenle birlikte arabayla seyahat ediyordun. Bir kamyon buzda kayarak senin aracına kafa kafaya çarptı. Ailen hastaneye ulaşamadan öldü ve bunun herkeste iz bırakacağını düşünüyorum. Bu havada tek başına dışarı çıkmanı istemedim.

"Luke sana her şeyi anlatmış galiba."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Ne cevap vermemi istediğini bilemiyorum, bu yüzden onun elini sıkıyorum.

"Siktir, seni eve geri getirmek çok iyi geldi," diyorum ve konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar veriyorum. Kamyoneti park moduna alıp motoru kapatıyorum ve Maddie'nin emniyet kemerini çözüyorum. Bana tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle bakıyor. Ön merdivenleri çıkarken elimi dirseğinde tutuyorum. Belki de düşüncelerini toparlaması için onu yalnız bırakmalıyım, ama şu anda çok kırılan görünüyor.

Eve girip yukarı çıkarken sessiz kalıyoruz.

"Benim odamda duş al. Banyomda jakuzi var." Yatak odamın kapısını işaret ederek başımı sallıyorum. Tereddüt ediyor, alt dudağını ısıyor ve sonra başını sallıyor. Elimi beline koyarak, fikrini değiştirmeden önce onu yatak odama götürüyorum. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum, ama odasından pijama alması gerektiğini söylediğinde, ona eski gömleklerimden birini ve gri bir eşofman altı veriyorum. Yüzünde şaşkınlık belirliyor, ama itiraz etmeden giysileri alıyor ve banyoya giriyor.

Ben de bir eşofman altı giyip yatağın kenarına çöküyorum. Derin bir nefes verip, sonunda vücudumdaki gerginliğin bir kısmını dışarı salıyorum. O anda kapalı kapının arkasından gelen hafif bir hıçkırık sesi duyuyorum. Göz kapaklarım kapanıyor, göğsümde keskin bir acı hissediyorum. Burada oturup banyo duvarlarından yankılanan keder ve çaresizliği dinlemek beni öldürüyor, ama onu teselli etmek için içimdeki dürtüyle mücadele ediyorum. Şu anda benim orada olmamı istediğini sanmıyorum.

Şüphesiz anne babasını hatırlıyordur.

Bunun bizim ortak noktamız olması hoşuma gitmiyor. Yetişkinliğe adım atarken anne babasını kaybetmek özel bir acıdır. Sanki altından halı çekilmiş, yolunu bulmaya çalışırken destek sistemin çalınmış gibi hissedersin.

Işıkları kapatıp yatağa tırmanıyorum ve yumuşak çarşafıya gömüyorum. Banyo kapısı açılıyor ve oda ışıkla doluyor. Gözleri benimkilere takıldığında, gözlerinin etrafındaki şişkinliği fark etmemiş gibi davranıyorum.

Bakışları çıplak göğsüme doğru kayar, yanakları pembeleşir. Midem düğümlenir. Kahretsin, bir gömlek giymeliydim. Zor bir gün geçirmiştir ve yanlış bir izlenim edinmesini istemem. Ama bu ilgiden dolayı göğsümü biraz kabartmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Dövmen olduğunu bilmiyordum." Sesi sessiz ve alçakgönüllü. Göğsüme bakıyorum, gözlerim sol göğüs kasımın üstüne dövülmüş itfaiyeci kaskına takılıyor. Kaskın üstünde 847 rakamı ve alevler var. "Babam öldükten sonra yaptırdım," diye itiraf ediyorum. "Onun nasıl bir adam olduğunu ve benim nasıl bir adam olmak istediğimi hatırlatıyor." Babamı anmak için dövme yaptırdığımı, ama annem için hiçbir şey yapmadığımı ona söylemiyorum. Onunla çok az mutlu anım olduğu için hiçbir şey istemedim. Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye. Yorganı çekip,

"Bu gece yanımda uyu."

"Bu gece yanımda uyu." Sesim yumuşak ve ikna edici. Yutkunuyorum, kalbim bir an duruyor ve yüzünde bir tepki arıyorum. Kaşları kalkıyor, dudakları açılıyor. Boş yere bakıyor, sonra bana dönüyor. Yüzünde bir özlem izi görüyorum sanki.

Sanki bu gece seni yalnız bırakacakmışım gibi, tatlım.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen hayır. Ama şu anda yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum." Bir süre duraksıyorum, sonra boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırıyorum. "Ve ben... bu gece sana sarılmak istiyorum, eğer senin için de uygunsa." Tüm vücudu donuyor ve bir an için, fazla zorluyor muyum diye merak ediyorum. Boynumun arkasını ovuyorum. "Ama bu seni rahatsız ediyorsa..."

"Bunu isterim," diye fısıldadı.

Benim kadar değil ama.

Konuşmadım, sadece yavaşça yaklaşırken ona güven verici bir gülümseme attım. Yatağa tırmandı ve benden uzaklaşarak yanıma sokuldu. Kalbim kabardı, battaniyeye gömülüğü beni hayranlık gibi bir duygu ile doldurdu. Yıllar boyunca, onun isteyerek yatağıma tırmanacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve onun bu kadar huzurlu görünmesi... Bunu tadını çıkarmak istiyorum.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum.

Battaniyeleri üzerimize çekip, biraz daha yaklaşıyorum. Göğsüm onun sırtına değene ve vücudunun sıcaklığını hissedene kadar durmuyorum. Gerilmediğini görünce, kolumu dikkatlice beline doluyorum. Biraz geriye yaslanıyor, gözleri kapanıyor. Kalbim hiç bu kadar dolu hissetmemişti.

"İyi geceler."

CHAPTER Twelve

Maddison

Güneş ışığı kapalı perdelerin altından sızarak odayı aydınlatıyor. Ağır göz kapaklarımı açmak için uğraşırken yüzümü altımdaki yumuşak yastığa daha da gömüyorum. Belimde ağır bir yük var ve beni saran battaniyeler ortama rahatlatıcı bir his veriyor. Nedenini bilmiyorum ama... anne babam öldüğünden beri hissetmediğim bir şekilde kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum.

Sonra hatırlıyorum.

Arabamın buzlu yollarda kayarak bir setin içine girmesini.

Panik atağımı.

Jax'ın yatıştırıcı sesi, aşırı gergin sinirlerimi sakinleştirdi.

Dün gece gerçekten onun kollarında mı uyudum? Aşağıya bakarak, Jax'ın kolunun benim düzenli nefesimle birlikte inip kalkışını izliyorum. Doğal bir güç yayan kollara sarılmanın, karnımı

ters takla atıyor. Parmaklarımla mavimsi damarı nazıkçe izliyorum. Arkamda, hafif nefesi ensemin arkasına değiyor.

Uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve kalçalarını biraz kaydırıyor. Sığ bir nefes alıyorum, sabah ereksiyonu kıcıma değdiğinde tüm vücudum donuyor. Göğüs uçlarım gömleğinin altında sertleşiyor ve zorlukla yutkunuyorum. Geçen gün çamaşır odasında kalın penisinin bana sürtünmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Ve bir an için, kıcıımı onun kasıklarına doğru itmenin kötü olup olmayacağını merak ediyorum.

Luke bunu öğrenirse, Jax'i asla affetmez. Bu, onların ilişkisini mahveder ve bu benim hatam olur.

Bu düşünce, içimde kök salan hayal kırıklığı ve hüsrarla birlikte yükselen libidomu soğutur. Jax ve ben bir süredir birbirimize olan çekiciliğimizi saklıyoruz ve dün gece bizi biraz daha yakınlaştırmış gibi hissettim. Şimdi onu düşündüğümde, beynime doğrudan endorfin akışı oluyor. Artık sadece şehvet değil... Bundan daha fazlası oldu.

Ama Jax, kardeşi ile olan ilişkisini asla tehlikeye atmaz ve onu suçlayamam. Ben de Luke'u incitmek istemiyorum, aramızdaki ilişkilerin bittiğı halde bile. Ne kadar acı verse de, Luke'un o kızla yaşadığı talihsizliğin bir hata olduğunu biliyorum. Onu asla geri kabul etmesem de, önemsiz bir intikam arayışıyla güzel anılarımızı daha da lekelemek istemiyorum. Jax'la birlikte olmamın intikamla ilgisi olmadığını asla anlamaz, değil mi?

Şu anda birine karşı böyle hissetmem doğru mu? Biraz erken değil mi?

Sinirli bir şekilde, Jax'ın kolunu nazıkçe kaldırıp üzerimden çekiyorum. Sonra yavaşça bacaklarımı yatağın kenarına kaydırıp ayağa kalkıyorum. Omzuma kısa bir bakış atarak onun hala uyduğunu doğruluyorum. Sessiz olmaya dikkat ederek, yatak odasının kapısına doğru parmak uçlarında yürüyorum. Kapıyı açarken menteşeler gıcırıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Jax'ın boğuk, uykulu sesini duyunca irkilirim ve hızla arkamı dönerim. Sesini duyunca içim bir şey sıkışır ve bacaklarımı birbirine sürtme isteğine direnirim. Beni inceler, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle parmak eklemine gözüne sürer.

"Duş alıp giyinmem lazım," diye mırıldanıyorum, ayaklarımın üzerinde kayarak.

Bir şey onun dikkatini çeker ve çenesini sıkmasına neden olur. Gözleri kararır ve ben aşağıya bakarım. Meme uçlarım o kadar sertleşmiştir ki, beyaz pamuklu gömleğinin üzerinde açıkça görünürler. Tabii ki öyle olacaklar. Yanaklarımdan

yanaklarımdan geçer ve kollarımı önümde kavuştururum. Jax, yakalandığı için hiç de pişman görünmeden sırtıyor.

Bu adamda utanç duygusu yok.

"Giysilerini daha sonra sana geri vereceğim," diyorum, bacaklarımın arasında hissettiğim heyecanı dikkatle görmezden gelerek. "Bana ödünç verdiğin için teşekkürler."

Omuzlarını silkiyor, dilini dudaklarının köşesinden dışarı çıkarıyor. "Sende kalsınlar. Sana yakışıyorlar." Sözleri şehvetli, içimdeki ateşi daha da körüklüyor. Beni zar zor fark eden, sürekli sessiz ve huysuz adam ne oldu?

"Sen duş alırken kahvaltı hazırlayayım," diyor, dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle. "Jambonlu ve peynirli omlet ve yanında domuz pastırması nasıl olur?"

O anda midem guruldadı ve Jax güldü. Ona utangaç bir gülümseme attım. "Kahve de alabilir miyim?"

Bana inanmaz bir bakış attı. "Beni ne tür bir canavar sanıyorsun? Tabii ki."

Kafamı sallayarak gülüyorum ve yatak odasından çıkıp duşa giriyorum. Sıcak su sırtıma çarptığında o kadar iyi geliyor ki gözlerimi kapatıp inliyorum. Elime bir avuç sabun alıp lifime sıkıyorum, düşüncelerim bu sabah bana bastırıldığı ereksiyonunun hissine geri dönüyor.

Eğer elimi onun penisine dolamış olsaydım ne yapardı acaba? Ya dönüp bacağına onun kalçalarına atsaydım? Uyanıp ereksiyonunu bana sürter miydi? Ödünç aldığım eşofmanımın beline parmaklarını sokup ıslak olup olmadığımı kontrol eder miydi?

Lif elimden düşer ve altımdaki duş zemine düşer. Beyaz, köpüklü sabun ayaklarımın etrafında dönüp durur ve sonra giderden aşağı kayar. Onu geri almak için hiçbir hareket yapmıyorum. Bunun yerine, parmaklarımı göğüslerime doğru kaydırıyorum ve tırnaklarımla hafifçe sertleşmiş meme uçlarımı okşuyorum. Birkaç dakika sonra, klitorisimin hafif zonklamalarını artık görmezden gelemeyince, elim karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasına kayıyor.

Parmaklarım kaygan klitorisime ilk dokunduğunda içimden sessiz bir inilti kaçır. Bütün işi Jax'ın parmaklarının yaptığı hayal ederim. Sıcak, çıplak vücudu benimkine bastırılırken, kolu önümden dolanarak bacaklarımın arasına girer. İşaret parmağı klitorisimi alaycı daireler çizerek okşar ve ben kalçalarımı kaldırırım.

"Jax, lütfen."

Kulağıma gelen boğuk kahkahası sapkın ve kötücül. Bu ses omurgamda bir karıncalanma dalgası yaratır ve ben ona yaslanarak talepkar bir inilti çıkarırım.

"Benim için çok iyi bir kızsın, Maddie."

"Tanrım," diye nefes nefese söylüyorum, parmaklarım hızlandıkça nefesim biraz daha hızlanıyor. Karnımda düşük, kaynayan bir ısı toplanıyor. Titreyen klitorisime her vuruşta, bu ısı büyüyor. Alt dudağımı ısırarak iniltiyi bastırıyorum. Mükemmel zevk artmaya ve artmaya devam ediyor...

Kısa sürede zevkim doruğa ulaşır ve orgazmım beni sararken amım kasılır. Dalgaların üzerinde sörf yaparken ağzım sessiz bir çığlık atarak açılır. Gözlerim tekrar açılır, ellerim hala bacaklarımın arasındadır ve çarpan kalbim normale döner. Aşağıdan, fayanslı zemine düşen bir tavanın hafif tıkırtısı gelir.

Su soğumaya başlamış olsa da, çıkıp kurulamaya gönülsüzüm. Bir parçam, Jax ile birlikte olmanın kimseyi incitmeyeceği, az önce yarattığım küçük fantezimin içinde kalmak istiyor. Bu fantezi, bir aileyi parçalamayacak, dostluğun geri kalanını yok etmeyecek ya da tüm kasabanın sessiz yargılarıyla bize bakmasına neden olmayacak.

Ama onu istiyorum, gerçek onu, daha önce hiç istemediğim bir şekilde. "Mahvoldum."

Islak saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra, saçımı doğal olarak kurutmaya karar veriyorum. Zaten bugün kar eriyip evden çıkabileceğim kadar açılmayacak, değil mi? Omuz silkerek, tarakla karışık saçlarımı tarıyorum ve kendi kıyafetlerimi tekrar giyiyorum. Sonra en sevdiğim tişörtümü giyiyorum — üzerinde "Crestwood Heights Üniversitesi" yazan yıpranmış gri bir tişört — ve yumuşak, leopar desenli bir eşofman altı.

Yatak odamın penceresinden dışarı bakarken, bahçeyi kaplayan kar yığınlarına bakarak duraksıyorum. Kış manzarasının bir yanı, dünyayı sessizliğe boğuyor. Buradan tahmin etmek imkansız, ama en az bir metre kar yağmış gibi görünüyor. Garaj yolundaki birkaç lastik izi dışında, her şey tamamen bozulmamış durumda. Tepemdeki kabarık bulutlar güneş ışığını engellerken,

yakındaki ağaçların dalları karın ağırlığıyla eğiliyor. Evin yanında, olukların kenarlarını buz sarkıtları süslüyor.

Gergin bir şekilde, kaçınılmaz paniğin beni ele geçirmesini bekliyorum. Kalbimin hızlanmasını ve nefesimin kesilmesini. Zihnimin o berbat günün görüntülerini canlandırmasını.

Ama... bu gelmiyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, dün gece Jax'ın beni nasıl kurtardığını tekrar hatırlıyorum. Bana ne kadar şefkatle baktığını ve kendimi ne kadar güvende hissettiğimi. Belki de kendi kazamı geçirdiğimde ve kötü bir şey olmadığında içimdeki bir şey biraz iyileşti. Panik atak geçirdiğimde onun bana yardım etmesine ve sonrasında benimle ilgilenmesine izin verdiğimde.

Bu düşünceyle dudaklarımın köşeleri gülümsemeye başladı.

Kar görünce bir daha asla paniklemeyeceğimi düşünecek kadar naif değilim, ama şimdi ona bakıp korku içinde sinmek istememek çok iyi geliyor.

"Kahvaltı hazır!"

Mutfaktan gelen Jax'ın bağırışları ve kahve makinesinin gürültüsü beni düşüncelerimden koparır. Duştan sonra hala rahatlamış hissederek, yavaşça mutfağa doğru ilerlerim. Orada beni bekleyen bir tabak omlet vardır. Bir fincan kahve doldurur, ikisini dikkatlice dengeler ve masaya doğru ilerlerim. Oturma odasındaki televizyondan gelen sesler kulağıma ulaşınca ayaklarım durur. Kararsızlığımınla mücadele ederken alt dudağımı ısırırım. Ona katılmalı mıyım? O bunu ister mi ki? Onunla daha fazla zaman geçirmek başıma bela açar mı?

Onun yumuşak kahkahası benim yerime karar veriyor ve ben oturma odasına geçiyorum. Yaklaştığımda Jax başını kaldırıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Bana attığı ateşli, değerlendirci bakış omurgamdan bir titreme geçiriyor. Bunu görmezden geliyorum.

"Yanına oturabilir miyim?" Garip bir şekilde ayaklarımın üzerinde kaynıyorum, çekinme dürtüsüne direniyorum. Tanrım, bu ne kadar aptalca ve muhtaç bir ses çıkardı? Az önce okul kafeteryasında aşık olduğu kıza hayran hayran bakan hormonlu bir ergen gibi *"yanına oturabilir miyim?"* mi dedim?

Yumuşak bir gülümsemeyle bana sevgi dolu bir bakış attıktan sonra çenesini yanındaki boş yere doğru çevirdi. Dudakları kahve fincanının kenarını sardı, yutkunurken boğazı hareket etti. Bir kolunu kanepenin arkasına attı, dizleri birbirinden ayrılmıştı. Yutkundum,

yanaklarım kızardı.

Boğazımı temizledim. "Ne izliyorsun?"

Boynunun arkasını ovuşturur, dikkatini tekrar televizyona verir, evcil hayvan maması reklamı biter ve *Love it or List it* programı başlar.

Parmaklarım çatalımı sıkıca kavrar, gözlerim televizyona doğru kayar. HGTV reality şovunda birbirleriyle rekabet eden en iyi arkadaş ikilisi Hilary Farr ve David Visentin'i görünce nostalji beni sarar. Emlakçı David, mutsuz ev sahiplerine piyasada daha uygun bir ev bulmaya çalışırken, iç mimar Hilary ise çiftin evlerini terk etmek istemeyecekleri şekilde güzelleştirmeye çalışır. Gözlerimin köşeleri ısınır ve yaklaşan gözyaşlarını hızla kırıştırarak uzaklaştırırım.

Şimdi olmaz, Maddie. Bu anı mahvetme.

"Maddie?" Jax'ın sesindeki endişe, kaşlarını çatarak öne eğildiğinde bakışlarımı ona çevirir. "Ne oldu?"

Kafamı sallayıp, ona sulu bir gülümsemeyle bakıyorum ve tekrar ekrana dönüyorum. "Önemli bir şey değil. Endişelenme."

"Seni üzdüyse, önemsiz bir şey değildir."

Neden bu sözler göğsümde sıcak bir his uyandırıyor?

"Ailem bu programı sürekli izlerdi," diye itiraf ettim.

"Kahretsin. Üzgünüm." Jax'ın eli uzaktan kumandaya uzanır, ama kumanda elinden kayar. Kumanda tekrar kaymadan önce havada yakalamayı başarır. Bu sefer kumanda halı kaplı zemine düşer. Pil kapağı açılır ve iki pil dışarı yuvarlanır. Kıkırdamadan kendimi alamıyorum ve o bana utangaç bir gülümseme atıyor. Sonra dudakları aşağı doğru çekiliyor ve uzaktan kumandaya doğru koşuyor. "Kanalı değiştireceğim."

"Hayır, değiştirme," diye itiraz ederim. "Sorun

yok. Bu programı seviyorum." "Emin misin?"

"Evet, sadece beni şaşırttı, hepsi bu."

Jax bir kez başını salladı ve televizyonun uğultusu eşliğinde kanepeye yaslanarak rahatladı. Bu konu halledilince, nihayet omletimin ilk lokmasını aldım. Lezzetli peynirin tadı damak tadımı sararken, boğazımdan bir inilti kaçtı. Jax keskin bir nefes aldı, parmaklarını yumruk haline getirip önüne bakmaya başladı.

"Maddie," diye uyarıyor beni, sesi derin bir gürültü gibi.

Sıcaklık karnımı kaplar, kalbim acı verici bir şekilde çarpar. Ve şimdi yine çamaşır odasında neredeyse öpüşeceğimiz anı düşünüyorum.

Sutyenimi parmaklarıyla okşarken gözlerindeki aç bakış ve kulağıma fısıldadığı müstehcen sözler. Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki, nefesinin tenimde dolaştığını hissedebiliyordum ve çenemi kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek için baştan çıkma isteğine kapılmaktan saniyeler uzaktaydım. Koltuğumda yerimi değiştirip, çiğnemeye devam ederken içimi kaplayan düşük frekanslı heyecanı görmezden geliyorum.

Ona öpüşmek için yalvarmadan önce konuyu değiştir.

"Annem eski mobilyaları yenilerdi, babam da ahşap mobilya yapardı," diye patladım.

Yumruğu gevşedi, parmakları açıldı. "Öyle mi?"

Televizyon ekranına doğru başımı salladım ve Hilary'nin kot tulum giymiş iki adama bir masayı taşımaları için talimat verişini dalgın dalgın izledim. "Öyle şeyler," diye yetersiz bir açıklama yaptım. "Masalar, sandalyeler, şifonyerler, yatak başlıkları. Her şey, gerçekten."

"Bu çok kullanışlı bir beceri. Sana da öğrettiler mi?"

"Evet." Boğazımı tekrar temizliyorum, o sinir bozucu yumru tekrar oluşuyor. "Ama uzun zamandır hiçbir şey yaratmadım..." Bu, onların ölümünden beri kimseyle paylaşmadığım, Luke ile bile paylaşmadığım bir parçam. Bazen, bu üçümüzün arasında, yani annem, babam ve benim aramda özel bir şey gibi geliyor, bu yüzden bunu paylaşmaya hazır mıyım emin değilim. Bunun yerine konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Bu programı izlediğimizde iyi para kazanırdık." Kaşlarımı oynatıyorum.

Başını bana doğru eğiyor, gözleri ilgiyle parlıyor. "Nasıl oluyordu peki?"

"Ev sahiplerinin evlerini satmayacaklarını mı yoksa satmaya karar vereceklerini mi tahmin ederek bahis yapardık."

Düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Yani temel olarak Hilary mi David mi diye bahis yapıyorsunuz?" diye sorar, ekranındaki rekabeti kastederek. Hilary, ev sahiplerini kalmaya ikna edecek kadar evlerini iyileştirebilirse, kazanan o olur. Öte yandan, David mükemmel evi bulup onları satın almaya ikna ederse, kazanan o ilan edilir.

"Aynen öyle."

Çenesini okşadı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu kolay. Hilary burada açık ara kazanan."

Ben burun kıvırıyorum. "Olmaz. David'in onlara gösterdiği dört yatak odalı çiftlik tarzı evi görmedin mi?"

Televizyonu işaret ediyor. "Onlara bir pergola yapıyor."

"Ee? Mutfaklarının ne kadar dar olduğunu gördün mü? Mutfağı yeniden düzenlemek için yeterli bütçeleri yok."

"Bu bir pergola," diye ısrar ediyor.

"Pergolaları bu kadar sevdiğini bilmiyordum." Kahve fincanımı kendime doğru çekip, eğlencemi gizlemek için bir yudum alıyorum.

"Sıcak küvet için mükemmel bir yer olur," diye mırıldanıyor, sesi artık huysuz. Kahvemi içirken boğuluyorum. Öksürüp boğazımı temizlemeye çalışırken dudakları seğiriyor. "Peki, o zaman bahse girelim. Eğer haklıysam ve Hillary kazanırsa, kahvaltı bulaşıklarını sen yıkayacaksın."

Zaten temizlik yapmayı planladığımı itiraf etmek istemediğim için, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "O zaman ben kazanırsam, ayak masajı istiyorum," diyorum. Jax'ın gözleri hafifçe büyür, bakışları ayaklarımın üzerine kayar, ayak tırnaklarımdaki yeşil oje parıldamaktadır. Ayak parmaklarımı kasıtlı olarak kıpırdatırım.

"Anlaştık," diyor hemen.

Otuz dakika sonra, çıplak ayaklarımla onun kucağına uzanıyorum. Jax, pergolalar ve kaçırılan fırsatlar hakkında mırıldanıyor ve ben gülmeme engel olamıyorum. Onun sert, nasırlı parmakları kaslarıma girerken eğlencem azalıyor. Ayak tabanlarımı ovarken sessizleştiğini ve işine konsantre olurken alt dudağının hafifçe dışarı çıktığını fark etmeden edemiyorum. Masajın gereğinden biraz daha uzun sürmesi ve olayların gidişatından hiç de hoşnutsuz görünmemesi nedeniyle gözlerindeki yaramaz ışıltıyı da kaçırmıyorum.

Neyse ki, önümüzdeki iki gün işten izinliyim çünkü vadide beklenenden daha fazla kar yağıyor. Ve bu karda tekrar araba kullanmak istemediğim için, Jax'ın evinde mahsur kaldım. Ama açıkçası, umurumda değil. Aslında onunla baş başa geçirdiğim bu ekstra zamanın tadını çıkarıyorum. Aramızda kesinlikle bir şeyler değişti. Bana tekrar dokunmaya çalışmasa da, daha... özenli. Daha az huysuz.

Hallmark filmleri televizyonda oynarken, bir yığın battaniye ve buharlı sıcak çikolata ile kanepede uzanarak zaman geçiriyoruz. Reklam aralarında, çocukluğumuzdan mutlu anıları paylaşıyor veya kasabada kim kiminle birlikte olduğunu tahmin ediyoruz. Ona ailemin nasıl olduğunu anlatıyorum, o da bana on bir yaşındaki Luke'u büyütmenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyor. Yirmi bir yaşında aniden onun vasisi olduktan sonra ne kadar baskı hissettiğini duyunca kalbim acıyor. Film izlemediğimiz zamanlarda mutfakta takılıp birlikte yemek pişiriyor ya da şarap içiyoruz.

İkinci akşam, kalın bir palto ve eldiven giyip verandadaki ve kaldırımdaki karları temizliyor. Ben de kendime sıcak giysiler giyince, bana sitemkar bir bakış atıyor ve sıcak olan içeride kalmam için neredeyse kükrüyor. Ona alaycı bir şekilde gülümsedikten sonra burnuna hafifçe vurup dışarı koşuyorum. Peşimden koşarak gelip belime sarılır ve beni yere devirir. Bu, bir şekilde kartopu savaşına dönüşür. Karnımız ağrıyana kadar güleriz, gözlerimiz neşe gözyaşlarıyla dolup taşar.

O gece nihayet yatağa girdiğimde, bulutların üzerinde uçuyordum. Luke ile aramız iyi olduğunda bile, hiç bu kadar iyi olmamıştı. Ama bu kadar çok yalnız zaman geçirmemize rağmen, ikimiz de birbirimize karşı bir hamle yapmıyoruz. Aramızda çok fazla gerginlik var — ateşli bakışlar ve nefesini tutmalar — ama birbirimize dokunmuyoruz.

En iyisi böyle.

Üçüncü sabah, merdivenlerden inerken neşeli bir melodi mırıldanıyorum. Mutfığa girdiğimde topuklarımın çıkardığı ses Jax'ın dikkatini çekiyor ve o benim ayaklarıma kaşlarını çatıyor.

"Günaydın," diyorum. "Kesinlikle çok güzel kokuyor." Kızarmış jambon, çırpılmış yumurta ve tosttan oluşan iki tabağı görünce ağızım sulanıyor. Jambonun dumanlı, tuzlu kokusu havada asılı kalıyor ve midem açlıktan gurulduyor. O mutfak masasına tabaklarımızı koyarken, ben onu geçip bir fincan kahve yapıyorum.

"Günaydın." Ses tonu pek de coşkulu gelmiyor.

"Ne oldu? Gerçek hayata dönmeye hazır değil misin?" Masanın altında, şakacı bir şekilde onun bacağına tekme atarım. Ama cevap alamam. Kafamı eğip kaşlarımı çatarım.

İş kıyafetlerime bakıyor ve sonra çatalını bana doğrultuyor. "Bugün işe gitmemen gerek. Henüz araba kullanman güvenli değil ve dükkânımı açmadan önce seni götürecek vaktim yok."

"Ne? Yolların çoğu açılmış sanıyordum." Telefonumu çıkarır, parmaklarımla yerel hava durumu uygulamasını açarım.

Omuzlarını silkiyor ve bir lokma daha ağzına atıyor. "İlçe yolları temizleme işini pek iyi yapmamış. Dün gece sıcaklık yine sıfırın altına düştü ve hala buzlu yerler var."

"Oh." Yemeğime bakarken midemde bir ağırlık hissediyorum ve çatalımla isteksizce yemeğimi karıştırıyorum. "Eh, arayamam. Irene bu tür konularda çok katıdır, bu yüzden gitsem iyi olur."

Araba kullanma düşüncesi kaygımı artırıyor. Aramızda uzun bir sessizlik olduğunda, başımı kaldırıp baktığımda ağzının sert bir çizgiye dönüştüğünü görüyorum.

"Bugün araba kullanmayacaksın." Alçak, boğuk sesi, omurgamdan aşağı ürperti geçiren o otoriter tonu alıyor. Bir parçam yere eriyip karnımı yukarı çevirmek istiyor.

İtaat etmek.

Bekle. Ne dedi bu adam?

"Anlamadım?" Gözlerimi kısarak, parmaklarımla çatalımı sıkıca kavradım. O pislik, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "İlk seferinde duyduğun gibi."

Keskin, sert bir nefes alıyorum. Damarlarımda hafif bir sıcaklık hissediyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Artan öfkeme yenik düşüyorum, dudaklarımı büzerek çatalımı masaya vuruyorum. "Sen benim patronum değilsin."

Masadan geri çekilirken, şimdi işe gitmeye her zamankinden daha kararlıydım. Çöp kutusuna doğru yürüdüm, yemeğimin kalanını içine attım ve boş tabağı bulaşık makinesine koydum.

"Senin de bir taneye ihtiyacın var," diye kuru bir şekilde mırıldanır, tabağındaki son yemekleri kaşıkla alıp ağzına atar.

Kaşlarıım havaya kalkar. "Bu sabah sana ne oldu böyle? Sırf sen söyledin diye bir şey yapacağımı sanıyorsan, uyanma vaktin geldi demektir."

Alaycı kahkahası öfkemi daha da artırıyor. "Tatlım, senin güvenliğinin söz konusu olduğunda şaka yapmıyorum." Sandalyesine yaslanıyor, iki kolunu masaya rahatça koyuyor ve bana meydan okuyan bir bakış atıyor. "Ve kimi kızdıracığım umurumda değil. Ne sen ne de Irene Johnson beni korkutuyorsunuz."

Ağzım açık kalır. "Sen... Ben..." Yüzüm kızarır ve öfkeyle dolarım. Dudakları sinir bozucu derecede seksi bir sırıtışa bükülür. "Beni burada tutabileceğini mi sanıyorsun?" Ona meydan okuyan bir bakış atarım.

Cevabı hemen gelir. "Bunu yapabileceğimi biliyorum."

"Göreceğiz," diyorum sertçe. Parmaklarım mutfak adasındaki araba anahtarlarını kavrar, onları yukarı kaldırır ve onun görebileceği şekilde parmağımda sallandırırım.

Jax uzun bir iç çekişle gözlerini devirir. "Sırf bana inat etmek için kendi burnunu ısırma, Maddie."

Ona sahte bir tatlı gülümseme atar, kirpiklerimi ona doğru kırıştırırım. Ağzı seğirir. Bunu komik bulmuştur. Bundan hastalıklı bir eğlence duyuyor.

"Sen kibirli, kendini beğenmiş bir pisliksin."

"*Sorun ne?*" der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Kapıya doğru uzun adımlarla ilerleyerek, yakındaki askıdan paltomu alıp kollarımı kollara soktum ve fermuarını çektim. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve gerildim, ayrılmaya hazırlanırken onu izledim. Her an, onun birdenbire ayağa kalkıp çılgınca bir şey yapmasını bekliyordum. Beni omzuna atması ya da çok daha güçlü vücuduyla kapıyı kapatması gibi.

Ama hiçbir şey yapmıyor. Sadece beni anlamlı bir ifadeyle izliyor. Gözlerinde bir ışıltı var, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. Ön kapıyı açıyorum, kapıda durup omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Hâlâ oturuyor. Kapıya doğru başını sallıyor, bana bekleyen bir bakış atıyor. Blöfümü mü görüyor? Çünkü gideceğim. İşten izin almayacağım, bir günlük maaşımı kaybetmeyeceğim ve Irene'in bana bağırmasını dinlemeyeceğim. Öfkeyle kapıyı arkamdan kapatıp, verandanın merdivenlerinden aşağı iniyorum.

"Aptal." Arabamın kapısını açıp sürücü koltuğuna çöküyorum. "Muhtemelen sadece beni kızdırmak istedi. Bu onun için lanet bir spor gibi." Cebimden anahtarlarımı çıkarıp kontak anahtarına takıyorum. "Beni evde tutmaya bu kadar kararlı olan biri için, şu anda hiçbir şey yapmıyor, değil mi?" Kontak anahtarını çevirirken sırtıyorum.

Ve hiçbir şey olmaz. Dururum.

"Ne oluyor?"

Kontak anahtarını tekrar çeviriyorum. Ve tekrar.

Hiçbir şey olmuyor.

Kafam ön kapıya doğru çevrilir, farkına varırım. Ağzımı kapatarak çılgık atarım, yumruğumu direksiyona bir kez vururum.

"O pislik!" Bu ne cüret?

Anahtarı kontağından çekip, başımı dik tutarak içeri giriyorum. Kapı arkamda çarpıyor ve ben kollarımı göğsümde kavuşturarak girişinde duruyorum. Gözlerimi kısıyorum. Kendinden emin piç kurusu hala aynı yerde oturuyor ve kendinden oldukça memnun görünüyor.

"Arabama bir şey mi yaptın?"

"Kim? Ben mi?" Gözleri odayı dramatik bir şekilde taradıktan sonra parmağını kendi göğsüne doğrulttu.

"Hemen düzeltin," diye bağırırım. "İşe gitmem gerek."

Omuz silkiyor. "Üzgünüm, yapamam. Dükkânımı açmam lazım." Ayağa kalkıp tabağını bulaşık makinesine götürüyor.

"Jax, arabamı tamir etmeden gitmeye cüret etme."

Bana göz kırpar, ceketini giyerken hafifçe bir melodi ıslıkla çalar. "Jax!" diye tıslarım. "Sevdiğin her şey üzerine yemin ederim ki..."

Bana dilini şaklatır, bir kez uzanıp burnumu çimdikler. Elini vururum, o da kıkırdar.

"Uslu dur," diye uyarır, aşırı neşeli sesi sinirlerimi bozar. "Jax," diye onu uyarmaya başlarım. "Ben oyun oynamıyorum..."

Kapı yüzüme çarpar ve o ön verandadan aşağı atlarken ben sessizce öfkelenirim.

"...oynamıyorum."

Ön kapıyı açarak, soğuk havayı umursamadan onun adını seslenirim. O dükkânına doğru yürümeye devam eder, sadece omzunun üzerinden bakmak için yavaşlar. Ona orta parmağımı gösteririm, o da başını geriye atarak gürültülü bir kahkaha atar. Dudaklarımın istem dışı seğirmesini fark etmemesine sevindim.

Bu yüzden, üçüncü gün de evde kalıyorum ve bundan hoşlanmadığımı düşünmüyorum.

CHAPTER Thirteen

Maddison

Andrew: İstedğin gibi patronun koltuğunun altına bir hava kornası koydum. Onu gerçekten çok kızdırdı! Bütün dükkan gülmekten kırılıyordu.

Andrew: Uyarıyorum! Şu anda eve geliyor ve intikam peşinde gibi görünüyor.

"Maddison!" Jax'in şarkı söyler gibi sesini duyunca, ön kapı açılırken vücudum sarsıldı. Kocaman vücudu kapıda dururken, başını bana doğru eğdi ve sert dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Bir adım öne çıktı, arkasındaki ön kapıyı kapattı ve her iki elini de cebine koydu

. Rahat duruşuna rağmen, avıyla oynayan bir avcı gibi görünüyor. Bu beni heyecanlandırıyor.

"Jax, aptalca bir şey yapma," diye onu uyarırım. Az önce çıktığım mutfağa doğru bir adım geri atarım. O, ağır adımlarla bir adım daha atar ve kalbim bir an durur.

"Savaşı sen başlattın, küçük baş belası."

"Hayır, o sadece... intikamdı." Gözlerimi kısıyorum. "Geçen hafta arabama yaptıkların için."

O bir adım daha ileri atarken, ben yine geri çekildim. Kurt gibi sırtışı ağzımı kuruttu. "Ve sen benden *nazikçe* tamir etmemi istediğinde, ben de yaptım. Öyle değil mi?" Nazikçe kelimesini söylerken neredeyse gülüyordu, çünkü ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk.

"Bir buçuk gün sonra!" O bana doğru ilerlerken ben geri çekilmeye devam ettim, ta ki kalçalarım mutfak masasına çarpana kadar. Jax'in bu hali, alıştığım halinden çok farklı ve ben bunu seviyorum. Hâlâ aşırı ciddi olma eğiliminde, ama ara sıra şakacı yanını da görüyorum.

"Ve çok daha kötüsünü de yapabilirdim!" Ona en küstah gülümsememi gösteririm ve o kaşlarını kaldırır. "Aklımdan geçen diğer şakaları bilseydin, sana karşı nazik davrandığımı anlardın. Açıkçası, bana teşekkür etmelisin."

"Çok geveze." Başını sallar, şakacı bir gülümsemeyle gamzeleri ortaya çıkar. "Ama bu seni kurtarmayacak." Sonra bana doğru koşar.

Dönüp kaçmaya çalışırken çığlık attım, ama o çok hızlıydı. Farkına varmadan, kolları belimi sıkıca kavrar.

Sonra elleri yanlarıma iner ve ben kahkahalarla gülerek çığlık atarken beni gıdıklar. "Beni tüm arkadaşlarımdan önünde utandırmanın komik olduğunu düşündün, değil mi?"

Beni alay ediyor, dudakları kulağıma değiyor. "İntikam hakkında ne derler bilirsin, değil mi?"

Gözlerim yaşarır ve karnım ağrıyana kadar kahkahalarla gülerim. Çılgınca ellerini savuşturmaya çalışırım, ama nafile.

"Yeter!" diye bağıyorum.

Gülümsemesi o kadar geniş ve parlak ki, kalbim çarpıyor. Vücudunun bu kadar yakın olması, çamaşır odasındaki olayı ve bana yaslanmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyor. Bakışlarım onun ağzına odaklanırken gülümsememin kaybolduğunu hissediyorum. Derin bir nefes alırken hareketleri duruyor, gözleri kararıyor.

"Hayır, bunu yapma." Sesi artık kısık.

Gözlerimi kırpıyorum. "Neyi yapma?" "Bana öyle bakma."
"Nasıl bakayım?"

Bakışlarımız kilitlenir, hava beklenti ve incecik bir kısıtlama ile yoğunlaşır. O benim alanıma girerken kalbim daha hızlı atar, yumuşak nefesleri üzerimde hayalet gibi dolaşırken, odak noktası benim aralık dudaklarıma kilitlenir. "O güzel dudakları öpmemi istiyormuşsun gibi."

Bir heyecan içimi kaplar, midem bir anda boşalır. Yıllar önce onun kamyonetinde geçirdiğimiz o geceden beri onu öpmemiştim, kendime bu konuyu fazla düşünme izni vermemiştim, çünkü düşünürsem daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum. Ve şimdi gerçekte de anılarımdaki kadar iyi olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Parmaklarım kendiliğinden uzanıp, iş üniformasının kotunu kavradı ve onu bana doğru çekti. Jax isteyerek geldi, boğazından düşük bir inilti çıktı.

Elini saçlarıma arasına geçirip iki parmağını çenemin altına koyarak nazikçe yukarı doğru kaldırıyor. "Ne istediğini söyle."

"Öp beni." Sesim alçak ve muhtaç çıkıyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyor.

Ne demek istediğini merak ederek gözlerimi kırpıyorum. Ama dudakları benimkilerle yumuşak bir öpücükle birleştğinde tüm düşüncelerim kafamdan siliniyor. Acı dolu bir inilti çıkarıyor ve adrenalin vücudumu kaplayarak nefesimi kesiyor. Ellerimden biri kayarak çenesini kavradı, parmak uçlarımda hissettiğim sert sakalları, nazik öpücüğüyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Beni öpmeye devam etti, baskı arttıkça giderek daha fazlasını talep etti. Dili dudaklarıma kenarlarını okşadı ve ben hemen ona izin verdim. Onun göğsünün derinliklerinden onaylayan boğuk bir inilti yükseldi ve omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Dili benimkine değdiğinde inledim.

O, dilimi emerken bir eliyle kalçamı kavrar ve bir tür hırıltı çıkarır. Elim sırtına kayar ve parmak uçlarıma altında dalgalanan pürüzsüz kasların genişliğini zevkle hissederim.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, alnını benim alnıma dayadı.

"Neden her gün beni baştan çıkarıyorsun, Maddie?" Sesi artık alçak ve boğuk, *karanlık* bir tonla doludur. Sesi, tenime dokunan bir okşama gibi hissettirir ve açıkta kalan her santimetrekarede tüylerimi diken diken eder.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye nefes nefese, bir nefes hava çekerek söylüyorum. "Daha önce beni hiç fark etmemiştin, en azından yakın zamana kadar." Gözlerinde anlayamadığım bir şey parlıyor.

"Tek yaptığım seni fark etmek," diye itiraf ediyor, sesi boğuk. Sözleri beni sıcaklık hissiyle dolduruyor ve parmaklarımı onun kalın pazılarına doluyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, başımı döndüren bir yoğunlukla bana bakıyor. Tüm dikkatini bana vermesi çok hoş bir his ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

Güve, alevle tanış.

"Jax." Adı istemeden ağızımdan çıkıyor ve bu hiç bana göre bir ses değil. Nefes nefese ve biraz çılgın.

"Lanet olsun, adımı böyle söylediğinde çok hoşuma gidiyor. Seni tekrar öpmek istiyorum. Lütfen, öpebilir miyim? Sadece birkaç kez daha, sonra duracağım. Söz veriyorum, uslu olacağım." Sesi çaresiz geliyor ve bu kalbimi çarpıtıyor. Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, külotum ıslanıyor.

Titreyerek başımı sallıyorum.

Sonra beni duvara çarpına kadar geriye doğru itiyor. Ağız benim ağızımın üzerine eğiliyor, dudaklarımı talepkar bir öpücükle ele geçiriyor. Bu öpücük hiç de yumuşak değil. Dişlerin ve dillerin çılgınca çarpışması, ve şu anda ihtiyacım olan her şey. Parmaklarım bir avuç dolusu saçını kavırıyor ve sanki daha fazla yaklaşabilirmiş gibi onu kendime doğru çekiyorum.

Jax yanıt olarak inler, sonunda nefes almak için başını kaldırdığında gözleri yarı kapalıdır. Bir eli uyluğumun arkasından aşağı kayar ve bacağıma kalçasına geçirir. Kasıkları benimkine yaslanarak, ereksiyonunu bana sürter. Eli boğazımı sarar, sıkı ama nefes almamı engellemeyecek kadar. Bu sahiplenici tutuş, ona erimek istememe neden olur. Sonra dudakları çenemi öper. Kulak mememi ısırıldığında kalçalarım öne doğru itilir.

"Durmaliyız," diye nefes nefese söylüyor.

"Bir kez daha." Artık başladığım için, ondan uzaklaşmak imkansız geliyor. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla beklentim olmadan sadece öpüşerek çok fazla zaman geçirmedim. Geçmiş ilişkilerimde, öpüşmek her zaman başka şeylere giden yolda formalite icabı bir adımdı. Ama Jax'la öyle hissetmiyorum. Onunla öpüşmek... *her şey gibi* geliyor. Bu adamla saatlerce öpüşebilirim ve bundan asla bıkmam. Aslında, bu teoriyi ciddi olarak test etmek istiyorum. Özellikle de bir sonraki öpücük bir önceki kadar açgözlü olduğunda.

"Tekrar," diye talep ediyor. Onun isteğini yerine getiriyorum.

Vücudunun her santimini keşfetmek isteyen ellerim, pazılarına doğru kayıyor. Bacaklarımın arasında hafif bir zonklama hissedince huzursuz oluyorum ve bu, ona dokunma şeklimde çılgınca bir şekilde ortaya çıkıyor. Avuç içlerim göğsünde dolaştıktan sonra tırnaklarım sırtında yukarı doğru kayıyor ve bu bana bir titreme kazandırıyor. Ellerim tekrar aşağı kayıyor, vücudunun önüne doğru hareket ediyor ve ereksiyonunu hafifçe okşuyorum. Ellerimin altındaki pürüzsüz cildin hissini, ona dokunduğumda dişlerini sıkarak tıslamasını ve gözlerinin arzuyla parlamasını zevkle izliyorum.

Aramızdaki bu şey kaçınılmaz olmaya başlıyor ve artık buna karşı koyacak gücüm olduğundan emin değilim.

"Öpüşmekten biraz daha fazlasını yapabiliriz," diyorum nefes nefese, parmaklarımla kemerinin bir halkasını çekerek vurgu yapıyorum. "Luke'un bilmesi gerekmez."

Donup kalıyor.

Kahretsin. Neden böyle bir şey söyledim ki? Neden şimdi ağzımı açıp ona neden yürümediğimizi hatırlattım ki?

"Jax, ben..."

Yüzü soluyor, sanki sonunda bunun neden kötü olduğunu hatırlamış gibi, bedenlerimizin arasına bakıyor. Suçluluk, utanç, dehşet... Hepsinin yüzünde belirip kaybolduğunu izliyorum ve sanki bana bir tokat atılmış gibi hissediyorum. Hızla uzaklaşıyor ve kot pantolonundaki şişkinliği düzeltmek için elini uzatıyor. Ben orada ağzım açık kalmış bir şekilde duruyorum, vücudunun ısısının aniden yok olması beni üşütüyor.

Bunu mahvettim.

"Özür dilerim."

"Hayır," diye bağırır, bana sert bir bakış atarak. "Sakın özür dileme." Sonra omuzları çöküyor, pişmanlık ve boyun eğme ifadesi yüzüne yayılıyor. Ben kollarımı kavuştururken o burnunun köprüsünü sıkıyor. Kendime o kadar kızgın ve hayal kırıklığına uğramışım ki, kendi kıcımlı tekmelemek istiyorum.

Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Bizi bu kadar kaptırmak istememiştin. Bunu yapamayız." Bunu söylerken gözleri pişmanlıkla doluydu ve bu benim kalbimi parçaladı. "Eski erkek arkadaşın benim kardeşim."

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum." Bir yanımda, onun bu kadar kolay bilgi alabilmesine mantıksız bir şekilde sinirlense de. Açıkçası, ben bu konuya ondan daha fazla takılıyorum. Ama bunun Luke ile ilişkisine ne yapacağını ve bizim birlikte olmamıza nasıl tepki vereceğini hayal ediyorum. Midemde ağır bir suçluluk hissi yerleşiyor. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

"Bir gün, sana dokunmamayı hatırlayacağım," diye mırıldanıyor. Sözleri içimde acı verici bir his uyandırıyor.

Aramızda garip bir sessizlik hakim oluyor. Boğazını temizliyor, bana bakmadan etrafına bakınıyor. "Sanırım bu akşam yemeği için şehir merkezindeki bardan bir hamburger alacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Gitmesini istemiyorum, ama şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şeyin biraz mesafe ve sakinleşmek için zaman olduğunu biliyorum.

Kafasını sallar, bana hüzünlü bir gülümseme atar ve sessizce paltosunu alıp ön kapıya doğru yönelir. "Maddie?" Adımın sesine doğru dönerim. "Ne kadar değeri varsa, özür dilerim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." Bu sözleri üzerine alnımı kırıştırırım, ama ona soru sormaya fırsat bulamadan, gitmiştir.

Ayaklarım ağrıyana kadar sessizce kapıya bakıyorum, içimdeki zavallı bir parçam onun fikrini değiştirip geri dönmesini diliyor. Acaba o gece barda tanıştığımız için üzgün mü? Beni gitmeme izin verseydi daha iyi olur muydu diye düşünüyor mu? Peşinden koşup ona üzülecek hiçbir şey olmadığını, hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum.

Küçük kardeşine sadık kalmak istiyor.

Benim yüzümden suçluluk duymasını istemiyorum. O bunun için çok iyi bir insan. Hayatına devam etmeyi, bunu bir kez ve sonsuza kadar geride bırakmayı hak ediyor. Ve ben de her öptüğünde kendini bok gibi hissetmeyecek bir erkeği hak ediyorum. Birlikte olduğum için saklanmam ya da suçluluk duymam gerekmeyen birini.

Alt dudağımı ısııyorum, kendimi hayatıma devam ettirmenin tek bir yolu olduğunu biliyorum. Onu bırakmak. Merdivenleri çıkarken göğsümü korku dolduruyor, zihnimde bir fikir oluşmaya başlıyor. Onu yakın zamanda unutabileceğimi sanmıyorum, ama "başarana kadar numara yap" deyimi aklıma geliyor. Ayrıca, benim onu unuttuğuma inanırsa, belki bu onun da unutulması için ihtiyaç duyduğu itici güç olur. Belki benim sadece geçici bir heves olduğumu fark eder ve flört edecek başka bir kadın bulur.

Nedense, bu düşünce olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor. Benim bencil bir yanımda, onun başka bir kadınla devam etmesini görmek istemiyor. İç çekerek cep telefonumu çıkarıp Hazel'ı arıyorum. İkinci çalışmada telefonu açıyor, her zamanki gibi neşeli ve iyimser.

"Selam, kadın! Ben de tam seni arayacaktım. Bugün mağazada fazladan vardiya aldım ve Irene, yeni gelen battaniye sevkiyatı yüzünden aklını kaçırmak üzere. Çok çirkinler! O bile aynı fikirde."

"Kaliteli battaniyeler istiyorsa, bunları el yapımı üreten yerel bir satıcıdan almalı. Ama ikimiz de biliyoruz ki, fabrika üretimi olmayan hiçbir şeyi asla almaz." Sesim alışılmadık bir şekilde acı ve biraz da kederli geliyor.

"Vay canına. Sert sözler." Sessizce ıslık çalıyor. "Ama doğru. Şimdi, neyin var söyle. Kötü bir gün mü geçirdin?"

Derin bir nefes veriyorum. "Öyle de denebilir."

"Ne oldu? Luke seni rahatsız mı etti?" Sesi öfkelenir ve koruyucu öfkesinin izine neredeyse gülümserim. "Çünkü eğer öyleyse, ben..."

"Sakin ol, küçük psikopat," diye sözünü kesiyorum, dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçıyor. O, hızla Cedarwood Valley'deki en iyi arkadaşım ve en yakın sırdaşım haline geliyor. Ama nedense, Jax ile aramızda olanları ona anlatmaya hazır değilim. Hâlâ kendim tam olarak sindirmeye çalışıyorum, bu da bu isteği yapmaya hazır olmadığımın bir işareti olmalı. Ama ben doğrudan devam ediyorum.

"Hâlâ bana kör randevu ayarlamak istiyor musun?" Bunu özellikle yapmak istemiyorum, ama Jax Parker'ı bir kez ve sonsuza kadar unutmam gerekiyor. Böylece kimse incinmez.

Hazel'ın ılgılığı o kadar yüksek ki, telefonumu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum.

En azından birimiz heyecanlı.

CHAPTER Fourteen

Jax

"Kendimi cezalandırmıyorum." Sesim, kendi kulaklarıma bile huysuz ve somurtkan geliyor. Mary, itfaiye istasyonundaki dinlenme odasındaki masanın karşısından çatalını bana doğrultuyor ve anlamlı bir bakış atıyor. Bu beni sinirlendiriyor ve ona akşam yemeğine kalmasını istediğim için pişman olmaya başlıyorum. Ama onun tavuk güvecine karşı zaafım var, bu yüzden herkese yetecek kadar büyük bir tabakla geldiğinde, biraz kalmasını rica ettim. Ve aptalca bir şekilde, teknik olarak bu gece istasyonda çalışmam gerekmediğini, ama Maddie'den biraz uzaklaşmak için fazladan bir vardiya için gönüllü olduğumu itiraf ettim. Nedenini sorduğunda, ona yalan söyleyecek kadar iradeli değildim. Aramızda olan biten her şeyi anlattım.

"Oğlum, bana bu saçmalıkları anlatma," diye tersledi beni. "Kimi seveceğimizi her zaman kontrol edemeyiz ve bu kimseye zarar vermiyor." Ona hak ettiği bakışı attım ve o da gözlerini devirdi. "Tamam, bu sadece Luke'u bir süreliğine incitecek, ama

o zaman bunu atlatacaktır. Hey, üçüncü kocamın ikinci kocamın tuttuğu evlilik danışmanı olduğunu hiç söylemiş miydim? Kafam birden geriye doğru kalkar ve çatalım masaya düşer. Benim gizleyemediğim şokuma gülerek karşılık verir.

"Bu... yasadışı değil mi?" *Kesinlikle öyle olmalı gibi görünüyor.*

"Terapi seanslarımızın birkaç haftası geçtikten sonra, Richard'a bana hak ettiğim gibi davranmayacaksa, yolumdan çekip bu işi başkasına bırakması gerektiğini söyledi. Sonra bana kendini kanıtlaması için bir şans vermemi istedi ve ben de verdim." Yüzünde uzaklara dalmış, rüya gibi bir ifade var, gözleri yumuşuyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ve hiç pişman değilim. Tüm kocalarım arasında, gerçekten aşık olduğum tek kişi oydu."

Birinin bu kadar tamamen, geri dönülmez bir şekilde aşık olması fikri içimdeki bir şeyi yumuşatıyor. Ama midem de özlemle kıvrılıyor.

"Bu aynı şey değil." Yemeğin bir parçasını ısıırıyorum, yumuşak tavuk dilimde adeta eriyor. Sonra mırıldanarak ekliyorum, "Ama bu hikaye gerçekten çok çılgın."

"Hey! Bu benim destansı aşk hikayem, onu küçümsüyorsun!"

Serseri bir bezelye tanesi bana çarptığında geri çekiliyorum. Dudaklarım, alaycı da olsa özür diler bir gülümsemeye bürünüyor, sonra ceketimden bezelyeyi silkeliyorum. "Üzgünüm, hanımefendi." Bunu, yapabildiğim en pişmanlık dolu ses tonuyla söylüyorum, etkisini artırmak için gözlerimi indiriyorum.

Mary homurdanır.

Cep telefonum çalar ve bir mesaj geldiğini bildirir. Mary'nin en sevmediği şeylerden biri olduğu için bunu görmezden gelirim: yemek masasında cep telefonu kullanmak. Telefon tekrar çalar ve ben gözlerimi başka yöne çevirip tatlı çayımı yudumlarım.

"O beni asla affetmez."

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Onunla bu konuyu konuşmayı düşündün mü?" Cep telefonum tekrar çalar ve bu sefer o iç çeker. "Cevap ver gitsin."

"Üzgünüm, bir saniye." Bu sefer içten bir özür gülümsemesi ile cebimden telefonu çıkarır ve ekrandaki isme kaşlarını çatarım. Paige iş saatleri dışında bana nadiren mesaj atar, özellikle de nişanlısı ile aylık randevusu olduğu gecelerde. Bu durum içimde bir tedirginlik yaratır.

Mary masanın karşısından bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Bir sorun mu var?" Kafamı sallayarak, başparmağımı ekran üzerinde

kaydırıyorum. "Bilmiyorum."

Paige: Kız arkadaşının burada olduğunu bilmek istersin diye düşündüm.

Paige: Randevu gibi görünüyor

Paige: Açıkçası, o biraz sevimli

resim eki

Kalbim göğsümde çarpıyor, resmi büyütürken tüm vücudum taş kesiliyor. Garip bir açıdan ve loş ışıktaki çekilmiş. Parmaklarımı ekrana koyup, grenli çifti yakınlştırıyorum. Bir an için tek görebildiğim o. Maddie, dar, siyah bir elbise giymiş, saçları omuzlarına dökölüyor. Bu gece saçlarını bile kıvırmak için zaman ayırmış. Onun randevusunu göremiyorum, sadece smokininin arkasını görüyorum. Ama o, o pıslığın söylediğı bir şeye gülümsüyor ve bu beni öfkeyle kaynatıyor.

Kırk sekiz saatten az bir süre önce, kollarımda inleyene kadar onu öptüm, dudakları şişmiş, daha fazlası için yüzünü yukarı doğru eğmişti. Ve şimdi, onun karşısında oturması gereken kişi benken, o başka bir adamla mı çıkıyor?

Ben.

O benim olmalı.

"Eğer o seninse, bunu ona iyice anlatmalısın."

Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi boşuna temizlemeye çalışıyorum. Parmaklarım hala cep telefonumu sıkıca tutuyor. O sözleri yüksek sesle söylemek istememiştim. Neden böyle bir şey söyledim ki?

"O benim olamaz." Telefonumdaki resme öfkeyle bakarken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Mary masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koydu ve cildinin soğukluğuna neredeyse irkildim. "Denemeden nasıl bilebilirsin?"

"Daha dün onu kendimden uzaklaştırdım." Çaresiz gözlerimle onun gözlerine baktım. "Ve

o zamandan beri hiçbir şey değişmedi. O hala kardeşimin kız arkadaşı."

Mary, mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırır ve bana etkilenmemiş bir bakış atar. "Öncelikle, o bir insan. Bir mülk değil."

"Ben öyle demek istemedim..."

"İkincisi, o artık Luke'un kızı değil." Sonra kendi kendine kıkırdar, kırmızı rujlu dudaklarında yaramaz bir gülümseme yayılır. "Görünüşe göre o yolculuğu sevmemiş, yoksa devam ederdi."

"Oh, lütfen, yapma." Ben inlerim, ama o sadece bana küstah bir ifadeyle bakar.

"Ya çekingen davranmayı bırakıp onu geri kazanmaya çalışırsın ya da başka bir adama aşık olmasını izleme riskini göze alırsın."

Gerginleşiyorum, gözlerim tekrar fotoğrafa kayıyor. Ona gülümsüyor ve benim dışımda birine bu kadar kolayca gülümsemesini sevmiyorum. Onları kendime saklamak istiyorum.

Telefonum Paige'den gelen başka bir mesajla çalar ve bu sefer öfkelenirim. Öfkem beni tamamen sarar ve Mary karşımda oturuyor olmasaydı, muhtemelen masayı odanın diğer ucuna fırlatırdım.

Bu da başka bir resim. Bu sefer adam masanın üzerinden uzanmış ve elini Mary'nin koluna koymuş. Mary ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve biraz öne eğiliyor. Bol dekoltesini gösterecek kadar. Adamın sadece ensesini görebiliyorum ama başının eğiminden, Mary'nin elbisesinin içine baktığından neredeyse eminim.

"Ee?"

Gözlerim yavaşça Mary'ye kayıyor ve yüzümdeki ifade her neyse, onu sırtıtmaya zorluyor. Sanırım yüzünde bir heyecan parlaması dans ediyor, ama ben öfkelenmekle meşgul olduğum için umursamıyorum.

"Başka bir erkeğin benim olan şeye bakmasına, hele ki ona dokunmasına izin vermeyeceğim," diye neredeyse kükrüyorum. Maddie'nin *benden* başka bir erkekle birlikte olmasını izlemeyeceğim.

İtfaiye kaptanım tam o anda odaya girer. Esnerken çenesi çatırdar, elleriyle gri saçların serpiştiği kahverengi sakalını kaşır. Durur ve bana baktığını görünce meraklı bir bakış atar.

"Ne var?" diye sorar.

Ona şeytani bir gülümseme atıyorum. "Adamları hazırla. Söndürmemiz gereken bir yangın var."

Ona ne yapmak istediğimi söylediğimde, başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. Neyse ki, o havalı bir adam. O diğer adamları itfaiye arabasına toplarken, ben Paige'e hızlıca bir mesaj atıyorum.

CHAPTER Fifteen

Maddison

Karşımda oturan adam muhasebe işini ayrıntılı bir şekilde anlatmaya devam ederken, ben kibarca gülümser, başımı sallar ve ilgileniyormuş gibi davranırım. Adını hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatarım. Adam bir ara durur, beni incelerken tel tel gözlüklerini burnuna iter. Yüzünde çiller vardır ve kahverengi saçları bu gece düzgünce geriye taranmıştır. İnce, sırık gibi bacaklarının üzerine açık gri bir takım elbise giymiştir.

"Makarnanda bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Tadı harika!" Sıkı bir gülümsemeyle, çatalla bir ziti makarnası daha alıp ağzıma atıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu randevunun en iyi yanı yemek. Kremalı ricotta peyniri tabakası ile lezzetli İtalyan et sosu mu? Tüm görgü kurallarını unutmak ve onu yutmak istiyorum.

"Hmm." Başını sallıyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. Ben bir yudum daha şarap içerken dudakları inceliyor.

Gözüm seğiriyor.

"Peki, Maddison, şu anda nerede çalışıyorsun?"

"Zamora's Home Décor." Omuzlarım gerilir ve parmağımla şarap kadehinin kenarını okşarım.

O öne eğilir, kaşları yukarı kalkar. "Senin mi?"

"Hayır." Sessizce kıkırdarak güldüm. Sanki o kadar gösterişli bir şeyin sahibi olabileceğim gibi. "Satış danışmanıyım."

"Oh." Gülümsemesi kaybolur. "Yani, kasiyer gibisin?"

Kasiyer kelimesini bariz bir hayal kırıklığıyla söylemesi, sanki bu beni birdenbire daha değersizmişim gibi, masanın altında ayağımı yere vurmamı sağlar. "Şimdilik. Kendi alanımda daha iyi bir iş bulana kadar. Küçük kasabalarda iç tasarım işleri çok az."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Doğru. İç tasarımdan lisans derecen olduğunu söylemiştin." Makarnasından dikkatlice bir ısırık daha aldıktan sonra, nefes nefese bir kahkaha attı.

Onu dikkatle izliyorum. "Komik olan ne?"

Cevap vermeden önce yemeğini yutar, omuzlarından biri kayıtsızca kalkar. "Üniversitelerin her şey için diploma vermesi bana biraz komik geliyor. Yani, insanlara birkaç ev dekorasyonu ipucu öğretiyorlar ve bunun için onlara lisans diploması veriyorlar." Başını sallar, dudaklarında neşeli bir ifade belirir. Sinirlenerek çenemi sıkarım.

Benim donuk bakışımı fark edince eğlencesi geçer ve boğazını temizler. "Ama tabii ki, birçok insan bu alanda başarılı kariyerler yapıyor. Eminim sen de yapacaksın." Peçeteyi ikiye katlar ve kendini beğenmiş bir aptal gibi dudaklarının köşelerini siler. "Bu arada, Zamora's Home Décor oldukça prestijli bir yer. Kasiyer olmak zorundaysan, en azından lüksü ve kalitesiyle tanınan bir yerde çalışıyorsun. Kabul etmeliyim ki, gerçekten harika ürünleri var."

Kararsız bir şekilde mırıldanırım.

Hazel'ı boğazlayacağım. Daha da iyisi, belki de Irene'in kasanın arkasında sakladığı gizli kurabiye stoğunu bulmasını sağlarım. Bu düşünce beni kötü bir tatmin duygusuyla doldurur ve sırtırım.

İç tasarım, birkaç dekoratif parçayı bir araya getirmekten çok daha fazlasıdır. Ve bu aptal...

Aniden, kulakları sağır eden bir siren yakınlarda çalmaya başlar.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, koltuğumdan zıplarım ve ellerimi kulaklarıma kapatırım. Beyaz, keten örtülü masaların bulunduğu odada kırmızı ışıklar yanıp söner.

Yakındaki müşteriler konuşmalarını yarıda keser, çoğu endişe ve şaşkınlık içinde etraflarına bakınır.

Richard—Rick, her kimse—kaşlarını çatarak etrafına bakınır. Yakındaki masalardaki insanlar ön girişe doğru ilerlemeye başladığında, titrek bacaklarımla ayağa kalkarım.

"Belki de dışarı çıkmalıyız." Randevuma anlamlı bir bakış atarak, zihnimde ona kalkmasını işaret ettim. Tepkileri her zaman bu kadar yavaş mıdır?

Ağzını açar. "Ne oluyor..."

Ön kapılar aniden açıldığında, neredeyse bir bardak suyu deviriyordu. Kapılar duvara o kadar sert çarptı ki, bardağın kırılacağını sandım. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ayaklarımın üzerinde dengemi kaybettim.

Her şey tamamen normal görünüyor. Gördüğüm kadarıyla yangın ya da acil bir durum yok. Ama buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Çalan yangın alarmının sesi, içimde kaçma isteği uyandırıyor. Ama sakın ve soğukkanlı davranacağım.

Midem düğümleniyor. "O burada ne arıyor?"

Randevum bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Kim?"

Jax kapının diğer tarafında duruyor, odayı tarayan bakışlarıyla yoğun bir ifade takınıyor. Bu görüntü kalbimin atışını hızlandırıyor. Kasları gergin, tüm vücudu gerilimle titriyor. Ağzı sert bir çizgiye bürünmüş, koyu renkli gözleri bana yıldırım çakmadan hemen önce gelen uğursuz gök gürültüsünü hatırlatıyor.

Ne ya da kimi aradığını bilmiyorum, ama *bunun* kurbanı olacak zavallı ruh için bir acıma dalgası hissediyorum.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve... *Kahretsin.*

Ağzım, ayağım la tanış.

Bana doğru yürümeye başlıyor, çelik gibi bakışları beni esir alıyor. Arkasında bir grup itfaiyeci koşarak içeri girince nefesim kesiliyor. Jax konuşmak için ağzını açıyor, dikkati hala bende. Sesi odanın her yerine yayılıyor ve sert tonunda bir şey dizlerimin titremesine neden oluyor.

"Bu bina derhal tahliye ediliyor! Herkes sakın olsun ve en yakın çıkışa doğru ilerlemeye başlasın!" En yakın çıkışları işaret ediyor. İtfaiyeciler onun arkasında dağılırken, çoğu insanları farklı çıkışlara yönlendiriyor. Bu sırada, randevum sonunda ayağa kalkıyor. Artık kaçmaya hazır gibi görünüyor.

Ama ben olduğum yerde donup kalmışım, Jax'ın uzun, kararlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatmasını izliyorum. Omurgamdan bir titreme geçer. İntikamcı bir tanrı gibi görünüyor, hem de çok seksi bir tanrı. Lacivert gömleğinin göğsüne yapışması ağzımı sulandırıyor. Ve bacaklarını saran yansıtıcı şeritli koyu renkli kargo pantolonu? Onları en son gördüğümde, yatak odamın kapısında duruyordu, zümrüt yeşili gözleri sessizce bana onu izlememi emrediyordu.

Ama bana doğru yürürkenki hali, sanki bir hesabı varmış gibi, avuçlarımı terletiyor. Randevum adımı söylüyor, ama etrafımdaki tüm gürültü sanki su altındaki seslerin yansması gibi. Zorlukla yutkunuyorum.

Ne isteyebilir ki?

Bana o kadar hızlı yaklaşıyor ki, beni geçeceğini düşünmeye başlıyorum. Vücudu benimkine çarpmadan önce, kalbim bir saniye boyunca hızla atıyor. Elleri aniden bacaklarımı sarınca, çığlık atıyorum, kolları beni yerden kaldırıyor ve omzuna atıyor.

"Jax! Ne yapıyorsun sen?"

Vücudunun sıcaklığını ve sert kaslarının bana baskı yapmasını görmezden gelerek omzuna vuruyorum. Öfke ve kızgınlık yüzümü ve boynumu kızartıyor, sesimi tizleştiriyor. Kolunu sırtıma daha sıkı sarıyor, ama beni görmezden geliyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzını balık gibi açıp kapatan randevuma dönüyor.

"Sağır mısın? Bu bina tahliye ediliyor. Senin yerinde olsam, hemen buradan gidersem iyi olur." Onun karanlık ses tonunu duyunca nefesimi tuttum. "Tabii seni buradan sürükleyerek çıkarmamı istemiyorsan, ki bunu seve seve yaparım."

Randevum başını salları, titrek parmaklarıyla gözlükleriyle oynarı ve bir adım geri atar. "Hayır, efendim. Ben... ben gidiyorum."

Bana bakarak sessizce özür diler gibi dudaklarını oynatıyor ve ben de ona sert bir bakışla karşılık veriyorum, o da topuklarını dönüp koşarak uzaklaşıyor.

Onu suçlayabileceğimi sanmıyorum.

"Onunla flört mü ediyordun?"

"şu anda gerçekten endişelendiğin şey bu mu?" Diğer müşteriler hala binadan çıkıyor, çoğu Jax'ın omzuna asılı durduğu için bana şaşkın bakışlar atıyor. Hırsla, onun kollarında kıvranıyorum. "Bu gerçekten gerekli mi? İki bacağım var, kendi başıma gidebilirim."

Kollarını uyluklarımın arkasına dolayarak beni biraz daha yukarı kaldırdı ve yürümeye başlarken beni vücuduna sıkıca sarıldı. Yanlış yönde.

"Oh, biz tahliye etmiyoruz. Onlar ediyor."

"Ne?" Omzumun üzerinden bakıyorum, tuvalet tabelasının altındaki karanlık koridorda yürürken. "Burada tuvaletlerden başka bir şey yok!"

O gülüyor, ben de kafasının arkasına vuruyorum. O da karşılık olarak avucunu popoma indiriyor, ben de çığlık atıyorum. Cildime yayılan sıcak, acı veren sızı, midemde bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Bu... ilginç.

Beni kadınlar tuvaletine taşır, beni ayağa kaldırır ve arkasından kapıyı kilitler. Ona şaşkın şaşkın bakarım.

"Aklını mı kaçırdın? Ne yapıyorsun?"

Restorana girdiğinde olduğu gibi, neredeyse öfkeli bir enerjiyle bana döner. Şu anda neyin peşinde olursa olsun, kararlıdır. Ve bunun beni tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bana doğru yavaşça yürür, nabzım boynumda atıyor. Geriye doğru sendelerim ve beni duvara dayayana kadar durmaz.

"Burada olamayız. Bina yanıyor olabilir ya da başka bir şey olabilir!"

Göğsüne bastırıyorum ama o kıpırdamıyor. Kollarını iki yanıma koyuyor, beni sert kasları ve duvar arasında sıkıştırıyor. Bu kadar yakınında, vücut şampuanının baharatlı, temiz wintergreen kokusunu alabiliyorum. Ama bunun altında, motor yağı kokusu gömleğine yapışmış. Sanki ona özgü bir koku gibi ve göz kapaklarım titriyor.

"Burada tehlikede olan tek kişi senin randevun. Beni cezalandırmak için onunla mı çıktın?" Kaşlarını kaldırdı ve düşünceli bakışları dudaklarıma indi.

"Dalga geçiyorsun herhalde. Mesele bu mu?"

"Soruma cevap ver." Başparmağının sert ucu alt dudağıma dokunur, bu dokunuş beni keskin bir nefes almaya zorlar. Göz bebekleri kararır ve kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlar.

"Belki de bir kız, yoluna devam etmeye karar vermeden önce ancak bu kadar reddedilmeye dayanabilir."

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirir ve somurtarak uzaklaşıp ileri geri yürümeye başlar. Onu izlerim, parmağını

saçlarını elleriyle taradı. Tüm vücudu, avına saldırmaya hazır bir kaplan gibi, zar zor bastırılmış bir enerjiyle titriyordu.

Neden bu senaryoda avın ben olduğumu hissediyorum?

Kafasını sallayarak gülmeden güldü. "Belki senin için bu kadar kolaydır. İnan bana, ben de aynısını yapmaya çalışıyorum." Vahşi bir bakışla geri döner ve parmağını şakağına vurur. "Ama kafamdan *çıkıyorsan* lanet olsun. İstedğim onca insan arasından, neden benim kardeşimin eski kız arkadaşı olmak zorundaydı ki?" Benim keskin nefes almamla duraksar, çenesi çalışır. Tekrar konuşurken sesi sert ve boğuktur. "Onunla yatacak mıydın?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Beni reddedip sonra kıskançlık krizine girip randevumu bölmeye ne cüretle kalkışıyor?

Bana doğru yaklaşıyor. Ellerim titriyor, tırnaklarım avuç içlerime batarken cildimi ısıtıyor. Tekrar üzerime eğiliyor, bir kez daha ön kollarını kullanarak beni duvara sıkıştırıyor ve bana o bekleyen bakışını atıyor. Bu, hem ona istediği her şeyi vermek *hem de* onu kızdırmak istememe neden oluyor.

Bu, onun kardeşinin eski sevgilisi olduğumu ve bunun asla değişmeyeceğini unutmamı sağlıyor. Asla birlikte olamayacağımızı. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar öne eğiliyorum, nefesinin sıcaklığı cildimi gıdıklıyor.

"Eğer benimle yatmak istemiyorsan, o zaman benimle yatmak isteyen bir erkek bulurum diye düşündüm."

Gözlerinde bir şey parlar, sözlerim onu bir bomba gibi patlatır. Beni kollarına çeker ve dudakları benimkine çarpar. Bu, ciğerlerimdeki havayı çalan, ham ve baskın bir öpücük. Dili, giriş talep edencesine dudaklarımın kenarını yalıyor ve ben itaat ediyorum. Dilinin her dokunuşunda, kontrolünün kaybolduğunu hissediyorum. Hayatta kalmak için buna ihtiyacı varmış gibi beni öpüyor ve bu, kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

O pes etmiyor. Öpmeye devam ediyor. Parmaklarım göğsünü tırmalıyor. *Daha fazlasını, daha fazlasını* istiyorum.

Ağızına inleyerek, vücudumu ona bastırıyorum. O uzaklaştığında, ikimiz de nefes nefeseyiz. Dudaklarım şişmiş, başım dönüyor. Parmaklarıyla saçlarımın tellerini doluyor, sert tutuşuyla boynumu geriye doğru eğiyor.

"Seni sikmek istemiyormuşum gibi mi hissediyorsun?"

Başını eğip, bacaklarımın arasında parıldayan sıcaklığın üzerinde ereksiyonunu sürerken gözlerimin parladığını izliyor. Onun şehvetli, duyusal kahkahası meme uçlarımı sertleştiriyor. "Sen benimle sevişmek mi istiyorsun, Maddie? Sence bunu sistemimizden atmak için kaç kez yapmamız gerekecek?" Sonra o sert dudaklar tekrar benim dudaklarıma çarpıyor, dişleri alt dudağımı çekiyor. Beni bıraktığında, çenem boyunca keskin bir ısırık izi bırakıyor. O kulağıma doğru ilerlerken gözlerim kapanıyor. Dişleri kulak mememi ısırduğunda tüm vücudum titriyor.

"Sen delisin."

Eski erkek arkadaşımın kardeşiyle yatamam, değil mi?

"Mutfakta söylediğin gibi, Luke'un bilmesi gerekmez. Önümüzdeki birkaç ay yok olacak. O dönmeden önce seni kaç kez orgazm ettirebilirim sence?"

Karnımda bir sıcaklık hissediyorum. "Pişman oluruz."

Burada tam olarak neyi öneriyor? Geçici bir ilişki mi? Bu işin ters gidebileceği pek çok yol var ve felaketle sonuçlanacak tüm unsurlar mevcut.

"Senden asla pişmanlık duymam." Bu sözler kulağıma fısıldanan kadifemsi bir mırıldanma gibi, doğrudan ağrıyan klitorisime ulaşıyor ve kararlılığımı yıkıyor.

"Bunu yaparsak, o geri döndüğü anda her şey biter. Normale döneriz ve sen ona asla söyleyemezsin."

Gözlerini kısarak geriye yaslandı. "Ona ikinci bir şans verecekmiş gibi davranma bile. Çünkü o zaman kendimi kaybederim. Seni yatağıma alıp sonra ona geri gönderemem."

Kafamı sallarken bile, onun boğuk sesinin gürültüsü içimde bir heyecan dalgası yaratıyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Demek istediğim o değil. Onu bir zamanlar sevmiş olabilirim, ama... Onu başka bir kadınla gördüğümde, o sevgiden geriye kalanlar da paramparça oldu. İlk şansı ciddiye almamışken, neden ona ikinci bir şans vereyim ki?"

O da başını salladı, omuzları gevşedi. "İyi, o zaman şartlarını kabul ediyorum. Artık sana dokunabilir miyim?"

"Evet." *Binlerce kez evet.*

"Tanrıya şükür."

Bir başka yutan öpücük. Bu sefer, iri vücudunu benimkine bastırıyor. Ellerimi onun güçlü sırtında gezdirirken, sıcaklığını hissedince inliyorum. Gücünü. Bana olan bariz ihtiyacını. Öpüşmemiz sırasında, sapkın bir sesle kıkırdıyor.

"Randevun muhtemelen seninle ne yapacağını bilemezdi, değil mi?" diye alay ediyor. O öne eğildiğinde kalbim çılgınca atıyor. Boynumun eğimini öpüyor, bir noktaya yapışıp emiyor. Ağır göz kapaklarım açık kalmak için mücadele ediyor ve parmaklarım onun gömleğinin yumuşak kumaşına tutunmak için çabalıyor. "Ama ben biliyorum."

Elleri kalçalarımı bulur ve beni odanın ortasına doğru çeker. Beni döndürür, sırtımı göğsüne bastırır. Pozisyonumuzu fark edince titrek bir nefes alırım. Bizi büyük, dikdörtgen aynanın tam önüne yerleştirmiştir. Genişlemiş göz bebekleri, yansımamıza bakarken neredeyse siyah gibidir. Saçlarım onun elleriyle dağınık, dudaklarım şişmiş ve gözlerim vahşi.

"Bu küçük acıyı ben gidereceğim. *Ben*. O değil."

Elini elbisenin altına sokup amımı avuçlayıp sıkıldığında dudaklarımdan nefes nefese bir inilti çıkar. Tanrım, *gerçekten* acıyor. Sırılsıklamım ve klitorisim boşalma ihtiyacı ile zonkluyor.

Daha önce hiç bu kadar çılgın, delice *bir ihtiyaç* hissetmemiştim. "Şimdi mi?"

Elleri ön kollarımı kavradı ve arkadan boynuna doladı. Sonra elbisenin eteğini yukarı çekti ve kumaşı belime topladı.

Aynadan onu izlerken nefesim kesildi. Konuştuğumda sesim kısık çıkıyor. "Ama tüm o insanlar..."

"Onları dışarıda bekletip, bu açgözlü amcığı parmaklayacağımı bilmek seni ıslatıyor mu?"

"Hayır," yalan söylüyorum. Boğuk bir inilti çıkararak kalçalarımı öne doğru ittiğimde, pek inandırıcı gelmiyor. Aynadan bana anlamlı, memnun bir sırıtış atıyor, sonra siyah dantelli külotumun köşelerini tutup çekiyor. Yırtılma sesi etrafımızı dolduruyor ve serin hava ağrıyan amımı okşuyor. Yırtık kumaşı cebine koyuyor, ben ise dudaklarım aralık, trans halinde ona bakıyorum. Hiçbir şey yapmadım, ama nefesim yine de hızlanıyor.

Aynadan, elini uyluğumdan aşağı doğru kaydırmasını izliyorum. Bacaklarımın arasına dalmak yerine, bir bacağımla yukarı kaldırıyor ve yüksek topuklu ayağım mermer lavabonun kenarına dayanana kadar yönlendiriyor. Bu, beni alışık olmadığım bir şekilde sergiliyor ve ağzımı kurutuyor. Jax'ın beni tutacağına güvenerek vücudumu geriye yaslıyorum. Koyu bakışlarının ağırlığı beni içiyor

ve ciğerleri gergin bir nefes alır. Heyecanım banyonun loş ışığı altında parıldayarak yanaklarımı kızartır.

"Dokun bana artık." Sabırsızca kıpırdanıyorum. "Sessiz ol, bırak da doya doya bakayım."

Onun uyarısına rağmen, bir eli elbisenin üst kısmına dalar ve göğsümü avuçlamak için aşağı kayar. Başparmağıyla meme ucumu yuvarlar, diğer eli ise açık bacaklarımın arasına girer. Orta parmağı yarıklarımından kayar, uyarılmamı toplar ve klitorisimin etrafında döndürür. Bir duygu patlaması vücudumu sarar ve ben nefes nefese kalarak kalçalarımı kaldırıyorum.

Aynada, bacaklarımın arasında hareket eden elinin kıvrılmasını izlemek inanılmaz derecede tahrik edici.

"Jax," diye inledim.

"Bu odadan çıkmadan önce boşalacaksın. Buradan çıkıp randevuna benimle eve gideceğini söylediğinde, artçı sarsıntılardan sersemlemiş olmanı istiyorum."

Alt dudagımı ısıyorum, parmağı dairesel hareketler yapmaya devam ederken titrek bir inilti kaçıyor. Sürtünme çok, çok iyi geliyor.

Orta parmağı içime girerken, başparmağı klitorisimi dairesel hareketlerle okşuyor. Parmağını içeri ve dışarı pompalarken, elinin hareketleri giderek hızlanıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Başımı omuzlarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Arkamda, ereksiyonunu kıcıma sürttüğünü hissedebiliyorum.

"Gözlerin bana baksın."

Ama yapamıyorum. Söylediklerine konsantre olamıyorum. Beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyor. Kalçalarım bir kez sıçırıyor, beyaz sıcaklıkta bir baskı oluşurken bacaklarım titremeye başlıyor. Kalçalarımı onun dokunuşuna göre sallamak istiyorum, ama çok hareket edersem düşeceğimden korkuyorum.

Aniden, acı veren bir sızı amımda yayılır ve ben çığlık atarım. Gözlerim açılır ve aynada Jax'ın ateşli bakışlarına bakakalırım. Avucunu tekrar amıma indirir ve beni ağlatacak kadar sert bir tokat atar. Sızının ardından, bir zevk patlaması gelir.

"Bana tokat attın!" *Ve hoşuma gitti mi?*

Kaşlarını kaldırır. "Bu sırsılıkam amcığı parmakladığım görüntünün beynine kazınmasını istiyorum." Orta parmağı tekrar içeri girer, eli pompalarken başparmağı klitorisimi okşar. Gözleri aynadaki gözlerimden hiç ayrılmaz. Hızla tekrar doruğa doğru hızlanırım, yüzüm kızarıırken nefes nefese kalırım.

Göz kapaklarım kapanmaya başlar. "Sakın o güzel gözlerini benden ayırma."

"Sakın o güzel gözlerini benden ayırma." Sesindeki sertlikle gözlerim birden açılır. Daha fazla tahrik olurum ve parmaklarının içimde hareket etmesinin sesi müstehcen gelir.

"Jax, lütfen." Parmaklarının her hareketi beni uçuruma daha da yaklaştırıyor ve orgazmım çok yakın. O kadar yakın ki, onun tekrar durması fikri beni *çıldırıyor*.

İhtiyacım var.

O eğilip, ağzıyla köprücük kemiğimin derisini emmeye devam ederken, gözleri benimkilere bakmaya devam ediyor. Ön kollarım boynuna sıkıca sarılır, tırnaklarım derisine batar. Her zaman çok meşgul ve gürültülü olan zihnim, tek var olan şey kasıklarımındaki ısıyın olduğu puslu bir sisin içine çekilirken, mutluluk verici bir sessizliğe bürünür. Mutluluğa teslim olurken, tüm endişelerim çekilen gelgit gibi azalır. Parmağı içimde kıvrılır ve beni inlemeye neden olan yeni bir noktaya çarpar.

"Jax! Tanrım, Tanrım."

Onun adını tekrarlıyorum ve yumuşak yalvarışlar fısıldıyorum. Ne dediğimi gerçekten bilmiyorum, sadece kelimeler içimden dökülüyor.

"Durma... Lütfen, lütfen."

"Şu haline bak," ağzını derimden çekip kulağıma fısıldıyor. "Ne kadar çaresiz, muhtaç bir şey. Uslu bir kız olup parmaklarımın üzerinde boşalacak mısın?"

O zaman, orgazm bir akıntı gibi üzerime çöktüğünde, yüksek sesle ağlamaya başlıyorum. Yakıcı zevkin gücü beni şaşırtıyor, nefesimi kesiyor ve hala içimde pompalayan parmağımın etrafında vajinamın kasılmasını sağlıyor. O kulağıma tatlı sözler fısıldarken, uyarılmamın parmaklarını kapladığının farkındayım.

Vücudum süzülüyor.

Ben iç çekince, Jax parmağını içimden çıkarır ve parmağı az önce olanların kanıtıyla parıldamaktadır. Aynadan, parmağını dudaklarına götürdüğünü izliyorum, parmağı ağzının içinde kaybolurken, takdir dolu bir iniltiyle gözlerini kapatıyor. Yanaklarımdan sıcaklık yayılıyor. Ama gözlerindeki açlık, ona iyiliğini geri ödemem gerektiğini hissettiriyor. Kollarımı boynundan çekip bacağımı tezgahdan indiriyorum ve titrek bacaklarımla dönüp duruyorum. Elleri hemen belimi buluyor ve beni sıkıca tutuyor.

Üniforma pantolonunun gümüş düğmelerini çekmeye başladığımda, elleri nazikçe benimkileri kavrar. O başını sallar, ben de ona sorgulayan bir bakış atarım.

"Sana dokunmak istiyorum," diyorum ona.

O gülümser. "İnan bana, ben de istiyorum, ama ilk kez beni boşalttığımda içinde olmak istiyorum. Ve seni buraya götürmeyeceğim. Yatağımda rahat olmanı istiyorum."

Oh. Bu neden kalbimi çarpıyor?

"Tamam, ama yakında içimde olmanı istiyorum."

Beni tekrar omzuna atmak üzereymiş gibi görünüyor, elleri belimin etrafına dolanıyor, böylece ereksiyonunu bana sürtünebiliyor. Bu, içimde bir güç dalgası yaratıyor. "Evet, başka ne istiyorsun?" diye gürlüyor.

"Seni ağzımda istiyorum." Avuç içlerimle göğsünü okşuyorum.

"Siktir." Bu kelimeyi boğuk bir sesle fısıldadı. Sonra dudakları benimkilerin üzerine eğildi, sert bir öpücükle ağzımı ele geçirdi ve alt dudağımı ısırdı. Öpüşürken inledi.

"Bu gece pek uyuyamayacaksın," diye uyarıyor.

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrılıyor. "Uyku ezikler içindir."

Sessizce güler, kıyafetlerimi düzeltir, saçlarımı okşar, sonra parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip beni banyodan çıkarır. Pantolonundaki belirgin şişkinliği gizlemek için stratejik olarak vücudunu benim arkama yerleştirtince kıkırdarım. Beni yanımdan çimdikler, ben de kolunu iteklerim. Ürkütücü bir şekilde boş olan restoranda yürürken, gerçeklik tekrar üzerime çöker.

"Gerçekten dışarıda bizi mi bekliyorlar?"

Onun cevabı, kendini beğenmiş bir kahkaha olur. Ön kapıya yaklaşırken kaşlarım yukarı kalkar ve kırmızı yanıp sönen ışıkları görürüm. Dışarıda park etmiş bir itfaiye aracı, etrafta dolaşan bir kalabalık ve bir grup üniformalı adam vardır. Diğer müşteriler birbirlerine meraklı ve şaşkın bakışlar atarken, itfaiyeciler sırtıtmaktadır.

Yüzüm kızardı. Ön kapıda durdum, ellerim kapı kolunda asılı kaldı. "Kahretsın. Oraya çıkamam!"

"Neden?"

"Çünkü sen bir psikopatsın! Bütün restoranı boşaltıp beni tuvalete çekip... seksi şeyler yapmak için!"

Kollarımı açarak, dışarıda bekleyen kalabalığa doğru çılgınca işaret ediyorum. Sesim tizleşiyor, kelimelerim birbirine karışıyor, beceriksizliğimden utanıyorum. O başını geriye atıyor, ellerini göğsüne koyarak kahkahalarla gülüyor.

"Bu komik değil!" diye tıslayarak, dönüp göğsüne parmağımı batırırım. "Ne yaptığımızı öğrenecekler!"

Kahkahası kesilir, ama gülümsemesi devam eder, eliyle benim elimi yakalar, işaret parmağımı ağzına doğru çeker ve şakacı bir şekilde parmağımı ısırır. Somurtmama rağmen, dudaklarım gülümsemeye başlar. Ona karşı tekrar yumuşadığımı hissediyorum.

"Düzeltilme: Seni randevundan kaçırmak için *bütün restoranı* boşalttım. Sana dokunmayı planlamamıştım, ama sanırım ikimiz de sonuçtan memnunuz. Tuvalette *seksi şeyler* yaptığımızı bilmenin imkanı yok." Eğilip, dudaklarımdan hızlıca bir öpücük çaldıktan sonra geri çekilip kaşlarını oynattı. "Ya da daha *seksi şeyler* yapacağımızı. Seksi kısmını vurguluyorum."

İç çekerim. "Seksi şeyler demeyi bırak. Kelime seçimimden gerçekten pişman oluyorum."

"Seni dışarıya itfaiyeci taşıyarak çıkarabilirim. İnsanlar, akşam yemeğini o kadar çok seven ve diğerleriyle birlikte tahliye edilmeye tenezzül etmeyen son bir gecikeni dışarı çıkardığımı düşünsünler."

Şu anda çok eğlenmiş görünüyor.

Ona sert bir bakış atıyorum, geri çekilirken neredeyse tökezliyorum. "Sakın yapma."

Gürültülü bir kahkaha atarak, öne atılır. Beni kollarına sararken, ellerimi çırparak ona vururum. Tekrar güler, bu ses, yaklaşan utancıma rağmen içimde bir heyecan dalgası yaratır.

"Jax!"

Beni bir çuval patates gibi omuzlarına atıyor, bir koluyla çırpınan bedenimi sarıyor, diğer koluyla kapıyı ardına kadar açıyor. Ben soğuk gece havasına taşınırken, o sessizce bir melodi ıslıkla mırıldanarak dışarı çıkıyor. Sessiz mırıldanmalar kulağıma ulaşıyor ve utançtan onu boğazlamak istiyorum. Bunun yerine sırtını çimdikliyorum ve o tısladığında tatmin oluyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Sabırsızlanıyorum, bebeğim," diye cevaplar, sesi küstahça.

O itfaiye aracına doğru yürürken kalabalık bizim için açılıyor ve ben meraklı bakışlardan gözlerimi kaçırıyorum. Jax sonunda bekleyen itfaiyecilerin önünde duruyor

, çoğu bastırılmış kahkahalarla titriyor. Randevum onların yanında duruyor, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Kahretsin. Onu neredeyse unuttuyordum.

Jax beni vücudundan kaydırarak nazikçe ayağa kaldırır. Arkasını dönerek kalabalığa bakar. Sesi yüksek ve nettir, sessiz mırıldanmaları kesen kendine güveni gerçekten etkileyicidir. "Bu akşam yemeğinizi böldüğümüz için itfaiye adına özür dilerim."

Arkamda, üniformalı adamlardan biri kıkırdıyor. Ona sert bir bakış atıyorum ve hemen utanmış görünüyor.

"Tehdit ortadan kaldırıldı ve bina artık güvenli. Masalarınıza dönebilirsiniz!"

O bakmıyorken kahvesine soya sosu dökeceğim, diye karar veriyorum. Belki bir dahaki sefere marketteyken pantolonunu indiririm. Ya da...

"Maddison, her şey yolunda mı? Ne oluyor?" Randevum, şeytani planlarımdan beni alıkoyar ve başımı kaldırırım.

"Oh, ben... şey..." Yutkunuyorum, ağzım kuruyor ve göğsüme bir suçluluk duygusu yerleşiyor. Ne diyeceğimi düşünürken ayaklarım yerinden oynuyor ve Jax'ın bana kaşlarını çatmasını görmezden geliyorum. Randevumda olmam gerekiyordu, tuvalette başka biriyle sevişmemem.

Tanrım, bu çok... klas değil. *Klasın zıttı ne olabilir? Her neyse, ben oyum.*

"O benimle eve geliyor." Jax tamamen şaşkın görünüyor, sert sesi tartışmaya yer bırakmıyor. Üniformalı adamlardan biri öksürüyor.

"Ne?" randevum soruyor, alnı kırışıyor, gözleri benimle Jax arasında gidip geliyor.

Jax kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. "O benim. Başka birini bulman gerekecek."

Nefesimi tutuyorum, kalbim çarparken dirseğimi onun yan tarafına vuruyorum.

Benim. Sesindeki sahiplenici tınıyı biraz fazla seviyorum. Ama o bunu kastetmiyor ve kastettiğini düşünmek tehlikeli, *çok tehlikeli.*

Randevum ağzını açar, itiraz etmek ister gibi görünür ama sadece duyulmaz bir şeyler mırıldanır. Üniformalı adamlardan biri, gri benekli kahverengi sakallı yaşlı bir adam, Jax'ın omzuna vurur. Ona, gecenin geri kalanında izin alması konusunda kulağına bir şeyler fısıldadığını duyarım, sonra randevumun yanına doğru yürür. Kolunu omuzlarına atar,

onu bizden uzaklaştırır ve restorana doğru yürümeye başlar.

"Üzgünüm dostum, bu sadece..." Cümlesinin geri kalanını, uzaklaştıkça duyamıyorum.

Yemek yiyenler yavaşça içeri girmeye başlarken, üniformalı adamlar kamyonete biniyorlar. Jax'e doğru dönüyorum, ama onu azarlamak için henüz fırsat bulamıyorum.

"Arabaya bin. Eve gidiyoruz."

Elini nazıkçe dirseğime koyar ve beni arabama doğru yönlendirir. Yolcu kapısını benim için açar ve ben tereddüt etmeden içeri girerim. Kemerimi takmak için eğildiğinde omuzları göğsüme değiyor. Sonra hızla arabanın etrafından dolaşır ve sürücü koltuğuna oturur. Koltuğu birkaç kez ayarladıktan sonra kendi kemerini takar. Bana yan gözle bakar ve şeytani sırıtışı vücudumu farkındalıkla titretir.

"Sana birkaç orgazm daha borçluyum." Boğuk sesi içimde bir titreme yaratır.

Mantıken, konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum. Aslında, bu yetersiz bir ifade. Ama onun ateşli gözleri bu gece benimle ilgileneceğine söz veriyor. Ve bir kez olsun, kendimi bırakıp sadece iyi hissettiren şeyi yapmak istiyorum. Jax'ın eli uyluğuma yerleşiyor, başparmağı yatıştırıcı daireler çizerek ovarken, elinin sıcaklığı rahatlatıcı. Bu, zihnimdeki belirsizliği, bunun sadece kalp kırıklığıyla bitebileceğini söyleyen o küçük fısıltıyı yatıştırıyor.

Yarın. Yarın konuşabiliriz. Bu gece

yapmak istediğim son şey bu.

CHAPTER Sixteen

Jax

"O sıcak küçük ağız çok iyi hissettiriyor."

Boğazımdan düşük bir inilti kaçıyor, Maddie'nin ağzının ıslak sıcaklığı penisimin başını sararken gözlerim neredeyse çaprazlanıyor. Dilini, penisimin ucundan sızan ön sıvıyı yalayarak yarık üzerinde kaydırıyor. Penisimin yarısı ağzında kayboluyor, dudakları gövdeyi sarıyor. Emmeye başlıyor ve başım arkamdaki yatak odamın kapalı kapısına çarpıyor.

Lanet olsun, bu gerçek dışı bir his.

Islak emme sesi beni vahşileştirip, kendimi bırakarak ağzına girmeye itiyor. Kafası yukarı aşağı hareket ederken, diğer eli nazikçe testislerimle oynarken, penisimin etrafında inliyor. Işıklar kapalı, ama pencerenin panjurlarından giren ay ışığıyla yüzünün hatlarını hala görebiliyorum.

. Şehvetle dolu gözleri yarı kapalı ve bunun ne kadar hoşuna gittiğini görmek, karşılığında ona tapınmak istememe neden oluyor.

Çünkü bu, benim spermimi açgözlülükle emen sıradan bir kız değil, Maddison Raddix.

Benim Maddie'm.

Yaptığımız şey çok pervasızca, ama umursamıyorum. O restorana, bu kadın için hissettiklerimin hiç de sıradan bir şey olmadığı halde, sıradan bir ilişki başlatmak niyetiyle girmedim. Niyetimin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama söylediklerimde samimiydim. Onu asla pişmanlık duymayacağım.

Dili özellikle hassas bir noktaya değdiğinde, boğuk bir inilti çıkarırım. Ona bakarken, dizlerinin üzerinde, ağzını bana doğru uzatmış haliyle o kadar büyülenmişim ki, fiziksel olarak gözlerimi ondan ayırmam imkansız. Parmaklarımla saçlarını taradım, nazikçe saçlarını yumruğuma doladım. Penisimin başı boğazının arkasına değdiğinde kasıklarımnda enfes bir sıcaklık oluştu. Gözleri yaşardı ve ağzının köşesinden hafifçe salya sızdı, ama pes etmedi. Basınç arttıkça testislerim gerildiğinde yaklaşan orgazmın belirgin işaretlerini hissettim.

"Ah. Çok iyi geliyor."

Burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum, başparmağımla yanağından sarkan bir gözyaşını siliyorum. Boşalmamın eşiğine gelene kadar bekliyorum, sonra ondan uzaklaşıyorum. Islak bir sesle beni bırakıyor, ciğerlerini düzensiz bir nefesle dolduruyor, sonra bana somurtkan bir bakış atıyor. Nefes nefese bir kahkaha atıp başımı sallıyorum.

"Senin içine girmeden benim spermimi alamazsın."

Gözleri kararır ve narin dilini dudaklarının köşesindeki bir damla ön sıvıyı yalamak için dışarı çıkardığını izlerken midem bir anda boşalır. Gözlerindeki zafer parıltısından, onu yatağa yatırıp içine gireceğimi düşündüğünü anlayabiliyorum. Bunu çok istiyor; bacaklarını sıkıp kıvranmasından bunu anlayabiliyorum.

"O zaman içime gir," diye nefes nefese söylüyor.

Hayır bebeğim, sen durmam için yalvarana kadar içime girmeyeceğim. Artık daha fazla zevk alamayacağını düşündüğün anda, yanıldığını kanıtlayacağım.

Kollarının altından uzanarak, geri çekilmeden önce ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Heyecandan neredeyse titriyorum, tişörtümü başımdan çıkarıp

Yüzüstü uzanmış, bacaklarını açmış ve kalçalarını sallıyor.

"Giysilerini çıkar. Hemen."

Hemen itaat ediyor, parmakları elbisesinin eteğini yukarı çekerken gözlerinde aç bir bakış beliriyor.

"Aferin kızım." Elbisesi yere düştüğünde bu sözleri mırıldanıyorum ve o, sadece sütyeniyle önümde duruyor. Keskin bir nefes alıyor ve ben sırtıyorum. Övgüye çok güzel tepki veriyor.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere zihnimde saklıyorum.

Sonra, siyah dantelli sütyenine doğru başımı

salladım. "Çıkar." "Emir veriyorsun."

"Hoşuna gidiyor."

Sütyeni yere düştüğünde sırtışıım bozulur. İlk kez önümde tamamen çıplak ve ben onun vücudunu içime çekiyorum. Köprücük kemiğinde bir öpücük izi var, cildi şimdiden muhteşem bir mavi ve mor tonuna bürünmüş. Neandertal gibi, onun randevusu bunu gördüğünde içimi gururla doldurdu. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, ama Maddie bunun nedenini bile bilmiyordu sanırım. Herkesin görebileceği şekilde cildinde benim izimi bıraktığımı fark etti mi, emin değilim.

"Güzel," diye fısıldıyorum, umumi tuvalette parmaklarımla onu orgazma ulaştırdıktan sonra bile yanaklarının hala pembeye dönmesini seviyorum. Ben yavaşça ilerlerken o hareketsiz kalıyor, gözlerim dik meme uçları olan ağır göğüslerini ve uyarılmasıyla parıldayan çıplak amını izliyor. Önünde duruyorum, ellerini pantolonumun açık bel kısmına koyuyorum.

"Onları benim için çıkar, bebeğim." Dudaklarına yaklaşıp, ağzım onun dudaklarına hafifçe değdiğinde bu sözleri fısıldadım. Yutkundum, elleri hafifçe titreyerek pantolonumu ve boxerımı aynı anda aşağı çekti. Son giysimi de çıkarırken, penisim hala aramızda sert duruyor, kırmızı ucu Maddie'nin tükürüğüyle parıldıyor. Eli penisimin uzunluğunu kavlıyor, başparmağı hassas başımın etrafına ön sıvıyı yayıyor.

Bu lezzetli temasa tıslarım. "Restoranda ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sorarım.

Alnı kırışır, kaşları birbirine yaklaşır. "Sanırım sana birkaç orgazm daha borçlu olduğumu söylemiştim."

Ellerimden biri belinden aşağı kayıyor, diğer tarafına inip kalçasını avuçluyor. Diğer elim bir göğsünü avuçluyor, başparmağım meme ucunu okşarken göğsünün kıvrılmasını izliyorum. Boğazından çıkan iniltiyle ödüllendiriliyorum. Avucumdaki göğsünün hissini tadını çıkartıyorum, sert penisim kalçasını okşuyor.

"Buna gerek yok..."

Onu bir öpücükle durduruyorum, bu sefer alt dudağını çekip bırakıyorum.

řu ana kadar birlikte olduğu erkekler, ona kraliçe gibi hissettirmemişlerdi. Kardeřimin de o erkeklerden biri olduğunu kendime hatırlatmamaya çalışıyorum. Onun, kardeşimin penisi etrafındaki vajinasının nasıl bir his olduğunu bildiğini, benim ise bilmediğimi dűřünmek istemiyorum. Ama bunu düzeltmek üzereyim ve diğerlerinin nasıl olduğunu unutmasını sağlayacağım.

"Seni boşaltmak bir angarya değil, lanet olası bir onur."

Gözleri fal taşı gibi açılır, tam olarak çözemediğim bazı duygular ortaya çıkar. Arkasında duran yatağı işaret ederim. "Sırt üstü yat, güzel bacaklarını a ve beni ne kadar istediğini göster."

Onun ne kadar çekici olduğunu kendi gözleriyle görmesini istiyorum. Kadınlarla sadece gecenin karanlığında sevişen ve onların vücutları hakkında güvensiz hissetmelerine neden olan erkeklerden biri olmak istemiyorum. O çok güzel, saklamaya çalıştığı kısımları bile.

Yatağa tırmanırken ciğerlerinden bir nefes çıkar. Bacaklarını benim için açar, eli kendini örtmek istermiş gibi titrer.

"Daha geniş."

Yatağa eğildiğimde vücutu sarsılır, avuç ierimle ağırlığımı desteklerken ona emri veririm. Bacaklarını biraz daha açar, karnı kesik kesik nefes alıp verirken yukarı aşağı hareket eder. Benim için sergilenmek onu biraz gergin yapabilir, ama göz bebeklerinin büyüdüğünü ve meme uçlarının sertleştiğini gözden kaçırmam.

"Tamamen a," diyorum ona, yatağa tırmanırken.

Yanıımızdaki komodinin üzerindeki lambaya uzanıp metal zinciri çekerim. Lamba yanar ve yumuşak ışığı Maddie'nin çıplak vücutunu aydınlatır. Gözlerini kırpar.

Ellerim nazıkçe dizlerini kavrar, bacaklarını daha fazla aılmayacak kadar aarım.

Gözleri büyür ve dudağını ısırır, sonra şehvetli bir sesle adımı fısıldar. "Jax."

"Bu güzel amcığı benden saklama," diyorum ona, gözlerim onun uyarılmış halini izliyor. Ağzımın suyu akıyor. Tek elimle sağ bacağını kaldırıp, dizinin iç kısmına uzun bir öpücük konduruyorum. Sonra birkaç santim yukarısına, bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Jax, lütfen."

İşte benim kızım.

"Bunu ne kadar süre yaparsak yapalım, beni dışında kimse seni bu halde görmeyecek," diye talep ettim.

Tereddüt etmeden başını sallar, gözleri dudaklarımın yavaşça yukarı doğru ilerleyişine kilitlenmiştir. İç uyluklarındaki çatlakları öpmek için fazladan zaman harcarım, dilim yumuşak tenini hafifçe okşar. Biraz kıvrılır, kalçaları hafifçe kavislenir. Dişlerim hafifçe ısırır, o da nefesini tutar.

Bu ses doğrudan penisime gider, kanım orada birikir ve onu içimde hissetme ihtiyacıyla acımaya başlar.

Ama henüz değil.

Sonunda, *sonunda*, ikimizin de istediği yere ulaşıyorum. Amının dudaklarını ayırıp klitorisine hafifçe öpücük konduruyorum. Altımda titriyor, eli saçımı avuçluyor. Sonra nefes alıp, misk kokulu uyarılmasının kokusunu içime çekiyorum.

"Bunu hayal ediyordum," diyorum ona.

Sonra, başka bir uyarı yapmadan, dilim girişinden klitorisine doğru kayar. Dilim hassas tomurcuğın etrafında dönmeye başladığında, o inler ve kalçaları hafifçe sallanır. Her nefes nefese kalışı, çaresiz inlemesi ve hıçkırıklarla yalvarması beni *daha da* cesaretlendirir. Kalçalarını tutup onu biraz yukarı çekerek dilimin içine girebilmesini sağlarım. Bunun karşılığında, sikimi zonklatan şok olmuş küçük bir inilti ile ödüllendirildim. Birazcık sürtünmeye ihtiyaç duyduğum için kalçalarımı altımdaki yumuşak yorgana sürtüyorum.

"Jax... Jax..."

Dudaklarından çıkan adım beni onun amına inlememe neden oluyor. Dilimle onu sikmeye devam ediyorum, başparmağım klitorisinden hiç ayrılmıyor. Artık çok yaklaştı. Bana bir tane daha vereceğini biliyorum. Ve tabii ki, amı dilimi sıkıyor.

Ama durmuyorum. Henüz bitirmedim.

Dilim yerine işaret parmağımı ve orta parmağımı kullanıyorum, parmaklarımı içeri ve dışarı pompalarken klitorisini emmek için yukarı doğru hareket ediyorum. Şimdi altımda titriyor ve çılgınca parmakları saçımı çekiyor. Beni itiyor mu yoksa yaklaşıyor mu anlayamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, onun da bildiğini sanmıyorum.

"Ben çoktan boşaldım," diye sızlanıyor. "Çok fazla. Bu... Ah, Jax! Bir daha boşalabilir miyim bilmiyorum."

"Bir tane daha istiyorum."

Ağzım tekrar aşağıya dalıyor, parmaklarım G noktasını bulmak için kıvrılıyor. Onu bulduğumda, sırtı yataktan neredeyse kalkıyor. Bu manzara nefesimi kesiyor. Ağzım meşgul olmasaydı, ona şu anda beni ne kadar çılgına çevirdiğini söylerdim.

Zevkini alan bir kraliçe.

Ve ben ona bunu yaşatan şanslı piçim.

Parmaklarımın üzerinde boşaldığında, onunla birlikte inlerim. Boşalmaya çok yakın hissediyorum, daha içine girmeden boşalacağımdan korkuyorum. Bu kadın bana bunu yapıyor.

Ve bana o rüya gibi, orgazm sonrası gülümsemesini gösterdiğinde, *işim biter.*

Eğer bana böyle bakmaya devam ederse, her gün dizlerimin üzerine çöküp bu kadına tapınırım.

"Prezervatif takmam gerek mi, bebeğim?" "Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Sikim seğiriyor. "Seni çıplak alabilir miyim?"

Utangaçça başını sallıyor. "Seni hissetmek istiyorum."

Siktir. Evet.

Omzumu çektiğinde direnmedim. Hevesle vücuduna tırmandım, ağzım onun ağzını ıslak bir öpücükle kaplarken, sikimi onun şişmiş amının sıcaklığı üzerinde sürttüm. Ağzımdan hiç duymadığım hayvani bir ses çıktı.

Kontrolümü kaybediyorum.

"Karnının üstüne yat."

Eğilip onu ters çeviriyorum. Avucum onun kalçasına çarpıyor, tokat sesi aramızdaki boşluğu dolduruyor. Esnek kaslarının hafifçe sıçramasını, avucumun çarptığı yerde açan pembeliği izliyorum. O çığlık atıyor, ama bir tane daha için kalçasını dışarı doğru itiyor.

Tokat.

Ellerimi kalçalarına indirip, onu dizlerinin üzerine çöktürerek bacaklarını açıyorum.

Kalbim göğsümde çarparken, penisimi onun girişine hizalıyorum. Dişlerimi sıkıp, başını içine sokarken nefesimi tıslayarak veriyorum. Beni içine çeken sıkı, ıslak sıcaklığı tarif edilemez bir his. Onu yavaşça açıyorum,

o nefesini tuttuğunda duruyorum. Ellerim ön tarafına uzanıyor, klitorisini okşuyor.

O inliyor ve amcığı benim sikimi sıkıca sarıyor. "Siktir," diye tıslıyorum. Gözlerim neredeyse geriye dönüyor.

"Her santimini istiyorum." Nefes nefese, inleyen yalvarışı doğrudan kasıklarına çarptı. "Şimdi."

Siktir et.

Kalan kısmı da onun içine sokuyorum. Sıkı, ıslak sıcaklığı beni sarıyor ve kafamın içinde uyarıcı çanlar çalıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, bu sıkı vücutta kendimi kaybedeceğim. Ve...

O benim altımda ağlıyor, parmakları çarşafı sıkıca kavırıyor. Bir an için, omurgamdan bir korku dalgası geçiyor ve ona zarar verdiğimden korkuyorum. Ama sonra kıcını geriye doğru itmeye başlıyor ve benim itmeye başlamamı istediğini anlıyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Onu becerme şeklim nazik ya da tatlı değil - bunun için daha sonra bolca zaman olacak. Bu, derinin deriye çarpmasıyla oluşan acımasız, şehvetli bir şaplak. Onun ıslak uyarılmasının sesi, benim nefes nefese kalışım ve seks kokusu ile birlikte odayı dolduruyor. Göğsümden bir damla ter süzülüyor, ama durmuyorum.

Vücudunun her itişte altımda zıplamasını izliyorum. Özellikle hassas bir noktaya vurduğumda tekrar çığlık atıyor, çığlıkları öncekinden daha yüksek oluyor. Yüzünü altındaki siyah yorgana gömüyor, sesini bastırmak için avucunu ağzına kapatıyor.

"Siktir et onu, bebeğim." Avucunu ağzından çekiyorum. "Şu anda benim yatağımdasın ve bana karşı kendini tutamazsın."

Kolumu beline dolayarak, sırtını göğsüme dayayarak dizlerinin üzerine çökene kadar onu kaldırıyorum. Vücudumuzun aşağısına, sikimin onu ikiye ayırıp içinde kaybolduğu yere bakıyorum.

O inliyor, tırnakları koluma batıyor. "Sikimi alırken çok güzel görünüyorsun."

"Jax, aman Tanrım."

Başı omzuma yaslanır, gözleri donuklaşır ve dudakları aralanır. Her itişte, orgazma yaklaşıyorum. Testislerim gerilir ve kalçalarımı pompalarken neredeyse kükrerim. İtmelerim düzensizleşir ve beyaz sıcaklıkta bir zevk omurgamdan kasıklarına doğru yayılır. Elimi vücudunun önüne uzatır, başparmağımla klitorisini dairesel hareketlerle okşarım.

"Çok... çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese söylüyor. Tırnakları kollarımı çiziyor, hafif acı zevkimi daha da artırıyor. Boğuk bir hıçkırık çıkarıyor.

"Yapamıyorum. Jax, aman Tanrım. Çok iyi hissettiriyor, ama yapamıyorum..."

Kollarımda sarsılır, o kadar çaresiz görünür ki, son kez boşalmak üzere olduğunu anlarım. Terden ıslanmış cildiyle, anlamsızca mırıldanır ve sınırına ulaştığını düşünürüm.

"Benim için uslu bir kız ol, bebeğim."

İt.

"Bir kez daha yap, sonra dinlenmene izin vereceğim."

İt.

"Giderken beni de yanında götür."

İtme.

Bu sefer geldiğinde başını geriye atıyor ve keskin bir çığlık atıyor. Çok güzel bir şekilde patlıyor ve benim sikimin üzerine boşalıyor. Onun ıslak sıcaklığı beni mengene gibi sıkıştırıyor ve bu da benim orgazmımı tetikliyor. Son bir kez daha sarsılıyorum ve sert bir iniltiyle onun içine boşalıyorum. Kulağına konuşuyorum, boşalırken ne dediğimin pek farkında değilim. Sanırım ona ne kadar iyi hissettirdiğini ve bu şekilde onun içinde olmayı ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi söylüyorum.

Ona *tamamen benim* olduğunu söylüyorum.

Sonunda yatağa yığıldığımızda, gevşemiş vücudunu yanına çekip arkasına kıvrılıyorum. Bacaklarım onun bacaklarıyla iç içe geçerken, birlikte nefes nefese kalıyoruz ve vücutlarımızın soğumasını bekliyoruz. O kadar sert boşaldım ki, orgazm sonrası kafam bulanık. Maddie de sersemlemiş görünüyor, gözleri yarı açık.

Benim seksi küçük tanrıçam.

Sonunda, serin hava yüzünden cildi ürperir, ben de ağır uzuvlarımı zorlayarak yataktan kalkarım. Banyoya girerim, bir bezle ılık suyla ıslatır, kuruyan teri nazıkçe silerim, sonra bacaklarının arasından spermimi silerim. Nazik olmaya ve hassas bölgeleri kaçınmaya çalışırım, ama yine de tıslar. Ona özür dilercesine gülümserim, eğilip dudaklarına nazıkçe bir öpücük kondururum.

Bezini çamaşır sepetine attıktan sonra, battaniyeyi omuzlarına kadar çekip yanına uzanıyorum. Kolumu beline doluyorum, boynuna sokulurken kalbim alışılmadık bir şekilde doluyor. Birkaç dakika içinde huzur içinde uykuya dalıyor. Kendi yorgunluğuma rağmen, hemen uykuya dalamıyorum. Bir süre uyanık kalıp kollarımdaki meleği seyrediyorum.

Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim, gizlice takıntılı olduğum kadını yatağında göreceğimi hiç düşünmemiştim. Önümüzdeki birkaç ayı onunla geçireceğim ve onunla geçirdiğim zamanın tadını sonuna kadar çıkaracağım, sonuçta bu anılar hayatımın geri kalanında bana yetecek.

CHAPTER *Seventeen*

Maddison

Kahretsin, bu adamın seks dürtüsü neredeyse doyumsuz. Ve benim libidomun da ne kadar çabuk tekrar canlanabileceğini keşfediyorum. Jax'in vücudu, karşı koyamadığım bir uyuşturucu gibi. İşten nasırlı elleriyle vücudumun kıvrımlarını keşfederken, paslı, uykudan sersemlemiş sesi kulağıma müstehcen sözler fısıldarken, beni tekrar ıslatan bir şey var. Yanımdaki komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve bu uygunsuz saati zihnimde not ediyorum.

"Cidden bu saatte uyanık olamazsın. Gece yarısına kadar ayaktaydık," diye inlerim, sesim kısık. "Saat daha sabah beşi bile değil. Daha fazla uykuya ihtiyacım var." İşlevsel bir insan olabilmek için en az altı saat kesintisiz uykuya ihtiyacım var.

"Ben uyanık değilim. Sikim uyanık."

Kıkırdayarak elini göğsümden çekiyorum. Eli kalçama kayıyor, sonra kıkırımı avuçlayıp sabah ereksiyonunu kıvrımımın üzerinde sürtüyor. Keskin bir nefes alıp uyluklarımı birbirine sürtünce meme uçlarım sertleşiyor.

Dün geceden kalan ağrım olmasına rağmen, onunla tekrar sevişmek için duyduğum istek her saniye artıyor.

"Amcığım senin dev sikinden biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyor," diye mırıldanıyorum. Biraz geriye yaslanıp boynumu hafifçe eğiyorum. O da boynumu öpüp kulağımı ısıyor. Jax'ın boynuma öpücükleri benim yeni zayıf noktam.

"Çok nazik olacağım, bebeğim."

Bu sözler kulağımda kadifemsi bir mırıldanma gibi, altımdaki yumuşak yatağa eriyip gitmek istememe neden oluyor. Amımdan taze bir tahrik sızıyor, klitorisim zonklayarak bize işimizin yeniden başladığını haber veriyor. Bacaklarımı biraz açıyorum ve Jax'ın omzumda gülümsediğini hissedebiliyorum. Bir eli altıma kayarak göğsümü avuçluyor ve hafifçe sıkıyor. Diğer eli amımın kıvrımlarının arasına kayıyor, hızla girişimi buluyor ve parmağıyla uyarılmamı klitorisime yayıyor.

"Çok ıslaksın. Buna ihtiyacın var, değil mi?" diye fısıldıyor. Ağzını omzuma yapıştırıyor ve hafifçe emiyor. Serbest kalan elim, vücutlarımızın arasına geri dönüyor ve onun penisini birkaç kez okşuyorum. Nefesini tıslayarak, ereksiyonunu biraz daha hızlı bir şekilde içime sokuyor.

"Elimde değil. Beni çok iyi hissettiriyorsun."

İşaret parmağı klitorisimin etrafını tüy kadar hafif vuruşlarla okşuyor. Karnımda bir sıcaklık hissediyorum, her vuruşla vücudumda küçük zevk patlamaları yayılıyor. Nefesim hızlanıyor, kalçalarım sürtünmeyi takip etmek için öne doğru sallanıyor.

Bir eliyle bacağıma kalçasına kaldırarak beni açar. Diğer eliyle penisinin başını benim yarıkma doğru yönlendirir. Klitorisime çarparak beni inleyene kadar alay eder. Sonra içime girer, yavaşça, çok yavaşça. Nefesim kesilir, onunla doldurulma hissi tarif edilemez. Beni onunla doldurana kadar, santim santim penisini içime sokar.

"İşte böyle bebeğim, beni tekrar alabileceğini biliyordum."

Sözleri içimde bir sıcaklık dalgası yaratır ve ben onu sıkıca sararım. O, içinden küfür eder, kalçamı daha sıkı kavrar ve içime girmeye başlar. Bu açıda, penisi tam doğru noktaya vurur. Her sabit itişte, o lezzetli baskı artar.

Dün geceki sert, şehvetli sevişme, uzun süredir bastırılmış arzusun doyurulmasıydı, ama bu seferki yavaş, şehvetli bir zirveye tırmanış.

"Evet," diye yarı inleyerek, yarı iç çekerek söylüyorum. "Aynen öyle. Lütfen, lütfen." Parmağı klitorisime geri dönüyor ve vücudum sinirlerimden geçen elektrikle sarsılıyor. Her dokunuş beni kaçınılmaz sona daha da yaklaştırıyor...

"Sen benim için her zaman çok iyisin."

Acı veren bir iniltiyle doruğa ulaştım, zevk dalgası yayılırken neredeyse acı vericiydi. Dudaklarım açıldı, amım onun sikini sıktı, zihnim tutkunun coşkusuyla sersemledi. Jax inledi, elleri klitorisimde sabit kalırken, düzenli itişleri düzensizleştirdi. Sonra dudaklarında benim adımla içime boşaldı.

Karanlık yatak odası uzun dakikalar boyunca sessizdir, sadece sessiz nefes alış verişlerimizle doludur. Jax boynuma nefesini üfler, kolu belimi sararken penisi içimde kalır. Vücudum kemiksizdir ve zihnim bulanık bir sis gibidir, ben onun kollarına sokulurum. Sonunda, uzuvlarımı zorlayarak yataktan kalkar ve banyoda kendimi temizlerim.

Geri döndüğümde, onun benden uzaklaşıp uykuya dalmış olmasını bekliyorum. Ama Jax'ın daha önce birlikte olduğum diğer erkekler gibi olmadığını sürekli unutuyorum. Hâlâ sırt üstü uzanmış, battaniye kalçalarının etrafında toplanmış durumda. Yatağa doğru sendeleyerek ilerleyip vücudumu onun üzerine uzattığımda, bana uykulu bir gülümseme atıyor. Sonra battaniyeyi üzerimize çekiyor, parmakları omurgamda yukarı aşağı geziniyor.

"Seni olmam gerekenden daha çok istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Luke'un yaptığı her şeye rağmen, onu incitmek istemiyorum."

Parmakları bir an durduktan sonra tembel hareketlerine devam ediyor. "Sen onunla kalsaydın, asla böyle davranmazdım." Sesinde suçluluk var. "Şimdi bile, yapmamam gerektiğini biliyorum. Uzak durmam gerek, ama sana gelince zayıf düşünüyorum."

Kalbim biraz hızla atıyor ve göğsüne nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Yani, bunu sistemimizden atmak için birkaç ayımız var, değil mi?"

Yutkundu. "Evet."

"Bunu en iyi şekilde değerlendireceğiz," diye fısıldarım.

"Elbette öyle yapacağız."

Ondan sonra ikimiz de bir şey söylemiyoruz ve ben bu konuyu bir daha açmamaya karar veriyorum. Şu anda birbirimizin tadını çıkarmak için çok az vaktimiz varken geçmişimizden bahsetmek istemiyorum. Önümüzdeki birkaç

Jax Parker ile geçirebileceğim her saniyenin tadını çıkaracağım. Sonra ayrılırken bu anıları saklayacağım.

Çünkü ayrılmak zorunda kalacağım.

Sonsuza kadar onun kirli sırrı olamam ve onun kendi kardeřini deėil de beni seçeceėini dűőünecek kadar hayalperest deėilim.

O özünde bir koruyucu ve kűk kardeřini ihanetten koruyabilmek için ikimizi de reddedecektir.

Kafamdaki karmařık dűőűncelere raėmen, uyku bilincimi ele geçiriyor ve beni tekrar dibe çekiyor. Ben de isteyerek teslim oluyorum, sanki deėerli bir şeyim gibi hala kollarında tutulurken, parmakları sırtımı yukarı ařaėı okşuyor. Bu hareket tesadűfi gelmiyor, aėzından dkűlen tatlı sözler, gösterdiėi sahiplenme duygusu ya da kendimi deėerli ve korunmuř hissettiren sıcak kucaklaması da yle.

Hayır, hiç de sıradan gelmiyor.

En azından kalbime.

n kapının alınması beni uyandırıyor ve bir çığlık atarak kendime geliyorum. Jax, ben yataktan fırlayıp elim gėőűme giderken altımda kűfrediyor. Uykulu gözlerimi ovuştururken kalbim gėű kafesime çarpıyor. Jax yataktan fırlayıp ayağına bir ift Wrangler pantolon giyiyor. Ben de hızla yataktan kalkıp telaşla kendi kıyafetlerimi arıyorum. Bir başka kapı çalma sesi beni irkildir.

"Sakin ol! Geliyorum!" diye bağırır Jax, sonra bana dnűp kaşlarını çatarak sesini alçaltır. "Kim olduğunu öğrenene kadar burada kal." Sonra kapıdan fırlayarak, ağır adımlarıyla merdivenlerden aşağı iner.

Artık boř olan yere kaşlarımı çatarak, Jax'ın dűn gece attığı gömleği alıp giydim. Gömlek uyluklarımdan çok daha aşağıya kadar uzanıyordu, bu yűzden kimseye teşhircilik yapma endişesi duymadım. "Hayatta geride kalmayacağım."

Hűlű seks kokan odadan hızla çıkıp, ona yetiřmek için uzun adımlarla kořmaya bařladım. Elini kapı koluna koyduėu anda beni fark etti

ve gözlerini kapatıp beni onaylamayan bir ifadeyle bakıyor.

"Tanrım, Maddie. Kapıda bir hırsız olabilir ve sen yarı çıplak bir şekilde kapıyı açmak mı istiyorsun?"

"Bir hırsız sabah saat sekizde kibarca kapı zilini mi çalıyor?"

Bana parmağını doğrultuyor. "Şu anda seni uyarıyorum, bu kapının diğer tarafında kim varsa, o seksi çıplak bacaklara bakmasa iyi olur. Eğer bakarsa, bugün hapse girerim."

Alt dudağımı ısırıyorum, ama yine de boğuk bir kahkaha kaçıyor. Dudakları seğiriyor ve kapıyı açmadan önce başını sallıyor.

Utangaç görünümlü Andrew, iş üniformasıyla kapının diğer tarafında duruyor. Yanında, zayıf görünümlü, gümüş saçlı yaşlı bir kadın var. Kadın, çiçek desenli bir elbise, yeşil hırka ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak kırmızı ruj giyiyor. Jax'e geniş bir gülümseme atıyor, sonra gözleri hemen bana kayıyor. Beni baştan aşağı süzdükten sonra, yüzünde benim anlayamadığım bir ifade belirliyor.

"Andrew? Burada ne işin var? Çalışıyor olman gerekmiyor mu?" Jax kollarını kavuşturur, kaşlarını çatarak kadına doğru yavaşça bakar. Gergin duruşu gevşer ve kadının yanağına öpücük kondurmak için öne doğru eğilir.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Tabii, *'Burada ne işin var?'* diye soruyorsun," diye başlar Andrew, Jax'ın kalın sesini taklit ederek. "Bu arada, sen onunla ilgileniyorsun." Başparmağıyla kadını işaret edince, Jax Andrew'a karanlık bir bakış atar.

"Kesin şunu, ikiniz de! Bayan arkadaşınızla tanışmak istiyorum." Bana göz kırparak elini uzatır. "Benim adım Mary! Eskiden Parker erkeklerine bakıcılık yapardım. Umarım bu seferki bir beyefendi davranıyordur." Jax'e doğru başını sallar ve ben sessizce gülümseyerek öne çıkıp elini sıkarım.

"Ben Maddison. Ben... şey, bir süre burada kalacağım," diye bitiririm. Onun yanıt olarak attığı sırtış biraz fazla anlamlı görünüyor.

"Aslında kötü haberler getirdik," diyor Andrew, gözleri Mary'ye kayıyor.

Gülümsemesi kaybolur ve Jax'e özür dilercesine yüzünü buruşturur. "Üzgünüm canım, ama küçük bir kaza geçirdim galiba." İşaret parmağını ve başparmağını kıştırır.

Jax ona meraklı bir bakış attı. "Ne tür bir kaza?"

"Şey, dükkânın garajına girerken fren yerine yanlışlıkla gaz pedalına basmış olabilirim. Ve dışarıdaki tabelanıza çarptım." Yüzünü buruşturur. "Hasarı elbette ödeyeceğim."

"İyi misin?" Yüzünde endişe dolu bir ifade belirir ve onu baştan aşağı süzer, sonra topuklarını döndürerek yakınlarda asılı duran bir anahtar takımı alır. "Hastaneye gitmen gerekiyor mu? Seni götürebilirim..."

Kadın eliyle onu durdurur. "Hayır, o kadar ciddi değil. Yaralanmadım."

"Görünüşe göre tabelan en büyük hasarı almış," diyor Andrew ve ekliyor, "Ve arabasının boyası da biraz sıyrılmış."

Jax iç çeker. "Tanrıya şükür kimse yaralanmadı."

Mary ona gülümser, kırıışık parmaklarından biriyle onun yanağını çimdikler.

"Burada ne yapıyordun ki?" Jax başını eğip onu inceledi. "Genelde ben sana gelirim."

Belki hayal ediyorum, ama yemin ederim ki bana suçlu bir ifadeyle bakıyor. Ama bu ifade bir anda belirip kayboluyor.

"Sadece çok meşgul olabileceğini düşündüm," diye omuz silkerek cevaplar.

Jax, buna inanmadığını belirten bir ifadeyle ona bakar, ama bunu ona söylemez.

"Peki!" Andrew ellerini bir kez çırpar. "Hasarı görmek ister misin patron?" Jax bir kez başını sallar ve Andrew'a giyinir giyinmez çıkacağımızı söyler. Andrew sonunda giysilerimizin eksikliğini fark eder ve kaşları havaya kalkar. Bakışları çıplak bacaklarıma düştüğünde, Jax zavallı çocuğa gerçekten hırlar. Gözleri komik bir şekilde büyür ve yatıştırıcı bir hareketle iki elini kaldırarak hızla geri adım atar. Mary sadece kıkırdar ve bana göz kırpar.

Yanaklarım ısınır. Jax kapıyı çarparak kapatır.

"Böyle deli gibi davranmaya devam edersen, çok geçmeden bütün kasaba bizim seviştiğimizi anlar," diye ona fısıldarım, işaret parmağımla onun yanına dokunarak. O sırıtıyor.

Gözlerimi devirip merdivenlerden yukarı çıkmaya başlarım.

Jax arkamdan geliyor ve omzuma baktığımda, kıcıma bakıyor. Sonra hızla hareket ederek ödünç aldığı gömleğinin eteğini kaldırıp avucuyla kıcıma vuruyor. Hassas cildimde bir acı hissediyorum ve ciyaklarım. Dönüp yine onun yan tarafını çimdiklemeye çalışıyorum. Ama uzun adımlarıyla

beni çabucak geçer ve etrafımdan dolanarak neşeyle kıkırdayarak merdivenlerin geri kalanını koşar.

"Bebeğim, biraz akıllı olan hiçbir erkek on üzerinden on puan alır ve biraz sahiplenici olmaz."

Şaşkın bir sessizlik içinde uzaklaşan sırtına bakakaldım. Beklenmedik övgüsü beynimdeki tüm endorfinleri harekete geçirdi, kalbimi rahatlatıcı bir sıcaklık sardı. Gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerimden sıyrılmaya çalışarak yatak odama gidip kıyafetlerimi değiştirdim.

"Buna alışma," diye fısıldıyorum kendime.

Birkaç dakika sonra, Jax'ın yanında dolambaçlı yolda yürüyorum. Yürürken kollarımız neredeyse birbirine değiyor ve keşke elini tutabilsem diyorum. Ama anlaşılmıştı, bu aramızda kalacak. Yarı çıplak halde kapıyı açmamız zaten şüphe uyandırıcı, ama el ele tutuşarak dükkânın önünden geçerse, tüm kasabaya birlikte yattığımızı haykırmış oluruz. Şansımız yaver giderse, Andrew ve Mary gördükleri konusunda sağduyulu davranırlar.

Beyaz süveterim ve polar astarlı taytım olmasına rağmen vücudum biraz titriyor. Isınmak için ellerimi ovuşturuyorum, hasarlı tabelayı görür görmez

Jax içinden inliyor. Gümüş rengi bir Altima'nın ön kısmı hala tabelaya yaslanmış durumda, tabela neredeyse devrilmek üzere. Boyasının bir kısmı çizilmiş, birkaç harf eksik. "Üzgünüm, Jax," diyor Mary. Sesinde çok fazla suçluluk ve

pişmanlık dolu ki, ona biraz sempati duymaktan kendimi alamıyorum.

Jax eliyle onu susturur. "Önemli değil. Kazalar olur." Ona gülümser, ellerini beline koyar. "Hatırladığım kadarıyla, Luke ve ben de senin temizlemek zorunda kaldığın kazalar yaptık. Bir keresinde bütün çamaşır deterjanı şişesini senin yere döktüğümü hatırlıyor musun?"

Mary'nin gözleri parlar ve güler. "Bunu nasıl unutabilirim! Market poşetlerini taşımama yardım ediyordun, elinden kaydı ve kapağı açıldı. Yerde her yer pis oldu ve sen orada ağlamak ister gibi duruyordun. Sonra Luke arkandan içeri girdi ve kaydı!"

Jax sessizce güler, yanakları kızarıırken ensesini tutar.

"Tanrım, eminim çok güzel hikayelerin vardır," diyorum Mary'ye. Jax'ı beceriksiz, ergenlik çağındaki bir genç olarak hayal ettiğimde yüzümden aptalca bir gülümseme silemiyorum. Çocukken ne tür belalara bulaştığımı merak ediyorum.

Luke ile sık sık kavga eder miydi? Şakacı mıydı, sınıfın palyaçosu mu, yoksa yetişkinlikte olduğu gibi sessiz miydi?

"Bir ara tatlı çay ve kek için bize gel canım, sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım." Sesi tiyatral bir fısıltıya dönüşür. "Kızının elinde bolca şantaj malzemesi olması gayet normal."

Jax yanımda hareketsiz kalır.

"Oh, bu... Yani, biz... biz..." diye kekeleyorum.

Mary homurdanır. "Oh, saçmalık, ben dün doğmadım. Kapıyı yarı çıplak ve sanki Noel erken gelmiş gibi görünerek açtınız."

Öksürdüm.

Jax ona yorgun bir bakış attı.

Yaşına göre çok açık sözlü ve küstah, ama sanırım bunu takdir edebilirim.

"Sırrınız bende güvende," diye bizi temin eder Mary. Andrew'un yan tarafına dirsek atar. Andrew geriye doğru sendeler, yan tarafını tutarken acı içinde hırıltılı bir ses çıkarır. Mary ona sert bir bakış atar ve Andrew aceleyle konuşur.

"Ben de kimseye söylemeyeceğim. Tanrım, kadın. Boğa kadar güçlüsün."

Bu sözlerden oldukça memnun görünen Mary, Jax'e döner. "Tabelanın parasını ne kadar ödeyeceğimi söyle. Sana çek yazarım."

Jax şiddetle başını sallar ve Mary'nin yüzünde hayal kırıklığı belirir. Tartışmak istediği bellidir. Ben tabelaya geri dönerim ve onlar arka planda sessizce tartışırken tabelayı incelerim. Aklıma bir fikir gelir ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başlar, ancak ilk başta bunu söylemeye çekinirim.

"Onu sizin için tamir edebilirim."

Seçimimi tekrar düşünme fırsatı bulamadan sözler ağzımdan dökülür. Tartışma durur, üçü de bana doğru dönerek bakar. Ben yıkık tabelaya bakmaya devam ederken, Jax'ın bakışlarının yüzümün yan tarafında yaktığını hissedebiliyorum. Gerginliğimi bastırıp devam ederim.

"Babam annemle birlikte bir marangozluk işi yapıyordu," diye Mary ve Andrew'a açıklıyorum. Acı hatıralar yeniden su yüzüne çıkınca kalbim sıkışıyor ve boğazımı temizliyorum. "Bana bildikleri her şeyi öğrettiler. Onu tamir edebilirim."

Sonunda diğerlerine bakıyorum. Mary'nin gözleri yumuşak, Andrew ise biraz meraklı görünüyor, ama Jax... Onu tam olarak anlayamıyorum. Ne hissediyor ya da ne düşünüyor olursa olsun, çok yoğun. Onun sarsılmaz bakışları beni

açık bir kitap gibi hissettiriyor. Onun bakışlarının gücüne dayanamayıp gözlerimi tabelaya çeviriyorum.

Belki de benim onu kurcalamamı istemiyordur. Sonuçta, müşterileri iş yerine geldiklerinde ilk gördükleri şey budur. Belki de bu projede bana güvenmiyordur. Nedense, bu düşünce canımı yakıyor.

Sonunda Jax yumuşak bir sesle konuşur. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Sana yük olmak istemem."

"Bana burada bedavaya kalmama izin verdiğin için en azından bunu yapabilirim." Ona bir gülümseme veriyorum, umarım hissettiğimden daha samimi görünür. Bunu gerçekten onun için yapmak istiyorum ve belki de içimden bir parça da geçmişimin bir kısmını paylaşmak istiyor. Henüz tam anlamını anlamamış olsa bile. Ailem öldüğünden beri bir parça tahtaya bile dokunmadım. Bu, sadece onlarla paylaştığım bir şeydi. Onlar öldükten sonra, iç tasarım alanına girdim çünkü kalbimin bir parçası her zaman evleri daha... kişisel hissettirmek için can atıyor. Ama üniversitede öğrettikleri türden iç tasarımlara bağlı kaldım, bunların çoğu mağazadan satın alınabilir. Sevgiyle elle yapılmış değil.

"Bunu çok takdir ederim," diye cevaplar Jax. "Neye ihtiyacın olursa, bana söyle. Ben hallederim." Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor ve belki de seyircilerin önünde olmasaydık söylerdi. Omuzlarım biraz çöküyor, onun kolay kabulü bana garip bir rahatlama hissi veriyor.

"Belki garajında biraz yer kullanabilirim?" Jax'in evinin yanındaki garaja bakıyorum. Üzerinde çalışmadığım zamanlarda tabelayı saklayacak bir yere ihtiyacım olacak.

"Tabii ki," diye başlıyor, Mary'ye bakarak. "Onun arabasını halledeyim, bugün bir yer açarım."

O Altima'yı hareket ettirirken, ben evin sıcaklığına doğru ağır adımlarla geri dönüyorum. Bir an için kafa karışıklığı içinde tek başıma kalmaktan memnunum. Farklı tasarım modelleri zihnimden geçiyor. Onu sadece tamir etmekle kalmayıp, aynı zamanda yenileyebilirim. Göze daha hoş gelen, insanların dikkatini çeken bir tasarım. Eskiden ailemle paylaştığım bir şeye geri dönme fikri boğazımda bir yumru oluşturuyor, omuzlarımda ağır bir acı-tatlı korku hissediyorum. Ama aynı zamanda içimde hafif bir heyecan da var.

Ve ben de buna tutunuyorum.

CHAPTER *Eighteen*

Jax

Bir kalçam kapı eşiğine yaslanmış, Maddie garajda tabelayı yaparken manzarayı hayranlıkla izliyorum. Benim burada olduğumdan tamamen habersiz, benden ödünç aldığı kırmızı ekose gömlek, o şehvetli kıvrımlarını örtüyor. Gömlek uyluklarına kadar uzanıyor, kumaşı siyah taytının içindeki dik poposunu gizliyor. Ama umurumda değil, çünkü benim gömleğimi giyip benim alanımda rahatça dolaştığını görmek kalbimi dolduruyor.

Bunun bir ömür boyu sürmesi bile yeterli olmazdı. Her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Mary'nin arabasını tamirhaneye götürdükten sonra, Maddie'yi yerel hırdavatçıya malzeme almaya götürdüm. Hala çok fazla sorum var, ama bunları kendime sakladım. Henüz konuşmaya hazır olmadığı şeyler olduğunu hissediyorum. Ama umarım bir gün bana açılır. Benim bencil bir yanımda, onun her parçasını istemekten kendini alamıyor.

Kendi elleriyle yarattığı bu işarete sahip olmak, o öldükten sonra bile onun bir parçasına sahip olmak gibi hissettirecek.

Düşük bir melodiyi fısıldayarak mırıldanıyor ve kulaklarım onu duymak için zorlanıyor. Dudakları fark edilmeyecek kadar hafifçe hareket ediyor, yumuşak sesi şarkının sözlerini bir araya getiriyor. Kollarımda tüylerimi diken diken eden, güzel ve akıldan çıkmayan bir melodi. Sevilen birinin cennete uçup geride bıraktıklarına gülümsediği bir şarkı.

Nefesimi kesiyor ve gözlerimi yakıyor. Sevdiğim birini kaybettikten sonra hiç geçmeyen o tanıdık acı ve özlemle göğsümü keskin bir ağrı sarıyor ve Maddie'nin bu tür bir kederi yaşadığını düşününce kalbim burkuluyor. Yanağından bir gözyaşı süzüldüğünü gördüğümde, artık gölgede durmaya dayanamıyorum. O kadının bana ihtiyacı olduğunda ona gitmemek gibi bir şey yapamam.

Arkasına yaklaşıp boğazımı temizledim. O irkildi, avucunu kalbinin üzerine koyarken nefesini tuttu. İki kolumu da ona doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Başımı boynunun ve omzunun arasına koyup dudaklarımla cildine nazikçe bir öpücük kondurdum. Onun sakinleştirici kokusunu içime çektim.

"Üzgünüm, seni korkutmak istemedim." Kollarımı ona biraz daha sıkı sarıyorum. "Sarılmaya ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Hiçbir şey söylemeden, kucaklamama yaslanır. Başını geriye eğip omzuma yaslar. Başparmağımla ıslak yanağını silerek, akan gözyaşını silerim. Bana titrek bir gülümseme verir, elleri ön kollarımın üzerine gelir. Tanrım, şimdi bile nefes kesici.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım. Yüzünde bir anlık şaşkınlık ve belki biraz tereddüt belirdi. Bana çekingen bir gülümseme attı.

"Ağlarken bile mi?" "O zaman bile."

Elimle çenesini kavrayıp bana doğru eğiyorum, böylece dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. Dudakları benimkine karşı yumuşak, ben de acele etmeden öpüyorum, dilimde tuzlu gözyaşlarının tadı kalıyor. Onu öptüğümde her zamanki gibi içimi sıcaklık kaplıyor. Yavaşça uzaklaşıyorum, elim hâlâ başını okşuyor.

"Bunun hakkında konuşmak mı istiyorsun, yoksa unutmak mı?" diye soruyorum ona. Bir anlığına bana bakar, yüzünde kararsızlık belirir.

"On sekiz yaşındaydım ve kendimi yetişkin sanıyordum." Sessizce gülüyor, gülümsemesi hızla kayboluyor. "Onları kaybetmek, benim hala ebeveynlerine ihtiyaç duyan bir çocuk olduğumu fark etmemi sağladı."

hala anne babasına ihtiyacı olan bir çocuk olduğumu fark ettim."

Kahretsin. Göğsüm sıkışır. Zamanda geriye gidip onları kurtarmanın bir yolunu bulabilseydim, onları ona geri getirmek için hiçbir şeyden vazgeçmezdim.

Hala restorasyonunun başlangıç aşamasında olan tabelaya doğru başını sallar. "Onlar, eskiden bir şeyler yaratmayı sevmemin sebebiydi."

Kaşlarımı çattım. "Eskiden mi?"

"On altı yaşına girer girmez, beni arka bahçeye alıp onlara yardım ettirmeye başladılar. Daha önce de söylediğim gibi, ne isterseniz, babam muhtemelen yapabilirdi: sandalyeler, masalar, sehpa. Bana epey bir şey öğretti, ama benim asıl sevdiğim şey eski mobilyaları yenilemekti. Annem ve ben, kimsenin iki kez bakmayacağı hurdaları toplardık." Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor ve ben kendimi büyülenmiş buluyorum. "Bir keresinde, iki ayağı eksik, boyası tamamen dökülmüş kırık bir ofis masası gördük. Biri onu yol kenarına atmıştı, ama biz onu birlikte kamyonete yükleyip eve getirdik. Tamamen kendi başıma yenilediğim ilk parça oydu."

Gülümsüyorum. "Öyle mi? Nasıl gitti?"

"O zamanlar, düşündüğümde çok daha zor olduğu için sızlanıyordum." Yutkunur, gözleri uzaklara bakar. "Ama sonra bittiğinde ve annem onu satmak yerine yatak odama taşımama izin verdiğinde, kendimi çok başarılı hissettim. Annem bana adanmışlığımdan gurur duyduğunu söyledi ve ben de o masaya oturup ödevimi her yaptığımda bunun bana nasıl hissettirdiğini hatırladım. Masaya açık mavi boya sürülmüş ve üstüne beyaz çiçek desenleri çizilmişti. O masayı çok seviyordum."

"Ona ne oldu? Hala bir yerlerde saklıyor musun?"

Gözleri donuklaşır ve benim de neşem biraz kaybolur. Boğazıma bir korku yerleşir. "Annemle babam öldüğünde, teyzem beni yanına aldı. Her şeyi satmamı istedi."

O anne...

Göğsümde kaynayan bir öfke alevlenirken, boğuk bir hırıltı kaçar. Kanımı ısıtır, damarlarım onunla titrer. Çenemi sıkarım. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Maddie alt dudağını ısırır, ayaklarına bakar. O kadar üzgün görünür ki, konuyu değiştirmeli miyim diye düşünürüm. Belki bu konu hakkında konuşmak istemiyordur. Belki sorduğum için pisliğin tekiyim.

"Onları hiç anlamadı. Basit bir yaşam tarzı sürdürdüklerini ve bunu sevdiklerini. El yapımı mobilyaların ve dekorasyon parçalarının bir evin karakterini yansıttığını düşünüyorlardı. Teyzem ise bunların ucuz görüldüğünü düşünüyordu."

"O zaman, o lanet olasıca yanılıyor ve bu çok kötü bir şey. O gerçek bir..."

Dudakları hafifçe açılır, ses tonumdan gizleyemediğim şiddet karşısında ağzı açık kalır. Kollarımda dönerek, nazikçe elini ağzıma koyar. "Jax, sorun yok. Uzun zaman önceydi."

Gözlerimi ona dikip, avucunu nazikçe ısırırım ve o da elini çeker. "Umurumda değil. Sen daha çocuk sayılırdın ve o senin için manevi değeri olan şeyleri elinden aldı."

Elleri boynumun arkasına dolanır ve ben omuzlarımı silkerim, mantıksız öfkemi bastırmaya çalışırım. "Ona söyleyeceklerimi söyledim ve uzun zaman önce içimdeki her şeyi döktüm. Onun yanına taşındıktan birkaç ay sonra üniversiteye başladım. İlk başta yaz ve tatil dönemlerini onun evinde geçiriyordum. Ama hiçbir zaman gerçekten anlaşılamadık." Omuzlarını silkiyor. "Sonunda kampüste kendi dairemi tuttum. Onunla yıllardır konuşmadım."

"Yani, onlar öldükten sonra... bir şeyler yaratmak çok zor mu oldu?" diye soruyorum.

O da başını sallar ve derin bir nefes verir. "Bu beni korkak yapar, biliyorum, ama onlar olmadan bir şeyler yaratma fikri her zaman dayanılmazdı." Gözleri yaşlarla dolar.

"Peki şimdi?" diye soruyorum.

Gözleri tabelaya, çalışma masasının etrafına dağılmış çeşitli tahta parçalarına ve resimlere kayar. Sessizliği bozma ihtiyacı hissetmeden, o benim sorumu düşünürken sabırla beklerim. Bana tekrar baktığında, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Aslında biraz rahatlatıcı. Ve sanırım tekrar keyif alabilirim."

"İyi." Kendimi tutamayıp, parmaklarımı kahverengi saçlarının arasında gezdiriyorum. Sert parmaklarımın altında ipeksi yumuşaklık hissediyorum, tavandaki ışıklar saçlarına parlıyor. Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Ben de oldukça genç yaşta anne babamı kaybettim. Bu, kimseye dilemeyeceğim bir şey. Annem Luke'u doğurduktan sonra doğum komplikasyonları nedeniyle öldü. On yaşındaydım ve babam küçük kardeşimi eve getirdiğinde annemin neden onunla birlikte olmadığını anlamamıştım. Sonra, yirmi bir yaşındayken babam kalp krizi geçirdi. Luke on bir yaşındaydı. O zamandan beri sadece ikimiz kaldık."

"Çok üzüldüm, Jax."

Omuzlarımı silkiyorum, kolumu beline dolarken saçlarını omuzlarına düşürüyorum. "Üzülme. Sadece bunun normal olduğunu söylemek istedim. Kaç yıl geçerse geçsin, her zaman

ne olabileceğini merak edeceğin günler olacak. Onların şu anki hayatın hakkında ne düşüneceklerini ve gurur duyup duymayacaklarını merak edeceksin. Onları unutmak isteyeceğin günler olacak, hatırlamak isteyeceğin günler olacak." Boynunun arkasını avuçlarım, başparmağımla nabzını okşarım. "Ne zaman böyle hissedersen, Maddie, beni bul. Onları birlikte hatırlayabiliriz, tamam mı?"

Gözleri yine yaşlarla dolarken başını sallar. "Tamam," der. "Sen de aynısını yapacaksın." Parmakları ensemdeki saçlarla oynarken, titrememi bastırırım. "Hatırlamak ya da unutmak istediğinde bana gel."

Nefesimi içime çekerim, kalbim göğsümde çarpıyor. Beklenmedik bir şekilde duyduğum özlem beni hazırlıksız yakalar. "Sanırım..." Boğazımı temizlerim. "Sanırım bunu isterim. Belki bir gün sana hepsini anlatabilirim."

O başını sallar ve Tanrım, yine o his gelir. Kalbimin boşluklarını dolduran, her şeyi kaplayan o sıcaklık. Onunla geçirdiğim her an, benim karanlık olduğunu bilmediğim yerlere ışık tutuyor.

Yukarıda, yavaş bir aşk şarkısı çalıyor. Bir adamın, bir kadının bara girmesini izlemesi ve kadının yanına oturduğunda, hayatında eksik olan şeyin ne olduğunu fark etmesi hakkında bir şarkı.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyorum.

Etrafına bakıyor, muhtemelen etrafa saçılmış odun parçalarını ve eski yağ lekeleriyle kaplı beton zemini görüyor. Ama gülümsüyor, bana baktığında gözleri ışıkla dolu. "Burada mı?"

Kafamı sallıyorum, bir elimi beline koyarken diğer elimi kalçasına koyuyorum. Yanağını omzuma yaslıyor ve kollarımda çok değerli bir şeyi tutuyormuşum gibi hissediyorum. Midemde garip bir his var, bir heyecan.

Çünkü o benim için çok değerli.

Benim Maddie'm.

"Tam burada," diye onaylıyorum.

İhtiyacım olan her şey burada.

CHAPTER Nineteen

Maddison

Boş zamanlarımda tabelayı bitirmem neredeyse iki hafta sürdü, ama bu projeyi bitirmek istemiyorum. Ellerimle çalışmanın, bir şeyler yaratmanın veya yeniden şekillendirmenin, aksi takdirde meşgul olan zihnimi nasıl sakinleştirdiğini unutmuşum. Bütün gün pislik patronumla ve sık sık mağazaya gelen kendini beğenmiş müşterilerle uğraştıktan sonra bu iş beni rahatlatıyor.

Pardon, *Irene*, müşteriler değil, tüketiciler. Gözlerimi devirdim.

Garajda geriye doğru durup, kulak arkasına kaçan bir saç telini düzeltiyorum ve yaptığım işi inceliyorum. Bir ağaç kesici kullanarak, büyük bir tahta parçasını üç dağ zirvesine benzeyen bir şekle dönüştürdüm. Dağlar koyu gri, *Parker's Automotive Shop* yazısı ise akıcı beyaz harflerle yazılmış. Harflerin uçları hafifçe kıvrılıyor, bu da okunması kolay ve göze hoş gelen bir yazı tipi oluşturuyor. Ayrıca, önceki tabelasından çok daha büyük olduğu için uzaktan daha kolay fark ediliyor.

"Umarım beğenir," diye mırıldandım.

Dalgın dalgın ayağımı yere vurarak, bakışlarım geçici olarak ele geçirdiğim çalışma masasına kayıyor. Onun diğer hediyesi —beklemediği hediye— avuçlarımın terlemesine neden oluyor. Neden bu kadar küçük ve önemsiz bir hediye için bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Yerel bir grafik tasarım dükkanından satın aldığım, yeni tabelasına uyan dağ şeklinde yeni kartvizitlerden oluşan bir kutu.

Ya beğenmezse? Tanrım, o bu kartları yine de kullanacak türden bir insan. Ve onun gizlice nefret ettiği bir şeyi kullanmak zorunda kaldığını hissetmesini istemiyorum.

İnliyorum. Bir ay önce, bunu asla yapmazdım. Ailem hakkında açıkça konuşmazdım, hatta onun yatağını paylaşmazdım. Ve şimdi bakın bana, her fırsatta onun sikine atlıyorum. Ama ondan doyamıyorum ve Luke öğrenirse ne olabileceğini düşündüğümde zihnimin arkasında kurcalayan küçük suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Öğrenmeyecek ve bilmediği şey ona zarar vermez.

Duvardaki saate bakarken, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. Jax'i alıp ona tabelayı gösterecek, hatta vardiyam başlamadan önce hızlıca sevişecek kadar vaktim var. Bu düşünceyle kararımı verdim ve tişörtümün ve taytımın üzerine hızla paltomu giydim. Garajın yan kapısını açtığımda, soğuk kış havası açıkta kalan tenime değince titredim. Ellerimi paltomun ceplerine sokarak adımlarımı hızlandırdım. Soğuk havaya rağmen, dükkan görünür hale geldiğinde kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyordum.

"Siz çocuklar bana her zaman çok iyi bakıyorsunuz," diye kadınsı bir ses mırıldanır.

Omurgamdan bir tedirginlik dalgası geçer ve hemen gardımı alırım. Bu, bir yatak odasına yakışan, seksi ve baştan çıkarıcı bir ses, bir oto tamirhanesine değil.

Ve kesinlikle Jax'ın yakınında olmaması gereken bir ses.

"Elbette hanımefendi. İstedığınız zaman arayın." Jax'in sesi yumuşak, kibar ama flörtöz değil.

Seslerin geldiği açık bölmeye girdiğimde, milyonlarca farklı duygu beni sarar: kıskançlık, korku, sinirlilik, kendinden şüphe duyma, sahiplenme.

Jax'in pazılarını elleriyle kavrayan sarışın bir bomba gibi kadın var, beyaz gömleği onun dik göğüslerini zar zor tutuyor ve ona cilveli bir gülümseme atıyor. Bu sahneyi izlemek için duruyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum

Dişlerini gıcırdatıyorum. Ona bir sonraki atıştırmalığıymış gibi bakıyor. Ellerin onun pazılarına dokunduğunu görmek, onun güzel beyaz dişlerini tek tek kırmak istememe neden oluyor.

"Crestwood Heights'ta eskiden gittiğim diğer yer bu kadar samimi değildi. Buradaki müşteri hizmetleri çok cana yakın, biliyor musun?" Ona kirpiklerini kırıyor, ben de ellerimi yumruk yapıyorum. Vücut ısımın yükseldiğini hissediyorum.

"Çok yazık. Bunu duyduğuma üzüldüm." Jax'ın sesi tamamen iş odaklı kalıyor ve bunun onun müşteri hizmetleri sesi olduğunu anlıyorum. Bakışları kısa bir süre uzaklaşıyor, gözleri hala sırada bekleyen arabalara kayıyor. Ona tekrar bakarak, kibarca gülümsüyor ve çenesini kaldırıyor. "Peki, iyi günler."

Kadın ona somurtkan bir bakış atar, ama o çoktan uzaklaşmıştır.

"Bu akşam yemeği için vaktin varsa, bize bir şeyler pişirebilirim diye düşünüyordum. Çok iyi biftek yaparım."

Jax iki kez bakar, kaşlarını kaldırır. Kollarımı kavuştururum, yerinde sabırsızca kıpırdanırım. Hareketim onun dikkatini çekmiş olmalı ki, o anda bakışları bana odaklanır.

Ona, "Ee?" diyen keskin bir bakış attım.

Çeviri: *Lanet olsun, hadi yap bakalım.*

Sonra piç kurusu sırtarak, ayaklarını açıp elini üniformasının kemerine koyar. Kaşlarını kaldırarak bana meydan okuduğunu, benim ne kadar kıskandığımı çok iyi bildiğini ve bundan büyük zevk aldığını belli eder. Bu, aramızdaki mesafeyi atlayıp onu boğazlamak istememe neden olur.

"Üzgünüm hanımefendi, ama evde bunu pek hoş karşılamayacak biri var."

Kadın kaşlarını çatır. "Ne yazık. İyi erkekler hep kapılır." Kendi kendine başını sallar ve çantasını omzuna biraz daha yukarı çeker. "Eğer bu durum değişirse, beni nerede bulacağını biliyorsun." Ona şakacı bir göz kırpar, topukları beton zeminde tıkırdayarak arabasına doğru yürür. Sonra iğrenç kırmızı BMW'sine biner ve uzaklaşır.

Jax'e dönüp, etkilenmemiş bir bakış attım.

Bana bok yiyen bir sırtışıyla yaklaşıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum, ama sırtışı daha da genişliyor. Kızgın olmak için hiçbir nedenim olmadığını biliyorum, hiç yok. Yaptığımız şey her neyse, ona karşı gerçek bir hakkım yok. Birlikte tek eşli bir gün batımına doğru yola çıkmayacağız. Zaten ona hiç zaman ayırmıyordu. Öyleyse neden midem sıcak ve yapışkan bir şeyle dolu gibi hissediyorum?

"Bir sorun mu var Maddie? Biraz gergin görünüyorsun." Gözleri neşeyle parıltıyor.

Onun aptal gömleğini tutup, kendimden başka kimseyi düşünmemek için aptal dudaklarını öpmek istiyorum. Yüzündeki o eğlenceyi silmek istiyorum. Ama üzerimizde çok fazla meraklı göz var, sırtımda ağır bir yük gibi duran bakışlar.

Ama sonra aklıma bir fikir geliyor. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayan, çok kötü bir fikir.

Zalim, evet. Ama çok tatmin edici. "Ofisine, Jax. Hemen."

"Böyle kıskançlık yapman çok seksi," Jax'in boğuk sesi birkaç dakika sonra kulağıma uğulduyor, sırtım kapalı kapıya çarpıyor. Dudaklarımı sert bir öpücükle ele geçiriyor, eli enseme kavlıyor. Başparmağı nabzımın attığı yeri okşuyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Evet, sence seksi mi?" Onun ağzına mırıldanıyorum, dilim onun alt dudağını hafifçe ısıyor. O inliyor, kalçalarını benim uyluklarımın arasına bastırıyor. İş üniformasının kalın kumaşı üzerinden onun penisinin sertleştiğini hissedebiliyorum, sıvı bir sıcaklık karnımda birikiyor. Ona sürtünerek, kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor.

"Tabii ki."

"Sahiplenici olan tek kişi sen değilsin," diye onu uyarırım, sırtışıım vahşileşir. Alt dudağını ısırırım, keskin tıslamasından memnuniyet duyarım. Avuç içlerim göğüs kaslarının üzerinde durur, parmaklarım meme uçlarını okşar, sonra geniş göğsünden aşağı kayar. Sıkı kasların hissine hayran kalıyorum, kemer tokasına ulaşana kadar durmuyorum. Fermuarını hızla indirirken metal, pantolonunun düğmelerine çarpıyor. Jax'ın kararmış gözleri benimkilerle buluşuyor, göz bebekleri genişlemiş ve şehvetle boğulmuş, göğsü ise yukarı aşağı inip kalkıyor.

"Ne kadar sahiplenici olabileceğimi görmek ister misin?" diye mırıldanıyorum.

Nefesini içine çekip burun deliklerini genişletir. "Göster bana, bebeğim." "Bunu senin istediğini unutma."

Ellerimi omuzlarına koyup onu sertçe geriye doğru iterim. Sonra onu tekrar iterim ve odanın sağı ucundaki kanepeye doğru yönlendiririm. Yüzünde şaşkınlık belirir, geriye doğru sendelerken kolları havada sallanır. Sonunda kıcı kanepeye çarpar.

"Kahretsin, böyle mi olacak?" Bana ateşli bir bakış atar, bir eliyle ereksiyonunu kaplar.

Bacaklarımı onun uyluklarının iki yanına koyarak kucağına tırmanıyorum. Onu sırt üstü yatırıp, iki bileğini tutup başının üstüne sabitlerken, kanımda heyecan verici bir güç hissi dolaşüyor. Yüzünde şok ifadesi beliriyor. Onu sıkıca tutuyorum, ama Jax'in gücünün farkındayım. İstedığı zaman benim tutuşumdan kurtulabilir ve bana güvenip bu oyunu oynaması beni çok mutlu ediyor.

Demir gibi iradesinden bir kısmını bana teslim etmeye razı olması.

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum ve onu öpüyorum. Kalçalarım sallanıyor ve sürtünüyor, giyinik bedenlerimiz arasındaki sürtünme hoş bir his veriyor. Kalçaları yukarı kalkıyor, benimkilerle buluşuyor ve ağzıma iniyor.

"Ellerini kendine sakla," diye nefes nefese emrediyorum. Alnı kırışıyor ve ağzını açıyor, ama ona itiraz etme şansı vermiyorum. "Biraz eğlenmek istiyorum. Bana dokunursan, bu iş biter."

Boğazından düşük bir inilti çıkar.

Onun bileklerini bırakmadan önce alt dudağını nazikçe emiyorum, sonra geriye yaslanıp kaşlarımı kaldırıyorum. Nabzım boğazımda çılgınca atıyor, onun nasıl tepki vereceğini merakla bekliyorum. İstersen gücü geri alabilirsin. Kalçalarımı tutup beni sırt üstü çevirmek senin için çok kolay olurdu. Uzun bir süre bana bakıyor, gözleri vücudumda gezerken nefesi düzensizleşiyor.

Dudaklarının köşesi, midemi altüst eden seksi bir sırıtışa dönüşüyor. Çenesini bana doğru uzatıyor.

"Bakalım neyin var, güzelim."

Gülümserim, parmaklarım gömleğimin eteğine uzanır ve onu başımdan çekerim. Sütyenim de hemen ardından gelir ve beni çıplak bırakır. Soğuk hava tenimi okşarken meme uçlarım sertleşir. Jax acı dolu bir iniltiyle alt dudağını ısırır. Üstünde, parmakları birbirine kenetlenir.

"Eğil bebeğim. Onları tatmak istiyorum."

Onu görmezden gelerek kanepeden kalkarım ve geri kalan kıyafetlerimi de çıkarmaya başlarım. Ayakkabılarım, taytım ve külotum çekip çıkardığımda yere düşer.

. Ben ona tırmanırken, göz bebekleri genişleyerek beni içini içini içini içini
içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini
içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini iç

"Maddie." Adım sessiz bir emirdir, kararlı ve kesin.

Kıkırdayarak, abartılı ve şakacı bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. Parmaklarım, hala giyinik olan vücudunda aşağı doğru kayıyor. "Bakıp dokunmamak senin için çok zor, değil mi?" Açık kemer tokasında duruyorum.

"Kötü bir şey yapmaya çalışıyorsun," diye homurdanır. Kalçaları hafifçe yukarı kalkar, sessizce sürtünme talep eder.

Onun kot pantolonunun fermuarını açıyorum ve o da kışını koltuktan kaldırarak, kalın kot pantolonunu ve boxerını ayak bileklerine kadar indirip çıkarmama yardım ediyor. Durup, kalın baldır kaslarını hayranlıkla seyrediyorum. Kalın penisi yukarı doğru dikilmiş, ön sıvısı damlaları penisinin gövdesinden aşağıya doğru akıyor. Öne eğilip, çıplak göğüslerimi onun yumuşak gömleğinin kumaşına sürtüyorum. "Diğer kadınların seninle flört etmesini izlemekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim, sesim kısık bir fısıltıydı. "Sana dokunmalarını ya da seni yemeğe davet etmelerini istemiyorum." Elimi penisine doladım, başparmağımla ön sıvısını başının etrafına yaydım.

O inliyor, gözleri yarı kapalı. "Ama ben fark etmedim bile..."

"Onların sana bakıp şansları olduğunu düşünmelerini bile istemiyorum."

Gözleri açılır, beni izlerken nefesi hızlanır.

"Bu benim." Penisini sıkıca sıkıyorum, sonra gövdesini okşamaya başlıyorum.

Dudakları açılır, ağzından bir nefes çıkar. "Senin. Kullan." Fısıltısı gergindir. "Beni kullan."

Sesi arzuyla doludur, sözleri içimi ısıtır ve beni kasılmaya zorlar. Penisini daha sıkı kavrarım, birkaç kez daha okşadıktan sonra çekilirim. Kalçalarım topuklarımın üzerine gelene kadar geriye yaslanırım, avuçlarımı karnıma kaydırduğımda kesilen homurtulu protestolarını görmezden gelirim. Ağır göğüslerimi avuçlarım, sıkarım, başparmaklarımla meme uçlarımı okşarım.

"Kendimi iyi hissettireceğim. Sen de uslu bir çocuk olup izleyeceksin."

"Maddie. Kahretsin." Vücudu gerginlikle titriyor, sanki kendini tutmak ona acı veriyor gibi. Sonra çenesi sıkışıyor, ellerimin göğüslerimi okşamasını izlerken. Arkasında duran dekoratif yastığı kavırıyor, parmakları kumaşa gömülüyor, sonra düşük ve muhtaç bir inilti çıkarıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Lütfen, sana dokunmama izin ver."

İnlememi bastırırken hareketlerim kesik kesik oluyor. Ona tepeden bakarken kendimi tahtındaki bir kraliçe gibi hissediyorum, bu adam üzerinde ne kadar güç sahibi olduğumu fark edince klitorisim ağrıyor. Bu güçlü, sarsılmaz, sarsılmaz adam. Bana yalvarıyor.

Ellerim gövdemden aşağı kayıyor, biri amımın dudaklarının arasına kayıyor. Islak uyarılmamın üzerinden parmağımı gezdirip zonklayan klitorisimin etrafında daireler çizdiğimde, duyduğum his beni inlemeye zorluyor. Jax inliyor ve bu ses beni neredeyse o anda boşaltıyor.

"Bunu, o kadının seninle flört etmesine izin verdiği için bir ceza olarak düşün. Sadece iyi çocuklar dokunabilir."

Parmağımı klitorisimin etrafında döndürmeye devam ederken kendimi zar zor tanıyorum, baskı arttıkça boğazımdan sessiz bir inilti çıkıyor. O kadar ıslakım ki, parmaklarım hareket ederken çıkardığı sesi duyabiliyorum. Jax'ın nefesi düzensiz, gözleri parmaklarımın sabit hareketlerine kilitlenmiş.

"Ben... lanet olsun," diye bağıyor. "Farkında bile değildim... lütfen, bebeğim, bırak da dokunayım. Gözüm sadece sende." Yalvarışları o kadar seksi ki, neredeyse pes ediyorum. Ona işaret verirsem, beni çok iyi hissettirecek. Adını haykırmamı ve parmaklarını sıkmamı sağlayacak.

"Onun burada olduğunu unutturacağım," diye söz veriyor, boğuk sesi nefes nefese çıkıyor. Ses tonu *çaresiz* geliyor. "O tatlı amını buraya getir ve yüzüme bin."

Zevkin sisinden gözlerimi kırptştırıyorum.

"Dokunmak yok," diye tekrar ediyorum. Hayal kırıklığına uğramış bakışı, tatlı yemeden önce sebzelerini yemesi gerektiğini söyleyen bir çocuğu hatırlatıyor bana.

Diğer elimi onun penisinin etrafına dolayarak, parmaklarım mavi damarların şişkin çıkıntılarını takip ediyor. Onu tekrar okşamaya başlıyorum, başının alt kısmını da okşadığımdan emin olarak. Elimde seğiriyor, gözleri neredeyse geriye dönüyor. Birkaç santim öne kayarak, sert penisini bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Amımı onun penisinin üzerinde sürterek, sessiz bir çığlık atarak başımı geriye atıyorum. Orgazmıma doğru yavaşça tırmanmaya başladıkça karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

"Boşalacak mısın?" diye soruyor Jax. "Beni içine al. Sikime boşal."

Kafamı sallıyorum, zevkin sisi konuşmamı imkansız hale getiriyor.

"Maddie." Adımı homurdanıyor. Elleri yerinden kalkıp beni tutmak için yerlerinden ayrıldığında, donup kaldım. Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da durakladı.

"Durmali mıyım? Bunu her zaman özel olarak bitirebilirim," diye alay ediyorum.

"Lanet olsun. Beni öldürüyorsun." Şimdi vahşi bir adam gibi görünüyor, kendini kontrol etmesi zor. Elleri başının üstündeki yerine geri döndüğünde, bir zafer dalgası beni sarar. Bana karanlık bir bakış atar. "Devam et ve küçük oyununu oyna, ama bununla kurtulamayacağını bil. Seni çok iyi sikeceğim."

Titriyorum ve o bana bilmiş bir sırıtış atıyor.

Parmaklarımla penisinin başını nazıkçe sıkıp klitorisime sürtünce küfür ediyor. Gözleri buğulanıyor, ben okşamaya devam ederken dudakları sessiz bir iniltiyle açılıyor. Penisinin başının klitorisime her sürtünüşünde inliyorum. Kalçalarım hareketlerimin ritmine uyarak ileri geri sallanmaya başlıyor.

"Maddie." Yine çaresizce seslendi, sızlanan yalvarışları tek bir hızlı nefeste döküldü. "Maddie, Maddie... Maddie, lütfen. Beni içine al. Henüz boşalma."

O anda doruğa ulaştım, orgazmım beni lezzetli dalgalar halinde sardı. Zevk dışarıya yayıldı, amım kasılırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Başımı geriye atıp inleyerek hareketlerim yavaşladı ve hislerin beni sarmalamasına izin verdim. Altımda Jax küfrediyordu. Adımı söylediğini, ne kadar *kötü* olduğumu söylediğini belli belirsiz fark ettim.

Kaslarım gevşemiş, vücudum halsiz, ona bakarken yavaşça gülümsüyorum. Gözleri şüpheyle kısılıyor.

"Şimdi bana dokun," diyor, sesinde hafif bir hırıltı var.

Gülerek, bunu düşünecekmiş gibi yapıyorum. "Belki sonra. Şimdi işe hazırlanmam lazım. Yine de güzel vakit geçirdiğim için teşekkürler."

Ben ondan kalkarken bana inanmaz bir bakış atıyor, sertleşmiş penisi öfkeli ve şişmiş görünüyor.

Ona keskin bir bakış atarak giysilerimi giymeye başlıyorum. "Bununla ilgilenmek isteyebilirsin." Ona abartılı, teatral bir yüz buruşturma yapıyorum. "Acı verici görünüyor."

"Maddison Raddix, sakın beni böyle bırakma." Karanlık, gürleyen sesi içimde yeniden bir heyecan dalgası yaratıyor. Bunu görmezden geliyorum, ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokarken kıkırdıyorum.

"Götünü buraya getir ve sikimi sür." Kapıya doğru yürürken bana emir verir ve ölümcül bir bakış atar.

Kibirli bir şekilde yürümek için duyduğum dürtüye direniyorum.

"Maddie, özür dilerim," diye tıslar. Elimi kapı koluna dolayarak dururum. "Onun benimle flört ettiğini bilmiyordum, ama bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım. Sadece... lütfen, buraya gel ve bana dokun." Omzumun üzerinden ona bakıyorum, yalvaran gözleri kararlılığımı neredeyse yıkıyor. Eli sikini kavrayıp okşuyor. Ama o kadının koluna dokunmasına izin verdiğinde hissettiğim öfkeyi hatırlıyorum.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacaksın," diyorum, gözlerine bakarak sesimi alçaltıyorum. "Çünkü bütün gün o acıyı hissedeceksin. Ve ne kadar dokunmak istesen de, dokunmayacaksın. Bu anın ne kadar acı verdiğini düşünecek ve bunu hafifletmek için benim burada olmamı dileyeceksin." Ağzı açık kalır, gözleri şişer. Ama elini penisinden çeker ve ben sırtarım.

Dönerek kapıyı açtım ve koridora çıktım. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve sırtarak dükkânın içinden geçtim. Çalışanlar durup, ben neşeyle ıslıkla bir melodi çalarken bana meraklı bakışlar attılar. Jax'ın gür sesi koridorda yankılandığında gözleri koridorun yönüne çevrildi, bazıları endişeli ifadelerle birbirlerine baktılar.

"Maddie! İntikam hakkında söylediklerini unutma!"

Başımı geriye atıp yüksek sesle güldüm.

Evet, intikam acıdır. Öyle mi acaba? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

CHAPTER *Twenty*

Maddison

Vardiyam uzun ve yorucu, Irene her hareketimi titizlikle incelediği için sabrım tükenmek üzere. Jax'ın sözünü hatırladıkça vücudum heyecanla titriyor ve tüm zaman boyunca gerginim. Kalbim çarpıyor, avuçlarım terliyor, ama umarım sözünü tutar. Umarım bacaklarım jöleye dönene ve yürüyemeyecek hale gelene kadar beni siker. Yanlışlıkla cam bir heykeltciği devirip ayaklarımın dibinde parçalandığında, Hazel bana meraklı bir bakış atıyor. Utangaç bir gülümsemeyle süpürgeyi kapıyorum, ama telefonum titrediğinde duraksıyorum.

Jax: Bütün gün sertleştim.

"Bunu maaşımdan kesmek zorunda kalacağım," diyor Irene alaycı bir şekilde, aniden yanımda belirerek. Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve sanki ekşi bir şey tatmış gibi görünüyor.

Ben irkilirim, telefonumu hızla cebime atar ve başımı sallarım. "Tamam."

"Ve telefonuna dokunma. Sana erkek arkadaşına mesaj atman için maaş vermiyorum."

O topuklu ayakkabılarıyla dönüp giderken gözlerimi deviriyorum, fayansların üzerinde çıkardığı *tıkırtı sesi* sinirlerimi bozuyor. Ona dilimi çıkarıyorum, ama o arkasını döndüğünde kalbim bir an duruyor. Hızla başka yere bakıyorum, zihnimde parmaklarımı çaprazlayıp fark etmemiş olmasını diliyorum. Jax'ın araba kullanmama izin vermediği gün için zaten bir uyarı almış olduğumdan, son istediğim şey bir uyarı daha almaktır.

"Kar yağdığı günler çalışanlara sağlanan bir avantaj değildir, Bayan Raddix. Bu çok hayal kırıcı."

Kırık camları süpürgeyle toplayıp çöp kutusuna atarken camlar birbirine çarpıyor. Gözleri ensemden yanıyor, ama yine de içimden bir şarkı mırıldanıyorum. "Bütün camları topladığından emin ol. Müşterilerimizden biri yaralanırsa işimiz için iyi olmaz."

Geri çekilen ayak sesleri kulağıma ulaştığında derin bir nefes veriyorum. Tüm camları süpürdükten sonra, süpürgeyi ve küreği en yakın çöp kutusuna götürüyorum. Cebimdeki telefonum titriyor ve etrafa bakınıyorum.

Jax: Bu gece kışında benim el izlerimi taşıyacaksın bebeğim

Keskin bir nefes alıp, en yakın saate bakıp kaşlarımı çattım. Vardiyamın bitmesine hala saatler var, ayaklarım ağrıyor ve Jax'ı içimde istiyorum.

"Bugün her şey yolunda mı?" diye soruyor Hazel, şaşkın bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşarak. "Biraz... keyifsiz görünüyorsun."

Telefonum tekrar titrer ve tüm kanım beynime hücum eder. Ellerim yeni mesajıma bakmak için kaşınıyor. "Harika!" diye cevap veriyorum, sesim tiz ve yüksek çıkınca neredeyse yüzümü buruşturuyorum. "Ben gayet iyiyim. Aslında her şey harika!"

Hazel bana şüpheli bir bakış atar, ağzını açar ama orta yaşlı bir kadın kollarında masa örtüleri ile kasaya yaklaşınca tekrar kapatır. Kasasından gelen sessiz bip seslerini duyduğumda, telefonumu cebimden çıkarırım.

Jax: Yalvaracaksın

Jax: Bu gece seni nelerin beklediğine dair küçük bir ön izleme

resim eki

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ağzım kururken resme yakınlaştırıyorum. Komodinin üzerinde duran iki eşyaya bakarken külotum ıslanıyor. İlki bordo renkli, deri bilek kelepçeleri. İki kelepçeyi birbirine bağlayan küçük, parlak, gümüş bir zincir var. Her kelepçede, fotoğrafta göremediğim bir tür bağlantı parçası var, ama Jax'ın beni bununla başlığa bağladığını hayal ederken hayal gücüm çılgına dönüyor. Bir sonraki eşya, yuvarlak, koyu pembe bir silikon parçası. Üstünde küçük bir açıklık var gibi görünüyor ve ne olduğunu anladığımda ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor.

Jax bana bir vibratör almış.

Daha doğrusu, gül şeklinde bir oyuncak. Son birkaç haftadır TikTok'ta çok popüler. Açıklık klitorisimin üzerine gelecek ve titreşimler onu emmeye başlayacak. Aklımdan o kadar çok müstehcen, erotik görüntü geçiyor ki, vücudum içten dışa ısınmaya başlıyor.

Belki de erken eve gidebilmek için mide virüsü numarası yapmalıyım? Çöp tenekesinin üzerine kusuyormuş gibi yaparsam...

Jax: Eğer istersen söyle. Eğer çok fazla gelirse, siktir olup giderim.

"Affedersiniz? Hanımefendi?" Yumuşak bir ses düşüncelerimi keser ve isteksizce cep telefonumu cebime koyup arka dönüyorum. Müşteri, yaşlı bir bayan ve utangaç bir gülümsemesi var. Uzun kollu, ipeksi gri bir şal elbise giyiyor. Sırtı biraz kambur, elleri kırışık ve saçları beyaz. Ama bana o kadar nazik bir ifadeyle bakıyor ki, kesintiye uğramış olmanın verdiği rahatsızlık bir anda yok oluyor.

"Evet, hanımefendi?"

"Eve teslimat yapıyor musunuz?" diye soruyor, yıpranmış elleriyle sade siyah bir sehpayı işaret ediyor. Bulanık gözleri başka yere bakıyor, dudaklarının köşeleri hüzünlü bir şekilde aşağı doğru kıvrılıyor. "Eskiden tüm eşyalarımı kasabadaki evli bir çiftten alırdım." Onları hatırlamaya çalışır gibi başını sallıyor ve "evli çift" derkenki ses tonu kalbimi sıkıştırıyor.

Merak ediyorum... Ama hayır, olamaz.

"Çok tatlı bir genç çiftti. Her şeyi el yapımıydı ve kalitesi de çok iyiydi. Küçük bir kızları vardı. Ama şimdi isimlerini hatırlayamıyorum." Omuzlarını silkiyor ve bana nazik bir gülümseme atıyor. "Artık buralarda olmadıklarını düşünüyorum, o yüzden bu parçayla yetinebilirim sanırım. Ama adam, her şeyi bana teslim ederdi. Biri bunu teslim edebilir mi acaba?"

Yüzümden kan çekiliyor. Öne atlayıp ona onların isimlerini hatırlamasını rica etmek istiyorum. Ayrıntıları öğrenmek ve sonra her küçük bilgiyi kendime saklamak istiyorum. Yıllar geçtikçe, ailemi hatırlayanların sayısı giderek azalıyor. Ve içimi kaplayan bu hafif hissiyatla, neredeyse öne eğilip ona onların isimlerini söyleyeceğim. Sadece bir tanıdık gelip gelmediğini görmek için.

Ama yapmıyorum. Belki bazı şeyler gizem olarak kalması daha iyidir.

"Üzgünüm, teslimat hizmeti vermiyoruz..." Yüzündeki hayal kırıklığını gördüğümde sesim kesiliyor ve Irene'e küfür etmek istiyorum. Müşteriler için teslimat seçeneği eklemesini önerdiğimde, sanki saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. Sonra bunun kaynak israfı olduğunu söyledi ve hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. Ama kadına karşı bir sempati dalgası hissediyorum ve onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesine dayanamıyorum.

"Biliyor musun? Bir fikrim var."

Telefonumu çıkardığımda, umutla parlayan gözlerle beni izliyor. Kulağımda zil sesi çalıyor ve hemen cevap vermediğinde ayaklarım sabırsızlanıyor. Kadına cesaret verici bir gülümseme atıyorum.

"Maddie?"

"Jax, senden bir ricam var."

Jax kabul eder ve kadının yeni sehpasını kamyonetinin arkasına yüklemeyi kabul eder. Kadın ayrılırken mutluluğu bulaşıcıdır. Telefonumu son bir kez daha çıkarırım.

O gece arabamı garaj yoluna çektiğimde, gerginlik ve heyecanın tuhaf bir karışımı hissediyorum. Vardiyamın geri kalanı çok uzun sürdü, müşteriler kaba ve Irene sinirliydi. Tek güzel yanı, Jax'ın müstehcen mesajlarıydı, telefonum sürekli daha da müstehcen vaatlerle titriyordu. Beni ne kadar çok istediğini bilmek, bütün gece beni gergin tuttu, vücudumda arzunun dalgaları yayıldı. Şimdi eve geldiğimde, midem bulanıyor.

Farlarım evin ön cephesine vurur vurmaz kapı açıldı ve Jax dışarı çıktı. Gri eşofman altı ve siyah kapüşonlu sweatshirt giymişti, yarı ereksiyon halindeki penisinin hatları belirgindi. Gözleri ateş ve arzu ile parlıyordu, kapının yanındaki sallanan sandalyeye otururken boynumun dibinde nabzım hızla atmaya başladı. Geriye yaslandı, bacaklarını açtı ve ben yaklaşıırken sert bakışlarıyla beni delip geçiyordu.

Verandanın ikinci basamağında durarak, külotumu ıslatan heyecanı çok iyi hissediyorum. Onun değerlendirici bakışları vücudumdaki her tüyü diken diken ediyor. Parmaklarının ahşap koltuğun uzunluğu boyunca yavaş ve metodik bir şekilde yukarı aşağı kaydırma şekli beni titretiyor.

"Bugünkü küçük güç gösterin için tövbe etmeye hazır mısın, bebeğim?"

Bana karanlık bir gülümseme atıyor, sesi bastırılmış bir gök gürültüsü gibi gürliyor. Nefesimi kesik kesik alıyorum, kalbim boğazıma kadar çıkıyor. Vücudumun her santimetresini bir sıcaklık kaplıyor, düşük bir heyecan uğultusu meme uçlarımı sertleştiriyor. Gülümsemesi genişliyor.

"Biri biraz kızmış gibi görünüyor." Sesim boğuk bir fısıltıdır.

O, beni incelerken her iki bacağına da birer kolunu dayayarak öne eğilir. Tahtında oturan, uygun gördüğü cezayı vermeye hazır bir kral gibi görünür. Bu, kalbimin düzensiz bir şekilde çarpmasına neden olur ve onun dokunuşunu arzulamama rağmen, onu geçip kaçmak için delice bir dürtü hissederim. Onun bunun için savaşmasını sağlamak için. Gözlerim ondan kapıya kayar, sessizce mesafeyi ölçerim.

Alçak gülüşünde uğursuz bir hava var. "Elbette deneyebilirsin."

"Eğlenmediğini mi söylüyorsun?" diye meydan okurum.

"Bugün sergilediğin şımarık tavırlarının her saniyesini çok sevdim." Göz bebekleri arzuyla genişliyor, bir eliyle aşağı uzanıp kendini düzeltiyor. "Ama bundan sonra olacakları daha da çok seveceğim."

"Peki, bundan sonra tam olarak ne olacak?"

"Sen şimdi o yaramaz kıcını yukarı çıkar, kıyafetlerini çıkar ve yatağımın üzerine eğil. Seni sergilemek istiyorum." Sözleri beni delip geçiyor

içimi delip geçti, dalgalanan bir sıcaklık bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı. Klitorisim düşük, sabit bir zonklama ile ağrıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmadığımı sanıyorum.

"Hemen, Maddie."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanmıyorum."

Dudaklarının köşeleri seğirdi.

Ben ön kapıya doğru koşarken gözleri parladı. Bacaklarımı ileri doğru itip kollarımı kapı koluna uzattığımda adrenalinim yükseldi. O benim adımı seslendi ve tam o anda, ahşap verandada ayak sesleri duyuldu ve o üzerime atladı. İki güçlü kol beni döndürdü, geniş omuzlarının üzerine kaldırıldığımda ayaklarım yerden kesildi.

Çığlık attım, sırtında asılı kalırken parmaklarım kapüşonlu sweatshirtin kumaşını sıkıca kavradı ve onun tutuşuna karşı yarı yürekten direndim. Dürüst olmak gerekirse, tam da olmak istediğim yerdeydim: onun tuzağında sıkıca.

Elini kışıma indiriyor, acı ve zevk karışımı bir his beni inlemeye zorluyor. O da boğazından gelen bir kahkaha atıyor, merdivenleri koşarak çıkarken eğleniyor. "Kaçmamalıydın bebeğim. Sanki bana merhamet göstermemem için yalvarıyorsun."

O yatak odasına yaklaşırken koridor bulanıklaşıyor, kapıdan geçerken görüşüm yumuşak, açık kahverengi halıya dönüşüyor.

"Jax!" Vücudum havada uçarken ciyaklarım, sırtım yumuşak bir yatağa çarparak geri sıçrar. Sonra vücudu benimkine bastırır, kalçaları beni aşağı iter. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarını benim dudaklarıma bastırır, sahiplenici, kontrolcü bir öpücük verir. Dili dudaklarımın kenarlarını yalar, ben de ona açılırım. Başım sıkıca tutulur, beni istediği yere götürürken, o morartacak kadar güçlü öpücüklerle beni öper.

Bu, içimde bir şeyleri harekete geçirir ve *daha fazlasını* istemek için çaresiz kalırım.

Bacaklarımı beline doluyorum, parmaklarımla gömleğini çekerek onu imkansız bir şekilde daha da yaklaştırmaya çalışıyorum. Alt dudağımı bir kez çekiştiriyor, sonra geri çekilip alnını alnıma bastırıyor. Nefes nefese solukları yanaklarımdan geçiyor.

"Güvenli kelimen

kırmızı." Gözlerimi

kırpiyorum.

Daha önce hiç güvenlik kelimesine ihtiyacım olmamıştı, hiç sapkın bir şey yapmamıştım.

Elini çenemin etrafına dolayarak yukarı doğru kaldırıyor. Ona bakıyorum.

"Kırmızı her şeyi durdurur. İstedğin zaman, istediğin nedenle kullanabilirsin ve bunun sana karşı kullanılmayacağını bil." Parmak uçları yanağını okşadı, bu nazik okşama az önceki sert öpücüğün aksine baş döndürücü bir tezat oluştuyordu. Kafasını salladı, yüzünde kısa bir endişe belirdi. "Senin güvenliğin benim için en önemli şey. Sana zarar verirsem kendimle yaşayamam. Anlıyor musun?"

Titreyerek başımı sallıyorum.

"Kelimelere ihtiyacım var," diyor kararlı bir şekilde.

"Gerekirse güvenli kelimemi kullanırım, ama sana güveniyorum, bana zarar vermeyeceğini biliyorum, o yüzden gerek kalmayacak."

Yumuşak bir gülümsemeyle bana nazikçe öpücük verir. "Haklısın bebeğim. Sana asla zarar vermem. Ama yine de, kendini bunalmış veya rahatsız hissedersen diye bir güvenlik kelimesi belirleyeceğiz." Dudaklarını tekrar yumuşakça dudaklarıma bastırır, parmakları çenemin eğimini takip eder. "Güvenlik kelimen ne?"

"Kırmızı."

"Aferin kızım." Övgü, dudaklarıma saygıyla fısıldanır ve beni titretir.

Bana son bir kez nazikçe öpücüktü verdikten sonra, gözlerine o kötücül ışıltı geri dönerek uzaklaşır. Bu, beni karnımın üstüne çevirmeden önce aldığım tek uyarıydı. Sonra elleri giysilerimi çekip kopardı. Büyük parmakları düğmeleri koparıırken, sabrı azalmakla birlikte beceriksizleşiyordu. Bu sırada elleriyle vücudumu okşuyordu. Göğüslerimi sıkıyor, yanlarımdan aşağı iniyor, kalçalarımı ayırıyordu.

Kısa süre sonra, onun altında tamamen çıplak kalıyorum.

Sert davransa bile, onda kasıtlı olarak kontrol edilmiş ve bilinçli bir hava var. Sert, ama asla acıya varacak kadar aşırı değil. Ellerin vücutumda dolaştığı hissini içime çekiyorum, uzuvlarım onun istediği gibi şekillendirmesi ve kullanması için hamur gibi oluyor. Beni kalçalarımdan tutup yatağın kenarına sürüklediğinde nefesim kesiliyor. Ayaklarım yumuşak halıya değdiğinde, kığım yataktan sarkarken, elleri omuzlarımdan arasına girip beni yatık tutuyor.

"Beni kızdırmanın sorun olmadığını düşündün, değil mi?" Onun düşük gürültülü ve kaba sesi, ağrıyan klitorisime doğrudan ulaşıyor.

Avuç içi kığıma çarptı.

"Oh, lanet olsun!" diye bağıriyorum, tokatın yankısı odada yankılanırken, sağ kalçamda sıcak bir acı hissediyorum. Ve sonra avucunun

diğer yanağıma da vuruyor. Acı hissi ateşi körükler gibi, klitorisim dikkat çekmek için çarparak karnımda hafif bir ısı oluşuyor. Elleri iki hızlı tokat daha attığında, amım sırlıklam oluyor.

"Kıcımın ne kadar seksi göründüğünü görmelisin, bebeğim."

Tokat.

"Şimdi çok güzel ve pembe. Günlerce benim cezamın izini taşıyacaksın."

Tokat.

"Tanrım, güzel küçük amın sırlıklam olmuş."

Tokat.

Her şaplakla, ihtiyacım olan çığlıklar daha da yüksek oluyor. Acıyan kıcımı geriye doğru itiyorum, yüzümü yorgana gömüyorum ve inliyorum. Bacaklarımı biraz daha açıyorum, onu bana dokunması için kışkırtıcı bir şekilde davet ediyorum.

Sürtünmeye
ihtiyacım var.

"Jax, lütfen."

Ellerini yanan tenimde gezdiriyor, dokunuşu yatıştırıcı.

Onun dokunuşu kaybolduğunda, kıyafetlerin yere düşme sesini duyuyorum.

"Komik," diye düşünür. "Sanırım bunu söylediğimi hatırlıyorum."

"Üzgünüm." Herhangi bir sürtünme hissetmek için kalçalarımı yatak çarşafının üzerinde ileri doğru itiyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Elleri kalçalarımı tutup hareketlerimi durdurduğunda hayal kırıklığıyla inliyorum.

O gülüyor. "Sana inanmıyorum... henüz."

Gözümün ucuyla, komodinin yanına doğru yavaşça yürüdüğünü izliyorum. Bakışlarım her adımında sallanan penisine kayıyor. Zaten tamamen ereksiyon olmuş, ucunda ön sıvı parıldıyor. Dudaklarımı yalıyorum. Bunu asla yüksek sesle söylemem, ama penisi *çok güzel*. Avucumda tekrar ağırlığını hissetmek istiyorum.

Çekmeceyi açar, bir şey çıkarır ve sonra arkamdaki önceki yerine geri döner. Sessiz bir vızıltı sesi duyulur.

O pembe oyuncağı klitorisimin üzerine koyduğunda, ani ve ateşli bir zevk dalgası beni neredeyse çığlık attırıyor. Silikon oyuncağın küçük açıklığı hassas tomurcuğumu kavırıyor ve gözlerimi yaşartacak kadar şiddetle emiyor. Dudaklarım açılırken, havayı içime çekiyorum, kalçalarım sallanıyor.

Onun altında titreyerek dağılıyorum.

Saniyeler içinde, doruğa ulaşmak üzereyim. Kalçalarım geriye doğru itilir, oyuncağı doğru bastırılır.

"Jax! Oh, lanet olsun... Aman Tanrım, ben..."

Oyuncak kapanır, zevkim o kadar hızlı azalır ki, hayal kırıklığıyla inlerim ve omzumun üzerinden ona somurtkan bir bakış atarım.

O gülüyor, yatağa tırmanıp uzanmış bedenimin üzerine diz çöküyor. Elleri altıma uzanıyor, göğüslerimi avuçlayıp karnımdan aşağı kayıyor, sonra kalçalarımı sıkıyor. Sonra penisi kalçalarımın arasına yerleşiyor, yavaşça sürtünüyor. İnliyorum.

"Boşalmak ister misin,
bebeğim?" "Evet!"

"Bugün yaramazlık yaptığın için üzgün müsün?"

"Evet!" Acınası, çaresiz bir iniltiyle ağlıyorum. Zihnim boşalıyor, ağrıyan klitorisimin çarpıntısı dışında hiçbir düşünce veya his kalmıyor.

Oyuncak tekrar çalışmaya başlar ve ben hala bu yoğun emişe hazır değilim. Zevk geri gelir ve hızla doruğa ulaşır. Jax kulağıma fısıldayarak, onun altında kıvrılırken ne kadar güzel olduğumu söyler. Elleri vücudumda dolaşır, oyuncakın yoğun emişiyle keskin bir kontrast oluşturan yatıştırıcı dokunuşlar.

Orgazmım tam orada. Zirveye ulaşıyorum, onun adını haykırıyorum ve...

Oyuncak yine kapanıyor.

"Siktir, Jax!"

Hayal kırıklığı ve hüsrana göğsümde birikiyor, yatağın çarşafına yumruklarımı vurmaya istiyorum.

O tekrar açıyor ve beni iki kez daha doruğa yaklaştırıyor. Her seferinde boşalacağım derken, o geri çekiliyor. Bu, acıya yakın, enfes, tatlı bir işkence gibi zevk. Uyluklarım arasındaki sıcaklık, isteğim ihtiyaç haline gelene kadar tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor. İstedikimi elde etmek için her şeyi söylemeye hazır, ağlayan, tutarsız bir karmaşa haline geliyorum.

"Özür dilerim, sadece... Ohhh, çok özür

dilerim." "Sanırım sana inanmaya
başlıyorum."

"Bir daha asla... ughh... yapmayacağım. Lütfen... lütfen, lütfen."

Birini o kadar çok istemek, onu elde edemezsen öleceğini düşünmek mümkün mü? Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür ve onun başparmağı onu silmek için oradadır. Oyuncak tekrar kapandığında, hayal kırıklığından neredeyse çılgınlığa atacağım, başımı çevirip ona öfkeyle bakarım. Ama o kalçalarımı tutar ve beni sırt üstü çevirir. Ona bakarım, saçlarım

, göğsüm inip kalkarken. Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur.

"Çok iyiydin," diye fısıldadı. Ben inledim. "Şimdi ödülünü hak ettin, ama yüzünü görmek ve boşaldığında bunu sikimde hissetmek istiyorum."

"Evet, evet..."

Yine komodine uzanır, bu sefer bana resimdeki deri kelepçeleri gösterir. Bana sorgulayan bir bakış atarken kelepçeler parmaklarından sarkar. Onaylayarak başımı sallarım.

Göz bebekleri büyümüş, eli aşağı uzanıp sikini tembelce okşadıktan sonra öne eğilip kelepçeleri bileklerime takıyor. Sonra ellerimi başımın üstüne götürüp başlığa sabitliyor. Bağları çekip deniyorum. Çok az esnekler ama rahatlar.

Onun merhametine kalmış olmak heyecan verici.

Titrek bacaklarımı ayırıyor, başımın etrafına bacaklarımı dolayarak neredeyse ikiye katlanana kadar yukarı ve geriye doğru itiyor ve sıırsıklam, şişmiş amımı sergiliyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanır, aç gözleriyle beni yutar. Parmaklarını yarıklarımın arasında gezdirirken sarsılır, inlerim. "Benim için sıırsıklam ve şişmişsin. Ve çok muhtaçsın."

Bana bakışları beni... güçlü hissettiriyor. Bu baş döndürücü bir duygu.

Penisini yumruklayarak, sırtımı kavisleten sert bir hamlede içime giriyor. Ani gerilme nefesimi kesiyor ve başımı geriye atarak nefes nefese kalıyorum.

Kendimi çok lezzetli bir şekilde dolu hissediyorum.

O oyuncağı klitorisime geri yerleştirirken, göğüslerimin arasına bir damla ter süzülüyor. Onu çalıştırıyor, dudaklarım sessiz bir çığlık atarak açılıyor. Gözlerim neredeyse geriye dönüyor.

"Jax, bu çok fazla." Uyluklarım titriyor. "Çok fazla. Bilmiyorum... Bilmiyorum, oh Tanrım."

Bana bakar, gözleri yarı kapalıdır ve inler. Yüzünde bir zevk bulutu belirir ve içimdeki titreşimleri hissedip hissetmediğini merak ederim. "Hissedebilirsin ve hissedeceksin."

Beyaz sıcaklıkta bir zevk içimde patlar, gücü boğazımdan bir çığlık koparır. Amım onun penisi etrafında kasılır, bacaklarım titrer. Ağlıyorum, vücudumu sarsarken onun adını haykırıyorum. Benden her zerresini

benim içimdeki her zevki sıkıyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor, ta ki onun altında terli, titrek, kemiksiz bir enkaz haline gelene kadar.

"Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldadı, dudaklarından düşük bir inilti çıktı. "Beni çok sıkı sıkıyorsun." Kendi orgazmını kovalayarak itmeye başlıyor. Derisinin benimkine çarpma sesi odayı dolduruyor, seks kokusu bizi sarıyor. İtme sırasında gözleri zıplayan göğüslerime yapışmış durumda. Orada yatıyorum, her santimini içime alıyorum, kendi orgazmımdan dolayı fazla bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Onun umurunda değil gibi görünüyor.

Kendi zevkini kovalarken ne kadar seksi görüldüğünü ona söylemek dilimin ucunda. Kulağına övgüler fısıldamak ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini söylemek istiyorum.

O ruh dolu yeşil gözler, kendi doruğuna ulaştığında tavana doğru yuvarlanır, itişleri düzensiz ve kesik kesik hale gelir, sonra dudakları uzun bir iniltiyle açılır. Ve sonra içime boşalır. Titreyen kolları pes eder, dirseklerine yaslanarak üzerime çöker. Alnı alnıma yaslanır ve nefes nefese birbirimizin gözlerine bakarız, aramızda tam olarak çözemediğim sessiz bir mesaj iletilir. O dikkatlice içimden çıkıp bacaklarımı daha rahat bir pozisyona getirirken ben hala sersemlemiş durumdayım. Bileğimdeki deri kelepçeleri çıkarırken, iz olup olmadığını kontrol etmek için başparmaklarıyla nazikçe cildimi okşar.

Hiçbir iz bulamayınca memnun bir ifadeyle yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve bacaklarını benimkilerle birbirine doladı. Terli vücutlarımız soğurken, zihinlerimiz

bulanık, orgazm sonrası mutluluk.

Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum ve göz kapaklarım kapanmaya başlıyor. Tam uykuya dalmak üzereyken, Jax sessizliği bozar.

"Ben... çok sert davranmadım, değil mi?"

Kalbimin çatlaklarından sıcak bir şey akıyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, tırnaklarımla nazikçe kafa derisini kazıyorum. Titriyor. "Hiç de değil."

O iç geçiriyor.

Bu, sikişmekten çok daha fazlası gibi hissettirmeye başlıyor. Birbirimizi sistemimizden çıkarmak için başlayan şey, bir can simidi gibi hissettirmeye başlıyor. Sanki kendimi ona bağlayıp her türlü fırtınadan geçip diğer tarafa sağlam çıkabilirmişim gibi.

Bu aşk gibi geliyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve onun altında kıpırdanıyorum.

Jax Parker'ı sevmemeliyim, *sevmemem gerekiyor*.

Yumuşak, uykulu sesi, içimi kaplayan paniği bozar. "Bu arada, çok beğendim. Tabelayı."

"Gördün mü?" diye soruyorum.

Başını kaldırıp bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Evet, üzgünüm, bana kendin göstermek mi istiyordun? Garajda bir şey arıyordum ve o da orada duruyordu." Omuzlarını silkiyor, yanakları hafif pembeye dönüyor.

"Beğendiğinden emin misin? Beğenmediysen sorun değil. Her zaman yapabilirim..."

Yumuşak, şefkatli bir öpücükle sözüm kesilir. Geri çekildiğinde, başparmağı çenemi okşar. "Belki de aşk doğru kelime değildir."

Kalbim bir anda durdu. "Oh."

"Seninle inanılmaz gurur duyuyorum..." Başını salladı ve yeniden başladı. "Hayır, bunu işimin önüne koymaktan *onur* duyuyorum."

Sözlerini sindirirken göğsümde kelekler uçuşuyor. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor, içimi sevinç ve heyecan kaplıyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallar ve bana anlamlı bir bakış atar. "Bence yaratmaya devam etmelisin. Senin gerçek bir yeteneğin var. Bu seni mutlu etti mi? Ellerinle sıfırdan bir şey yaratmak?"

Ona bakarak hızla gözlerimi kırıştıyorum. "Evet, aslında. Gerçekten çok keyif aldım. Bir daha bir şey yapabilirim miyim emin değildim, ama sanki ailemin bir parçasını geri kazanmış gibi hissettim. Ve yaratıcı olabilme fırsatını seviyorum." Sonunda bu sözleri yüksek sesle itiraf etmek iyi geldi.

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyor. "O zaman devam etmelisin. Sana mutluluk veren ne varsa onu yap. Hatta, belki biraz ekstra para kazanmak için satabilirsin bile."

Kafamda mecazi bir ampul yanar, onun sözleri zihnimi fikirlerle doldurur. Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama bana olan mutlak inancı gözlerimin arkasına ağır bir his bırakır.

Ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemediğimden, eğilip dudaklarını dudaklarımla okşuyorum. Dudakları sıcak ve yumuşak, hafifçe açılıyorlar, böylece dilimi içeri sokabiliyorum. Dilimi onun diline nazık, alaycı hareketlerle sürtüyorum, sonra ağzına iç çekiyorum. Mutlu, memnun bir ses. Ayrıldığımızda, kalbimin atışını hızlandıran şefkatli bir ifadeyle bana bakıyor. Başparmağı dalgın dalgın köprücük kemiğimi okşuyor.

"Köpük banyosu ister misin?"

Büyük avucunu vücudumuzun arasına kaydırıp amımı okşadı ve ben tısladım.

Bana anlamlı bir sırtış atıyor ve yanaklarım kızarıyor.

"Güzel amcığın çok kullanıldığından dolayı ağrıyor mu?" Bakışları yanaklarımdan göğsüme doğru yayılan kızarıklığa takılır, gururlu sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür. Kafasını sallar. "Umarım benim için böyle kızarmayı asla bırakmazsın."

Kalbim hızla çarpar.

Gülümsemesi kaybolur, gözlerini kaçırırken yanakları hafif pembeye döner. Boğazını yutar, ensesini ovuşturur. Onun kızardığı için onunla dalga geçecek halim yok, zihnim hâlâ karışık.

"Banyonu hazırlayıp yatak çarşaflarını değiştirebilirim. Belki sana katılabilirim?" diye sordu, bana umut dolu bir bakış atarak.

Gülümserim. "Evet, lütfen."

CHAPTER *Twenty One*

Jax

Sonraki ay rüya gibi bulanık bir şekilde geçer. Maddie ve ben günlerimizi çalışarak geçiririz ve o garajda daha fazla zaman geçirmeye başlar. Hafta sonları, benim kamyonetimle dolaşır ve çoğu insanın görmezden geleceği eski, yıpranmış mobilyaları toplarız. Maddie'ye bunları eve taşımada yardım ediyorum, genellikle arkama yaslanıp uzaktan onu izliyorum, o da şifonyerleri, komodinleri, sehpaları ve diğer çeşitli eşyaları tamir ediyor. Sık sık bunları boyayarak farklı tasarımlar ve desenler yaratıyor.

Her bir parçayı bitirdiğinde, orijinal hallerinden tanınmaz hale geliyorlar.

Yıpranmış bir şifonyeri bebek odası için alt değiştirme masasına dönüştürdükten sonra, ilk çocuğunu bekleyen bir iş arkadaşına sattığında çok etkileniyorum. Başka bir şifonyer buluyoruz, çirkin, kahverengi bir canavar gibi, ve onu garaja götürüyoruz, burada onu mutfak adasına dönüştürüyor. Ona çekmeceleri

çekmeceleri çıkarıp açık raflar oluşturmasına yardım ediyorum, o ise komodini açık maviye boyayıp üstünü zımparalayıp yeniliyor. Aşırı heyecanlı Hazel o parçayı satın alıyor, çöplükte bulduğumuz paslı dosya dolabı ise sarıya boyanıp her çekmecesine çiçek desenleri yapılıyor ve Cedarwood Valley Kütüphanesi'ne satılıyor. Kısa sürede haber yayılıyor ve yerel halk Maddie'yi özel istekleri için arıyor.

Onun için o kadar gururlu ve mutluyum ki, içim içimi yiyor.

Akşamları sık sık birlikte yemek yeriz, günümüzü anlatırken gülüşürüz. Sonra gece... Genelde o zamanı onun bacaklarının arasında geçiririm. Ondan olabildiğince çok çığlık koparmayı kişisel görevim haline getirdim. Nefes nefese inlemelerini, tatlı çığlıklarını ve sırtımı tırmalayan tırnaklarının verdiği hafif acıyı özlüyorum. Sonunda eve döndüğümde, beni o kadar sıkı sarıyor ki, bazı geceler zevkten bayılacağımı düşünüyorum.

Böyle bir akşamın ardından yatakta uzanıyorum, çıplak göğüsleri benimkine bastırılmış. İkimiz de boşaldıktan sonra bile, ona dokunmayı bırakmakta zorlanıyorum. Başparmağım bileğini aşağı doğru kayıyor, oradaki engebeli yara izinin üzerinden geçiyor. Onun çektiğı acıyı bildiğim için, onu görünce midem bulanıyor. Bileğini nazikçe kavrayıp dudaklarıma çekiyorum ve ona yumuşak bir öpücük veriyorum.

Aklım başka yerlerde.

Saat sanki sürekli *tik tak, tik tak, tik tak çalışıyor*, onu bırakmak zorunda kalacağım günü sayıyor gibi geliyor. Ama bırakmak zorunda mıyım? Onu gerçekten bırakmak zorunda mıyım? Luke elbette sonunda bunu atlatır. Ağabeyinin eski sevgilisiyle çıkmasını görmek tuhaf gelebilir, ama buna alışır. Kasaba halkı da bir süre dedikodu yapar, ta ki bir sonraki büyük skandal bunu unutturana kadar.

"Araba kazasından dolayı."

Maddie'ye bakıyorum, gözlerini kaçırırken yutkunmasını izliyorum. Hâlâ yara izini okşadığımı fark ediyorum. Bunu sık sık yaparım.

"Biliyorum."

"Nasıl?" Bana bakarak kaşlarını çatıyor. Sorgulayan bakışları beni tedirgin ediyor.

"Yani, öyle olduğunu düşündüm," diye hemen kendimi düzeltip boğazımı temizliyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Düşünceli bir ifadeyle bakışları tekrar bileğine kayıyor. Nefesimi tutuyorum, bu sırrını benimle paylaşıp paylaşmayacağını görmek için bekliyorum.

Derin, güç veren bir nefes aldı. "Kırılmıştı. Araba takla attığında bilincimi kaybettim ve kendime geldiğimde kemiğim dışarı çıkmıştı."

"Üzgünüm. Kulağa korkunç geliyor."

"Ameliyat olmak zorunda kaldım. Cerrahlar birkaç pim ve vida ile kemiği yerine oturtmuşlar." Sessizleşir, sessizlik o kadar uzar ki konuyu değiştirmem gerekip gerekmediğini düşünmeye başlarım. "O gün olanları pek hatırlamıyorum," diye itiraf eder, sesi fısıltıya dönüşür. "Çoğunlukla, uyandığım ve uykuya daldığım anları hatırlıyorum, zar zor uyanık kalabiliyordum. Her yer kan içindeydi ve her yerim ağrıyordu. Sonra biri beni dışarı çıkardı."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve lanet organ boğazıma kadar çıkacakmış gibi hissederken sessizce bekliyorum. Tüm vücudum iğne batıyormuş gibi hissediyorum.

"Adını bile bilmiyorum, ama kim olursa olsun, gerçekten çok nazikti. Hayatımı kurtardı ve her şeyin yoluna gireceğini hissettirdi... ailem ölmüş ve her şey acıtıyor olsa da güvende olduğumu hissettirdi." Sesi titriyor ve gözlerimin köşelerinde ağır bir baskı hissediyorum.

"Hayatımın en kötü gününde kendimi güvende hissetmemi sağladığı için ona hiç teşekkür edemedim ve bazen hala hastaneye giderken elimi tutuşunu hatırlıyorum. Gözlerimi açıp odaklanamıyordum, ama sesini belli belirsiz duyabiliyordum. Beni o durumdan kurtardı ve ben onun adını bile öğrenemedim." Yanağından bir damla gözyaşı süzülerek göğsüme damlar. "O, dışarıda bir yerlerde dolaşıyor ve o gün ne kadar büyük bir fark yarattığının farkında bile değil."

Kalbim milyonlarca parçaya bölünüyor ve aynı anda tekrar bir araya yapıştırılıyor gibi hissediyorum.

Bu kadın.

"Öğrenmek ister miydin? Öğrenme şansın olsaydı?" Söylenmemiş sözlerin ağırlığı dilimin ucunda, dökülmeye hazır. Ama o başını sallar, gözlerini sıkıca kapatır. Kalbim biraz sıkışır.

"Bilmiyorum. Ona şahsen teşekkür edebilmek için etrafta sorup durmayı düşündüm. Ama bazen bunun sadece kötü anıları canlandıracağını düşünüyorum. Bu beni korkak mı yapar?"

Kafamı sallayarak, kollarımı ona doluyorum. Söylemek istediklerimi içime atıyorum, ama ona biraz gerçekleri söylüyorum. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

Her gün ona olan duygularımı daha fazla ortaya koyuyorum, kalbimi gümüş bir tepside sunuyorum. Ama kendimi umursayamıyorum, çünkü

Bu kadına o kadar geri dönülmez bir şekilde aşığım ki, artık benim nerede bittiğim, onun nerede başladığını bilmiyorum. O kadar derine gömüldü ki, onu bırakıp bırakamayacağımı bilmiyorum.

"Hâlâ onları özlüyorum."

"Ben de babamı çok özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "O hala hayatta olsaydı hayatımız nasıl olurdu acaba?"

"Bana biraz ondan bahseder misin?" Başparmağının yumuşak ucu göğsümde dairesel hareketler yaparak okşuyor. Kafamı geriye yaslayıp düşünüyorum.

"Luke sana ne anlattı bilmiyorum ama babam itfaiye istasyonunda kaptandı." Yumuşak gözleri benimkilerle buluşur ve ben ona hüzünlü bir gülümseme atarım. "İyi bir adamdı, doğuştan koruyucuydu." Kıkırdarım. "Herkes bakmak isterdi. Bugün hayatta olsaydı, emekli olurdu herhalde. Muhtemelen terasta hamburger pişirip televizyonda maçı izliyor olurdu."

Gülümser. "Onu severdim herhalde."

"O da seni çok severdi." Luke'un eski kız arkadaşıyla yattığımı bilseydi ne kadar şok olacağını hayal ederek sırtıtıyorum.

"Peki ya annen?"

Eğlencem kaybolur.

"Jax?" Maddie endişeli bir bakış attı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorsan sorun değil."

"Sevilmesi zor bir kadındı," diye itiraf ediyorum sessizce. O tanıdık ağırlık göğsüme yerleşiyor, onu özlemediğim için duyduğum suçluluk. Gerektiği kadar önemsemediğim için. Hangi oğul kendi annesini özlemez ki?

Yutkunuyorum. "Luke'un annesini kaybetmiş olmasını çok üzücü buluyorum, ama benim de onunla ilgili pek mutlu anılarım yok. Ona bunu hiç söylemedim. Her zaman onun, diğer sevgi dolu anneler gibi olduğunu düşünmesine izin verdim." İç çekiyorum. "Belki bu yanlış, ama ona gerçeği söyleyemedim. Onun manipülatif, soğuk bir kadın olduğunu."

"Üzgünüm."

"Babam bunu telafi etmek için elinden geleni yaptı, ama annem sürekli hap ve uyuşturucu kullanıyordu. Okul otobüsünden indiğimde onu birkaç kez kanepede baygın halde bulduğumu ve babam işten eve gelene kadar hiçbir şey yiyemediğimi hatırlıyorum. Babam onu rehabilitasyona sokmaya çalıştı, ama annem ilgilenmedi. Sonra Luke'a hamileyken komplikasyonlar oldu ve..." Omuz silkiyorum. "Eğer ölmeseydi ne olurdu bilmiyorum. Belki uyuşturucuyu bırakırdı.

Belki bana ve Luke'a daha iyi bir anne olurdu. Ama sanırım bunu asla bilemeyeceğim."

"Eğer seni hak ettiğin şekilde sevedim ise, o zaman o bir şeyleri kaçırmış demektir. Ve bu onun suçu." Maddie'nin sesi sert, dudakları somurtmuş. Ben de dudaklarımı sıkı sıkı kapatarak gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. O her bakımdan annemin tam tersi: sıcak, şefkatli, koruyucu, özverili. Ona aşık olmam hiç de şaşırtıcı değil.

Alnını öpüyorum. "Çok uzun zaman önceydi."

Maddie bana göz kırparak, devam etmem için sessizce yaptığım ricayı anlamış gibi görünüyor. Yumuşak dudakları benimkine değiyor, beni şefkatle öpüyor. Sonra geri çekiliyor ve başını tekrar göğsüme yaslıyor. Yüzümü saçlarına gömdüm, vanilya şampuanının kokusunu içime çektim. Kollarımı beline doladım, o da kucağıma sokuldu. Vücudu gevşedi, sonunda göğsünden gelen hafif horlama sesleri uykuya daldığını gösterdi. Rüyasında göz kapakları titriyordu, yüzündeki huzurlu ifadeyi içime çekerken göğsümde sıcak bir his yayıldı.

Telefonum bir mesaj geldiğinde, onu görmezden geliyorum. Ama sonra ekranda Luke'un adını görüyorum ve saati görünce omuzlarım geriliyor. Gece yarısı geçmiş. Neden bu saatte bana mesaj atıyor ki? Maddie'yi uyandırmamak için kolumu yavaşça komodeye doğru uzatıyorum ve telefonu yüzüme yaklaştırıyorum. Parlak ışık odayı dolduruyor ve gözlerimi kısmamı sağlıyor.

Luke: Maddie nasıl?

Luke: Benim hakkımda konuşuyor mu?

Midem burkulur, avuç içlerim terler. Bir mesaj yazıp silerim, başka bir mesaj yazıp onu da silerim, sonra başka bir şey daha yazarım.

Luke: Onu özledim dostum

Luke: Onu geri istiyorum

Luke: Sence beni geri kabul eder mi?

Ekrana bakarken dudaklarım aralanır, göğsümde soğuk bir his yayılır.
Omurgamdan korku yayılırken parmaklarım titremeye başlar.
Neden bunu önceden tahmin edemedim?
Siktir.

CHAPTER *Twenty Two*

Maddison

"Irene'in ikimizi de cuma günü izin vermesine inanamıyorum." Hazel ayak parmaklarının üzerinde zıplarken, omuzlarının etrafındaki parlak kırmızı bukleleri eliyle düzeltiyor.

"Jax'ın beni buna ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum."

Cedarwood Valley Lisesi spor salonundaki bir kabinin yanında dururken, yanımdan geçenlere nazikçe başımı sallayarak, Hazel'a yan gözle bakıyorum. Onun beni, bu yılki Cedarwood Kış Festivali'ne satıcı olarak katılmanın iyi bir fikir olduğuna ikna etmesine nasıl izin verdiğimi, defalarca merak ediyorum.

Jax bugün çalışıyor, ama neyse ki Hazel bana yardım etmeyi kabul etti.

Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirerek, terli avuçlarımı kot pantolonumun paçalarına siliyorum. Sonra, topuklu botlarımla sendelememeye çalışırken, hayalimdeki kırıksıklıkları düzeltmek için elimi ordu yeşili bluzumun önünden aşağı doğru gezdiriyorum. Yanımda, Hazel kırmızı yünlü bir kazakla siyah, yırtık kot pantolon giyiyor. Keskin bir acı

bir acı beni iniltiye boğuyor, başımı çevirip ona sinirli bir bakış atıyorum, çünkü dirseği yanıma batıyor.

"Kıpırdanmayı kes," diye fısıldayarak tıslar, işaret parmağıyla omzuma dokunur. "Sen kendine güvenen, zeki bir iş kadınısın."

Gözlerimi deviriyorum. Bir sanat ve el sanatları festivalinde el yapımı ürünler satıyorum. Kendimi bir iş kadını olarak tanımlamam pek mümkün değil.

"Harika! Bu ne kadar?" Göğsüne bir bebek bağlamış dalgalı saçlı sarışın bir kadın, bu sabah bitirdiğim dairesel rafı işaret ediyor. Daire içine üç dağ zirvesi oyulmuş, her birinin altından bir raf geçiyor. Her dağ zirvesi beyaza boyanmış.

"Oh, ben... şey, bu..." Hazel'a *yardım et bana* bakışı atıyorum. Kendi ürünlerimin fiyatını belirlemeyi nasıl unutmuşum?

İş kadınıymış, hadi oradan.

Hazel, kadına megavatlık bir gülümsemeyle yaklaşır ve aklına gelen bir fiyat söyler.

"Alacağım! Misafir banyomda harika duracak." Kadın bana buruşuk bir deste para uzatır ve ben minnettar bir gülümsemeyle cebime atarım. Hazel, kadının yeni satın aldığı ürünü arabasına taşımasına yardım eder ve ben de bugün kazandığım paranın bir kısmını ona vereceğimi aklımda not ederim.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum. Elimi cebime sokup, paraların kenarlarını parmağım ile okşuyorum. Yaratmaya başladığımdan beri sattığım ilk ürün bu değil, ama diğer insanların benim yaratımlarımın, zor kazandıkları paralarını harcamaya değer olduğunu düşünmeleri hala bana gerçek dışı geliyor.

Damarlarımda dolaşan neşeli sevinç başımı döndürüyor ve Jax'in de burada olup benimle birlikte kutlamasını diliyorum. Ona sarılmak ve bana inandığı için teşekkür etmek istiyorum.

Kurduğum alanı etrafıma bakarak, her şeyi içime çekiyorum. Şu anki eserlerimin çoğu, yakındaki Cedarwood Peak Dağları'na bir selam niteliğinde. Dağ zirveleri oyulmuş masif ahşap parçalar, dağ şeklinde saat çerçeveleri ve ormanla çevrili ahşap resim çerçeveleri var. Ayrıca, saatlerce uğraşarak yeni eşyalara dönüştürdüğüm eski, yıpranmış mobilya parçaları da var. Kahverengi bir şifonyer, şimdi ise eğlenceli, batık desenli bir masa. Eski ahşap sandalyeleri, anneler ve öğretmenler için zaman aşımı sandalyeleri olarak yeniden boyadım. Tozlu, kum rengi bar taburelerini pembeye boyadım, sonra bacaklarının uçlarını altın rengi boyaya batırdım.

"Irene şu anda yaptığın şeyi bilse altını ıslatırdı." Hazel, masamıza dñnerken kıkırdayarak, gözlerinde eğlenceli bir ışıltı beliriyor. Bir yanım onun öğrenip pek de hoşnut olmayacağından endişelense de, onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

Alt dudağımı ısırıyorum. "Onun işiyle rekabet ettiğimden değil."

Hazel omuz silkiyor. "Ama rekabet edebilirsin."

Ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ne?"

"Kendi dükkanını açabilirsin," diye cevaplıyor.

"Hayır. Asla yapamam. Yani, sen öyle düşünmüyorsun..." Ama Jax da benzer bir şey söylememiş miydi?

"Hey! Kırdıysan, satın al. O şey iki aylık harçlığının değerinde, evlat!" Hazel, yapışkan elleri olan genç bir çocuğa manikürlü parmağını doğrultur, çocuk eşyayı yere düşürüp koşarak uzaklaşınca ona sert bir bakış atar. Bana döner.

"Tabii ki, bence yapabilirsin." Ellerini sallayarak, standımın etrafında dolaşan insanları işaret eder. Birçoğu çeşitli parçaları eline alıp detaylarını inceliyor ve gülümsüyor. Tatlı bir nostalji dalgası beni sarar, çocukken ailemle birlikte hafta sonlarını tam da böyle geçirdiğim anılarım canlanır. "Diğer standlarda bu kadar çok insan görüyor musun?"

Sanki işaret almış gibi, yaşlı bir adam bana bir yığın banknot uzatır ve bir saatle birlikte uzaklaşır. Yüzümü buruştururum, banknotların neden hafif nemli olduğunu bilmek istemediğime karar veririm. Parayı cebime atar, avuçlarımı dikkatlice silerim.

"İndirim almayacağım herhalde." Jax'ın kadifemsi, yumuşak ses tonu kalbimi hoplatıyor ve ben hızla dönüp bakıyorum. Orada duruyor, elleri cebinde, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. Onun yanında her zaman hissettiğim o sıcaklık göğsümden karnıma ve uzuvlarıma yayılıyor. Dudaklarımı yaladığımda, gözleri bu harekete takılıyor. Yüzünde acı dolu bir ifade gördüğümü sanıyorum ve acaba şu anda beni öpmek istiyor mu diye merak ediyorum.

"O senin bir çözüm bulmana izin verebilir," diyor Hazel. Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor ve yakınımıdan gelen bir kıkırdama, Jax'ın yalnız olmadığını fark etmemi sağlıyor. Paige onun yanında duruyor, ikisi de hala iş kıyafetleri içinde. Elimi yumruk yapıp Hazel'ın omzuna vuruyorum. O da yüzünü buruşturuyor.

"Hazel!" Yanaklarım kızardı. Hazel'a, ya da kimseye, Jax ile yaptığım anlaşmayı anlatmamıştım. Mary ve Andrew

bunu bilen tek iki kişi onlar ve bunu da tesadüfen öğrendiler. Ne kadar az kişi bilirse, Luke'un öğrenme ihtimali o kadar azalır.

Jax'ın gözlerine baktığımda, dudakları aşağı doğru kıvrılmış. Beni inceliyor, anlamadığım yorgun bir bakışla. İçimde bir endişe dalgası yükseliyor. Son zamanlarda biraz tuhaf davranıyor. Onun için bile alışılmadık derecede çekingen ve sessiz.

"Hepimiz öyle düşünüyörüz," diyor Hazel her zamanki gibi kuru ve pişmanlık duymadan. Paige sırtıyor.

Jax yavaşça standımın etrafında dolaşıyor, uzun parmaklarıyla sergilenen çeşitli parçaları inceliyor. Bir parçayı eline alıp incelemeye başladığında yutkunuyorum, onun yoğun bakışları beni alışılmadık bir şekilde gerginleştiriyor. Sonra parçayla masaya yaklaşıyor, dağların zirvelerinin uzandığı çerçeveli ahşap bir tuval. Cebine uzanıp siyah bir cüzdan çıkarıyor.

"Sen alabilirsin." Kafamı sallayarak parasını geri itiyorum.

Ama o kaşlarını çatarak parayı tekrar bana doğru itti. "Bana zaten çok şey verdin Maddie. Tabela, kartvizitler... Senden daha fazla bir şey alamam."

Paige'in gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, kaşlarını kaldırarak sessizce konuşmamızı izliyor.

"Senin evinde bedavaya kalıyorum," diye hatırlatırım ona.

"Zamanın ve becerilerin için sana ödeme yapmama izin ver." Dişlerini sıkır, ben inatla başımı sallayınca kaşlarını çatarak bana bakar.

"Paranı almayacağım," diye bağırırım. Sinir bozukluğu midemde kaynar.

"Dostum," diye bağıır Paige, gözlerini devirerek cüzdanı elinden kapar. Sonra avuç dolusu parayı alır, cüzdana geri koyar ve ceketinin ön cebine tıktırır. Jax sonunda sert bakışlarını benden ayırır ve ona inanamayan bir bakış atar. "İnsanlar seni önemseğinde, sana iyi şeyler yapmak isterler. Bu onları mutlu eder. Cahil bir pislik olma." Paige, erkekler ve eşekler hakkında bir şeyler mırıldanır ve sonra yanındaki stantta sergilenen ürünleri incelemek için uzaklaşır.

Jax ona bakarken tam üç saniye sessizlik olur ve ben Hazel'a yan gözle bakarım, sonra ikimiz de kıkırdamaya başlarız.

Jax burnunu çeker. "Gölün bakalım, bayanlar." Başını sallar, bana gülümseyerek rahatlar. Gözlerim, dudaklarının eğlenceli kıvrımına çekilir ve boynumun dibindeki nabız hızlanır. Tanrım, ben bittim. Onun yanında sıradan şeyler bile heyecan verici geliyor.

Hazel, kadınlar tuvaleti ve fazla tatlı çay hakkında bir şeyler mırıldanarak izin isteyerek ayrılır. İkimizin etrafındaki baloncuğu ya da onun gözlerine bakarkenki aptalca gülümsememi fark etmemiş gibi görünüyor.

Bir vızıltı sesi bir mesaj geldiğini haber verdiğinde gülümsemem kaybolur. Jax kaşlarını çatar, ben başımı çeviririm, korku midemi bulandırır. Ayaklarımın üzerinde sallanarak, ekranı görmemesi için telefonu ters çevirmeli miyim diye düşünürüm. Luke'un son birkaç gün içinde bana birkaç kez mesaj attığını ve benim onu çoğunlukla görmezden geldiğimi ona söylemedim. Ama tüm vücudu gerginleşip, gözlerinde kıskançlık ve sinirlenme belirtileri belirince, artık çok geç olduğunu anlıyorum.

Kilit ekranımdaki mesajın önizlemesi, bu korku hissini on kat daha şiddetlendirir.

Luke: Seni özledim Madds. Konuşabilir miyiz?

"Ona şimdi uygun bir zaman olmadığını söyleyeceğim," diye Jax'a fısıldıyorum.

"Ne zaman istersen onunla konuş. Bu senin hayatın." Alışılmadık derecede keskin sesi beni duraklatır ve ona hızlıca bir bakış atarım. Çenesinde, omuzlarında ve sıkılmış yumruklarında hissedilir bir gerginlik vardır.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda, Jax'ın gözleri hızla başka yere kayıyor. Cihazı cebime koyup derin bir nefes alıyorum. Parmaklarım nazikçe dirseğini kavıyor, sonra nerede olduğumuzu hatırlayıp tekrar çekiliyorum. "Jax," diye fısıldıyorum, "endişelenecek bir şey yok."

O homurdanır, omuzlarını silker ve başka bir müşteri satın almak için bana yaklaşırken uzaklaşır. İşlem tamamlandıktan sonra, endişeli bir ifadeyle sırtına bakarım.

"Bana bir borcun yok ki." Fısıldayan mırıldanma beni gerginleştirir. Bana dönerek yüzünde sert bir ifadeyle bakar.

"Ben... bu ne demek?"

Omuzlarını silkiyor, gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyor. "Zaten bir son kullanma tarihimiz var, değil mi?"

"Ne oldu sana..." Başka bir müşteri yanıma yaklaşınca sözümü keserim ve orta yaşlı kadına pek samimi gelmeyen nazik bir gülümseme atarım. Parmaklarımı avuçlarımın içine kısırdırken, gözümün ucuyla Jax'i izlemeye devam ederim.

Bugün neyi var onun?

Telefonum cebimde tekrar titrediğinde, çığlık atmak istiyorum. Mükemmel bir günü mahvetmek Luke'un yapacağı bir şey, ama gerçekçi olarak bunun onun suçu olmadığını biliyorum. Ama içimdeki küçük bir parça yine de onu suçlamak istiyor.

Hazel tam bu anda tuvaletten dönüyor, dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle. Yanıma oturduğunda gülümsemesi biraz soluyor, gözleri Jax ile benim aramda gidip geliyor, sanki gerginliği hissedebiliyormuş gibi.

"Ben eve gidiyorum. Sonra görüşürüz." Uzaklaşırken bana bakmıyor, gözlerim onun uzaklaşan sırtına yapışmış durumda. Omuzları biraz çökmüş, yürürken başı yere doğru eğilmiş. Bu, göğsümde rahatsız edici bir yanma hissi yaratıyor.

"Bir şey mi oldu?" diye sorar Hazel. "Çünkü az önce çok tuhaf bir durum vardı." "Önemli bir şey değil."

Hazel bana şüpheli bir bakış atıyor, ama daha fazla bilgi almaya çalışmadığı için minnettarım. Bir müşteriyi selamlayarak, mobilyalardan birinde bir şeyi gösteriyor. Gözlerimi kapatıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, parmaklarım kot pantolonumun cebine uzanıp cep telefonumu çıkarıyor.

Luke'dan sonsuza kadar kaçamam. Bir noktada, ikimizin de bir konuşmaya ihtiyacı olacağını düşünüyorum — kapanış, huzur ve anlayış için. Ama bazen, dört yıllık ilişkimizi bitirip doğrudan kardeşinin yatağına atladığımı bilerek ona nasıl bakacağım diye merak ediyorum.

Bu çok kötü bir şey gibi geliyor. Ben de ondan daha iyi değilim.

Luke: Seni hala seviyorum Madds

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Burnumun köprüsünü sıkarken boğazımdan öfkeli bir inilti kaçıyor. Zaman ve mesafenin onun hayatına devam etmesine yardımcı olacağını umuyordum.

Ama işler daha da karmaşık hale geldi.

CHAPTER Twenty Three

Jax

Malt aromalı bira boğazımdan aşağı akıyor, serin sıvı ferahlatıcı. Karanlık oturma odasında oturuyorum, 24 saattir cevapsız kalan kısa mesaja bakarken dalgın dalgın alt dudağımı emiyorum.

Luke: Sence beni geri kabul eder mi?

Dün gece ile bugün arasında, itiraf etmekten utandığım kadar çok cevap

yazıp sildim. Ve hiçbirinden gurur duymuyorum. Kısa ve keskin cevaplar düşündüm, mesela "*Neden onun hayatına devam etmesine izin vermiyorsun? Sen şansını çoktan kaçırdın ve onu benim kadar mutlu edemezsin.*"

Ve en sevdiğim, en alçakça cevap? *O senin olamaz. O benim.*

Nasıl oldu da bu minik kadın beni sahiplenici, huysuz bir mağara adamına dönüştürdü?

Maddie merdivenlerden parmak uçlarında iner ve düşünceli bir ifadeyle önümde durur. Kalbim durur, çünkü Tanrım, bu haliyle o kadar güzel ki. Benim tişörtlerimden birini giyiyor, şüphesiz ben bakmıyorken dolabımdan çalmıştır. Siyah tişört ona çok büyük geliyor, onu yutuyor ve kalçalarının kıvrımlarını gizliyor. Yüzündeki makyajı yıkamış, ıslak saçları sırtına dökülüyor. Onun bu kadar rahat, evimde bu kadar doğal dolaştığı bu anları çok seviyorum. Bu anlarda onun en gerçek halini görüyorum, tamamen savunmasız ve rahat.

Bu, onun başka hiç kimsenin görmediği bir yanı.

"Bugün festivalde işler nasıl gitti?" Cevabı zaten biliyorum. Bugün standının etrafında dolaşan insan sayısına bakılırsa, iyi gittiğini söyleyebilirim. Ama bunu onun ağzından duymak istiyorum ve ayrıca odadaki belirli bir konuyu konuşmaktan kaçınmak istiyorum.

Kollarını kavuşturup kaşlarını çatıyor. "Sen gelip Luke'un bana mesaj attığı için karamsar olana kadar iyiydi."

Saçlarımı elime alıp iç çekiyorum. "Hemen işimize bakalım o zaman?" "Yani, bu seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor, başını bana doğru eğerek.

Gülüyorum, ama sesim biraz sert çıkıyor. Tırnaklarım bira şişesinin etrafına sarılmış etiketin kenarlarını kazıyor. "Seni geri istediğini biliyorsun, değil mi?"

"O gece restoranda sana ona geri dönmeyeceğimi söyledim."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sizin dört yıllık bir geçmişiniz var." Gözlerim tekrar ona kayıyor, ifade dolu gözlerinden süzülen duyguları izliyorum. Tartışmak istermiş gibi başını sallıyor ve ben acı bir gerçeği itiraf ederken sesimi alçaltıyorum. "Ve ben sana sadece birkaç ay verebilirim. Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

Maddie avucunu göğsüne koyar, gözleri ateşle parıldar. "Ben rekabet değilim."

"Biliyorum!" Bira şişesini kahve masasına fırlatıyorum ve şişe masaya *gürültüyle* çarpıyor. Kalbim deli gibi atıyor, parmaklarım titriyor, son birkaç gündür içimde biriken çalkantılı duygular beni boğuyor. Elimi çarpan kalbimin üzerine koyuyorum. "Ama bazen keşke seninle hiç tanışmasaydım diyordum!"

Ona sesimi yükseltmek istememiştim ve Maddie irkildiğinde hemen pişman oldum. Yüzümü buruşturarak ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. Ama yine de

biraz çılgın gibi konuşuyorum.

"ünkü o zaman dünyanın en kötü kardeşı gibi hissetmeden sana sahip olabilirdim! Kolumu sana dolayarak sokakta yürüyebilir ve kasabanın meraklılarından birinin ona söylemesinden endişe etmeden seni lanet olası bir randevuya çıkarabilirdim." Kalbim deli gibi atarken, kanepeye yaslanıp gözlerimi kapattım. "Siktir, Maddie, senden vazgeçmek zorunda kalmam yeterince kötü. Ama senin ona geri dönmeni izlemek zorunda kalırsam, bunu nasıl atlatırım bilmiyorum." O geri döndüğünde bunu hala saklayabilir miyiz diye sormak dilimin ucunda, ama o bir kraliçe gibi gösterişli olmayı hak ediyor. Kirli bir sır gibi saklanmamalı. Ve belki de bir parçam onun hala ona karşı hisleri olduğunu korkuyor.

"Jax."

Cevap vermeyi reddettiğimde uzun bir sessizlik olur. Sonra uyluklarının iç kısmının bacaklarıma bastırıldığını, kollarının boynuma dolandığını hissederim. Vanilya şampuanının kokusu burnumu doldurur. Vücudunun ısısı bana yayılır ve içgüdüsel olarak her iki elimi de kalçalarına koyarım. Gözlerimi açarım.

"Beni dinle." Yumuşak parmakları çenemi kavrar, yüzümü ona doğru kaldırır. Her zamanki gibi ona doğru eğilirim. Dudaklarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıktadır, yumuşak nefeslerimiz karışır. "Luke ile ilişkim, o kıza dokunmasından çok önce bozulmaya başlamıştı. Ondan ayrılacağımı zaten biliyordum. Sadece doğru zamanı bulamamıştım."

Gözlerine bakarak, sözlerinin doğru olmasını sessizce diliyorum. "Gerçekten mi?"

Parmakları saçlarımı okşadı, kısa saç tellerimle nazikçe oynadıktan sonra çenemin altındaki sakalları okşadı. "Gerçekten. Onu sevmiyorum. Ve endişelenmene gerek yok çünkü ben sana deli oluyorum. Ona değil." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, yumuşak dudakları benimkilerle birleşiyor. Dillerimiz birbirine dolanırken göğsümden bir sıcaklık yayılıyor. Uzaklaşmadan önce alt dudağımı ısıyor ve ben sersemlemiş bir ifadeyle ona bakakalıyorum.

"Bana deli oluyorsun?"

O başını sallar, yanakları kızarır. Yumuşak bakışları sanki en içteki düşüncelerime kadar delip geçiyor, onun altında kanepede eriyip gitmek istiyorum. "Sonsuza kadar birlikte olmayabiliriz, ama şu an birlikteyiz. Eğer elimizde sadece bu kadar zaman varsa, onu en iyi şekilde değerlendirelim," der.

Kalbim kontrolden çıkmak üzereymiş gibi hiss ediyorum. "Beni tekrar öp," diye fısıldıyorum.

O da beni memnun eder, bu sefer kontrolü bana bırakır. Öpücük, önce nazik ve şefkatli bir dudak temasıyla başlar, sonra derinleşir ve yavaş yavaş tutkulu ve ateşli bir şeye dönüşür. Onun ağzını yutarım, dilim dudaklarının kenarlarını okşar, ta ki o beni içeri alana kadar. Küçük elleri göğsümden aşağı kayıp, eşofmanımın içindeki ereksiyonu okşadığında, boğazımdan düşük bir homurtu çıkar.

Penisim seğirir.

"Sana ne kadar deli olduğumu göstereyim," diye kulağıma fısıldıyor, dişleriyle kulak mememi ısıyor. Boynumu öpüyor, derimi emiyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, onun sıcak ağzının hissini, kollarımı gıdıklayan saçlarını, vücudunun hafif ağırlığını hissediyorum. O uzaklaştığında, ellerim hemen ona uzanıyor.

"Bebeğim..." Ama o dizlerinin üzerine çökünce, kendimi suskun buluyorum. Elleri eşofmanımın bel kısmını kavırıyor ve bana şeytani bir gülümsemeyle bakıyor. Bu, omurgamdan kalınlaşan sikime kadar bir heyecan dalgası gönderiyor. Sonra dudaklarını yalıyor ve ben yüksek sesle inliyorum. Kasıklarım ısınmaya başlıyor. "Öyleyse göster bana."

Maddie o gece benimle sevişir, önce ağzıyla, sonra vücudunun geri kalanıyla. Sonra, yan yatarken kollarımı beline dolarım ve onu göğsüme doğru çekerim, kıcı kasıklarına yapışır. Saatlerce onun huzurlu uykusunu izlerim, kendim uykuya dalamam.

Bütün gece içimde sessiz bir savaş sürer.

Sevdiğim kadını elde tutmak için kardeşimi ihanet mi edeyim, yoksa hayatımın aşkını mı bırakayım?

CHAPTER *Twenty Four*

Maddison

"Bu gece bu kış için planlarım var," diye mırıldanır Jax.

Kıkırdayarak, ellerimle ona vururken gözlerim boş koridorda dolaşıyor. Cedarwood Kış Festivali'nin son günü ve geç kalan bir müşteri sayesinde, ayrılan son kişiler biziz. Jax'ın kamyoneti, satılmayan birkaç ürünle zaten dolu. Genel olarak, festival başarılı geçti ve sanki rüya görüyor gibiyim.

"Belki de bu planlar hakkında bana danışmalısın. Sonuçta kış benim, değil mi?" diye soruyorum, ona şakacı bir şekilde kirpiklerimi kırıştırarak.

Tek cevabı, bana dönmeden önce ateşli bir sırtış ve spor salonundan otoparka giden karanlık koridorda geri geri yürümek. Kaşlarını kaldırıyor. "Bu senin için kesin bir sınır mı?"

Yanaklarım ısınır, onun ima ettiğini düşündüğüm şeyi hayal ederken karnımda bir sıcaklık hissedirim. Bunu hiç yapmadım ama... Jax benim için iyi olurdu,

değil mi? Sesim boğuk, kısık bir fısıltıya dönüşür. "Hayır, bu kesin bir sınır değil."

Gülümser.

Ona, bedenimi ona emanet ettiğimi söylemek istiyorum, bu bana yabancı gelmeli ama gelmiyor. Kendimi arzularımıza teslim etmek bana doğal geliyor. Belki karşılaştırmak doğru değil ama Luke'la hiç yapamadığım şekilde onunla rahatladığımı fark ediyorum. Bu, yeni şeyler denemek istememi sağlıyor.

Jax, tekrar yanıma gelerek benim dağınık düşüncelerimi keser. "Bu hafta sonu epey para kazandınız, Bayan Raddix." Dudakları seğirir ve bana aşırı şakacı ve dramatik bir iç çekişle bakar. "Sanırım beni şehre çıkarma vaktin geldi. Ben bir beyefendiyim, biliyorsun. Biraz kur yapılmam lazım."

Bana göz kırparak, az önce benim yaptığım hareketi taklit edince burnumdan soluyorum. "Beni kandırabilirdin."

Beni görmezden gelir, düşünüyormuş gibi dudaklarını bükerek. Sonra parmaklarını şıklatır. "Bir biftek ve oral seks işimi görür. Kendimi gerçekten takdir edilmiş hissedirim."

Yaklaşık üç saniye boyunca ona bakıyorum, sonra başımı geriye eğip gülüyorum. Bu, sevinçle dolu, spontan ve sınırsız bir kahkaha. Jax, yarı homurtu yarı kıkırdama gibi bir ses çıkarır, sonra bu ses tam bir kahkahaya dönüşür ve elleriyle karnını tutar. Bu ses nefesimi keser ve tekrar duymak isterim.

"Seninle gülmeyi seviyorum." Çıkışta durup sırtını kapıya dayadığında fısıldadığı itirafı duyulur. Başparmağı alt dudağımı okşarken, ona bakıp aramızdaki bu anın tadını çıkarıyorum.

Ben de öyle. O kadar çok seviyorum ki, hayatımızın geri kalanında bunu seninle yapmak istiyorum.

Bu sözleri dilimin ucunda olsa da, yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Luke'a geri döneceğimden korktuğunu itiraf ettiği gecedен bu yana bir buçuk gün geçti. Aramızdaki gerginlik azalmış olsa da, bazen hala bana veda edecekmiş gibi baktığını hissediyorum. Yüzünde bir tür melankolik ifade belirliyor ve ben de ona bize bir şans vermesi için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kardeşini sevdiğini ve ona sonsuz sadakat borçlu olduğunu hissettiğini biliyorum, ama ya ben? Benim için savaşıacak kadar beni sevebilir misin?

Ortamı bozmak istemediğimden, düşüncelerimi zihnimin en derin köşelerine itip kollarımı boynuna doluyorum. Yüzümü ona doğru eğip onu öpüyorum. Elleriyle birini belime, diğerini kalçama koyuyor. Bu öpücüğü aceleye getirmeden, kalbimi ona vererek dudaklarımı onun dudaklarına yavaşça değdiriyorum. Ayrıldığımda nefes nefese kalmıştım.

Jax şişmiş dudaklarıyla bana bakar. "Bu ne içindi?"

"Öyle canım istedi." Omuz silkiyorum, elini tutmak istiyorum ama bu kapıdan çıkar çıkmaz yine ayrılmak zorunda kalacağımızı biliyorum. Gerçek hayata, meraklı gözlerin gördüklerini başkasına anlatabileceği, o da Luke'a anlatabileceği bir hayata.

"Hadi eve gidelim," diyorum yumuşak bir sesle.

O başını sallar, bana hafif bir gülümseme atar ve arkasını dönüp kapıyı açar.

Güneş önümüzde batıyor, yıldızlar parıldarken, giderek azalan ışık neredeyse yok oluyor. Soğuk bir rüzgar esiyor, gevşek saçlarımı dalgalandırıyor ve paltomu biraz daha sıkı çekmemi sağlıyor. Dışarıda dolaşan dağınık kalabalığın arasından geçerken botlarım asfaltta tıklar tıklar ses çıkarıyor. Bazıları hala festivalden kalan eşyaları araçlarına yüklerken, diğerleri ayrılmadan önce vedalaşıyor gibi görünüyor.

"Madds."

Eskiden bütün günümü neşelendiren tanıdık ses, kalbimi serbest düşüşe geçiriyor. Hareketlerim donuyor, Luke'un sesini duyunca başımı kaldırıyorum. Sağımda, Jax tuzağa düşmüş bir hayvan gibi görünüyor. Genişlemiş gözleri benden küçük kardeşine kayıyor. Yüzündeki endişe ağzımı kurutuyor. Bir adım daha ileri atıyorum, kollarımı kavuşturarak sırtımı Jax'e dönüyorum.

"Luke, burada ne işin var?"

Hatırladığım adamla aynı görünüyor, ama yine de bir yabancı gibi geliyor. Uzun saçları her zamanki gibi dağınık bir şekilde yarı topuz, yarı at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kabin gibi görünen küçük bir logosu olan siyah bir polo tişört ve bir çift bej pantolon giyiyor. Belli ki iş kıyafeti. Ama gözlerinin altındaki koyu halkalar yeni ve bu bende bir suçluluk duygusu uyandırıyor.

"İstifa ettim." Devam etmeden önce aramızda bir hareket yaptı. "Geri dönüp bunu düzeltmem gerekiyordu. İşleri bıraktığımız haliyle..." Sesi kesildi ve derin bir nefes aldı.

Kalbim gırtlığımda, başımı sallarken, korku kaslarımı sıkı sıkıya kilitliyor. Jax'e bakma dürtüsüne zar zor direniyorum. Şu anda ne düşünüyor olmalı?

"Şu an uygun bir zaman değil." Bize bakan meraklı gözlerin farkında olarak sesimi alçaltmaya çalışıyorum. Yüzünde çaresizlik gibi bir ifade beliriyor ve ben yumruklarımı yere vurmak istiyorum.

Bu adil değil. Ben sadece Jax'le sonsuza kadar mutlu yaşamak istiyorum. "Vazgeçmeyeceğim," diyor inatla. "Seni seviyorum."

"Luke." Gözlerim bir anlığına kapanır, elim ağzımı kapatmak için yukarı kalkar. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlar. Buna bir son vermeliyim. Beni paniğe sevk eden etrafımızdaki kalabalık bile değil. Jax'in bu konuşmaya maruz kalmasını istemiyorum. İçgüdüsel olarak bunun ona zarar vereceğini biliyorum.

Koruyun, koruyun, koruyun.

Onu bundan korumak istiyorum.

"Bizim uzun bir geçmişimiz var. Tek bir hata yüzünden çekip gitme. Senin affını kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım." Luke'un elleri titremeye başlar ve cebine uzanır. O siyah, kadifemsi kutuyu çıkardığında ayaklarımın altındaki zemin sanki kayıyor gibi hissedirim. Sessizce başımı sallam, gözlerimle ona bunu yapmamasını rica ederim.

Etrafımızda toplanan kalabalık gittikçe büyüyor, çoğu artık açıkça bakıyor ve yanlarındaki kişilerin koluna dokunup bizi işaret ediyor. Gösteriş... Luke bunu lanet bir gösteriye dönüştürüyor. Onun adına kalbim parçalanıyor olsa da onu boğazlamak istiyorum. Luke dizini bükmeye başladığında, onu durdurmak için öne uzanıyorum. Ama iki adım bile atmadan, o tek dizinin üzerine çökmüş, yüzük kutusunu açmış durumda.

Zihnimin arkasında bir uğultu var, onu uyuşmuş bir şekilde izlerken kanımda bir tür inanamama hissi dolaşıyor.

"Senin benim için ne kadar değerli olduğunu sana göstereyim, Madds." Umutlu ve gergin bir ifadeyle bana bakıyor. Kusmak istiyorum. "Benimle evlenir misin?"

Ve o anda fark ettim ki, birlikte olduğumuz onca yıl boyunca, bir kez bile evlendiğimizi hayal etmemiştim. Ama şimdi hayal ediyorum: Konuşmadığımız sessiz akşam yemekleri, o arkadaşlarını görmeye giderken ben tek başıma televizyon izliyorum, o sarhoş halde eve geldiğinde ben uyuyormuş gibi yapıyorum. Ve bunu Jax ile geçirdiğim zamanla karşılaştırdığımda, neden daha azıyla yetinmeye razı olduğumu merak ediyorum.

Luke benim arkadaşım, ama ikimizin de hak ettiği tutkulu, akılları baştan alan bir aşk ile birbirimizi asla sevmeyeceğiz.

Gülümsemesi kaybolur. "Madds?"

Kafamı sallayarak gözyaşlarımı silip kollarımı kendime doluyorum. Bir adım geri atarak Jax'in göğsünün sıcaklığını hissetmeyi umuyorum, ama hissetmiyorum. Buradan çıkıp onun kollarına dönmek istiyorum, ama dilimdeki kelimeler ağırlaşıyor. Neden ilişkimizin bu kadar uzamasına izin verdim, o neden izin verdi? Ne zaman alışkanlık haline geldi?

Umut gözlerinden kaybolurken boğazımdaki düğümü yutuyorum. Ayağa kalkıyor, omuzları çökmüş, etrafımızdaki kalabalık ise şaşkın şaşkın mırıldanıyor.

"Sen, benim sevemediğim şekilde seni sevecek birini hak ediyorsun," diye fısıldıyorum.

Luke yüzünü buruşturur ve yüzüğünü cebine koyar. Boynunun arkasını ovuşturur ve ben geri adım atarken beni ihtiyatla izler. Omzumun üzerinden bakarak, sevdiğim adamı ararım. Ona söylemek istiyorum... Ona, bunun geçici bir kaçamak olmasını istemediğimi, bu duyguları sistemimizden atmak için sevişmek istemediğimi söyleyeceğim. Ona karşı hissettiğim duygular o kadar değişken değil.

Ama etrafa bakarken kalbim durur. O burada değildir.

"Jax?" Onu ararken çığınca sesleniyorum, etrafımda dönüp duruyorum. Arkamda Luke adımı fısıldıyor ama onu duymazdan geliyorum. Soğuk bir korku omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Ayı araçlarla gelmiştik ama...

Beni burada bıraktı.

"Gitmem gerek," diyorum Luke'a, titrek parmaklarla cebimden araba anahtarlarını çıkarıyorum.

"Nereye? Her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim!" Omzumun üzerinden seslenerek, toplanan kalabalığın arasından sıyrılarak koşmaya başlıyorum. Arabamın direksiyonuna geçtiğimde, Jax'in telefonunu arıyorum. Cevap yok, zaten cevap beklemiyordum. Anahtarı çeviriyorum, tekerleklerim gıcırdayarak park yerinden çıkıyorum. Şu anda aklımdan neler geçtiğini bilmemek beni öldürüyor.

Evet diyeceğimi mi sandı? Başka birinin ona rakip olabileceğini düşünmesini istemiyorum, bir saniye bile olsa.

Aramızdaki bu meseleyi bir kez ve sonsuza kadar çözmenin zamanı geldi.

CHAPTER *Twenty Five*

Maddison

"Artık nişanlı mısın?"

Jax'in alaycı gülümsemesi sinirlerimi bozuyor. Dudaklarımı sıkıştırıyorum, kollarımı kavuşturuyorum, parmaklarım pazılarımı sıkıyor ve sırtım arkamdaki girişe yaslanıyor.

"Seni tebrik etmeli miyim?" diye devam ediyor, sesi hem kızgın hem de incinmiş gibi. Sonra merdivenlerin altındaki yerinden ellerine bakar, ifadesi kasvetli ve yenilmiş bir hale dönüşür, boğazımda bir yumru oluşur.

Sessiz ama kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Yanlış kardeş sordu, o yüzden hayır. Nişanlanmadım."

Başını kaldırdı ve yüzünde bir sürü duygu belirdi: şaşkınlık, umut, rahatlama ve pişmanlık. Bunların bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bu çok korkutucu. Bu,

dizginlenemeyen bir ürpertiyle birlikte gelen türden bir endişe, bana yalnız kış sabahlarında buzla kaplı pencereleri hatırlatıyor.

"Yanlış kardeş." Boğuk bir ses çıkarır, bastırılmış bir inilti ile acı dolu bir inilti arasında bir şey gibi. Ayağı kalkar ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar.

Kapıdan uzaklaşıp yavaşça ona yaklaşıyorum. "Luke ile ilişkimizin bittiğini sana bir kez söyledim."

"O öyle düşünmüyor." "Artık anladığından eminim."

Ayaklarımın sürünerek hareket etmesi, onun tam karşısına gelene kadar durmaz, ikimiz de en alt basamağın önündeki duvarın yanındayız. Ellerim yüzünü çerçevelemek için uzanır, başparmaklarım çenesinin kaşıntılı sakallarını nazikçe okşarken, onun elleri de bileklerimi nazikçe kavrar.

"Ne dediğini biliyorum ama birini o kadar uzun süre sevdiğinde, ondan uzaklaşmak zor oluyor. İkinizin arasında uzun bir geçmiş var ve o senden on yaş büyük değil." Alaycı bir şekilde, boğazından acı bir kahkaha yükseliyor. "Onun kirlili küçük sırrı olmak zorunda değilsin."

Başımı sallarken kalbim burkular ve hızla gözlerimi kırıştıtırırım. "Bu kolay çünkü ona aşık değilim," derim, sesim titrer.

Jax keskin bir nefes alır, yüzünde umut dolu bir ifade vardır. Ve kalp kırıklığı.

Ve inanamama.

"Biliyorum çok şey istiyorum, ama ona her şeyi anlatabiliriz." Jax'in yüzündeki üzgün ifade ve cildinden kaybolan renk beni çok etkiler. Kalbim deli gibi çarpmaya başlar, ama devam ederim. "Korkutucu ve riskli olduğunu biliyorum, ama bence bunu atlatacaktır. İlk başta kızacaktır, ama sonunda bizi affedecektir."

Jax'in ağzı açılır ve sonra tekrar kapanır. Bir adım geri atar, inleyerek elini saçlarına geçirir, sonra duvara yaslanıp gözlerini kapatır.

Lanet olsun. Beni seviyor. *Biliyorum*. Belki de bunu daha önce anlamalıydım, ama artık işaretler bana çok açık. Bunu açıkça söylemedi, ama son birkaç haftadır, davranışlarıyla bunu haykırıyor gibiydi. Bana baktığında gözlerindeki yumuşaklık, uyurken beni kollarına alışı, kendi zevkini benimkinden önce koyuşu ve beni bulmak için kar fırtınasına koşuşu bunu açıkça gösteriyor.

. Ama çok önemli bir soru var. Bu, bize bir şans vermek için yeterli mi?

"Sadece soruyorum..." Sesim titrediğinde durup derin bir nefes alıyorum. Gözleri açılıyor ve acı dolu bir ifadeyle yüzüme bakıyor. "Ona hemen söylemek zorunda değiliz. Önce ona biraz zaman ve alan tanıyabiliriz. Ama lütfen... bizden vazgeçme," diyorum. O bana hâlâ o üzgün, terk edilmiş köpek yavrusu bakışını atmaya devam edince, umudumun bir kısmı kurur. Umutsuzluk beni kaplar ve paniğin etkisiyle çılgılık atmak isterim.

Bu da beni mantıksız bir şekilde öfkelenendir.

Dişlerimi sıkıyorum. "Ben başka biriyle randevudaydım diye bütün binayı tahliye ettiren adam nerede?" Öne eğilip, parmağımla onun kalbini hafifçe vuruyorum. "Kardeşini kaybetmekten korktuğunu biliyorum, ama onun sana hayran olduğunu da biliyorum. Ve bence onun sevgisinin o kadar da değişken olmadığına güvenmelisin."

"Onu kaybetmekten korkuyorum, ama seni kaybetmekten de korkuyorum. Ve neyin doğru olduğunu bilmiyorum." Elimi tutup avucumu göğsüne koyuyor. Avucumun altında, kalp atışlarının düzenli vuruşlarını hissedebiliyorum. Başparmağı, bileğimdeki yara izinin üzerinde yatıştırıcı dairesel hareketler yapıyor.

Ama hala beni çılgılık atmak isteten o çaresiz, vahşi bakışı var. "Ya ikinizi de elde edemezsem? Sizler hayatımdaki en önemli insansınız. Seçim yapmak zorunda kalırsam ne olacak?"

Gözlerimin köşelerinde baskı oluşur, dökülmeyen gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır ve görüşümü engeller. Sonunda birkaç damla gözyaşı yanağımdan süzülür ve Jax'ın başparmağı onları siler. Kendini tekmelemek ister gibi görünür.

"Lütfen ağlama, bebeğim." Alnını alnıma dayıyor, eli enseme kavrarken nefeslerimiz karışıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, dudakları titriyor. "Siktir. Seni incitmek istemedim. Bu kadar bencil olmamalıydım. Lanet ellerimi senden uzak tutsaydım, şu anda bunların hiçbiri olmazdı."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor, sözleri kalbimde bir çatlak açıyor.

"Seni bırakmaya hazır değilim," diyorum boğuk bir sesle. Parmaklarım gömleğine tutunuyor, onu bana doğru çekiyor. "Burada bencil olan tek kişi sen değilsin. Ben de çekip gidebilirdim. Ama tek ailenle olan ilişkini mahvedebileceğimi bilerek bile, kendimi sana çekilmeye devam ettim. Her dokunuşun ve bakışın beni daha da çok istemeye itti. Lanet olsun, hala daha fazlasını istiyorum."

"Şşş, bebeğim." Dudakları benimkileri bulur, önce çekinerek dokunur, sonra hafifçe açılır. Vücudumu onun vücuduna bastırarak, ondan yayılan sıcaklığın, burnumun hemen altında gıcıklayan yumuşak nefesinin ve saçlarımı okşayan parmaklarının tadını çıkarırım. O uzaklaşmaya başladığında, onu daha sıkı tutar ve geri çekerim. Boğazımdan huysuz bir inilti çıkar ve Jax'ın dudakları benimkilere eğilir.

Ona *ihtiyacım var*. Bana dokunmasına, aramızdaki şeyin bitmediğini kanıtlamasına ihtiyacım var. Hala gerçek olduğunu. Bir heyecan dalgası kanımı kaynatıyor ve alt dudağını ısıyorum. O homurdanıyor, elleri aşağı kayarak kalçamı kavlıyor ve beni kendine çekiyor. Kalınlaşan ereksiyonunun üzerine süründüğümde, değerli kontrolü bir anda kayboluyor.

Dönüyorum, vücudum duvara o kadar sert bir şekilde çarpıyor ki boğazımdan bir çığlık kopuyor. Jax'ın eli başımın arkasını kavlıyor, sert yüzey ile aramda bir bariyer oluşturuyor. "Benden bir şey istiyorsan, söyle." Sesi, omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası gönderen, boğuk ve kısık bir emirdir. Sonra dişleri çenemi ısırır, kalçaları beni duvara sıkıştırırken boynumu emmek için aşağı kayar. Çılgın parmaklarım gömleğinin eteğinin altına uzanır, avuç içlerim tonlu kasların üzerinde hareket eder.

Sen. Şu anda sana ihtiyacım var. Bize karşı olan tüm engelleri unuttur bana.

"Güzelce istemedikçe sikimi alamazsın," diye alay ediyor.

"Sikini istiyorum."

Bana takdir dolu bir inilti çıkarır.

Sonra bacaklarım beline dolanıyor ve parmaklarım kemer tokasına doğru çekiyor. Elleri ellerimi ittiğinde inliyorum, bir eli bileklerimi yakalayıp üstümdeki duvara sabitliyor. Sıcaklık içimde birikiyor, kalçalarım kıvranıyor.

"Daha iyisini yapabilirsin." Serbest eli taytımın bel kısmının altına kayarken, sırtışı şeytani. Amımı avuçladığında, orta parmağı külotumun ipek kumaşını hafifçe okşarken, ben nefesimi tutuyorum. "Benim için çoktan ısladın bile. Birkaç pompa ve benim sikimin etrafında boşalacaksın, değil mi?"

"Jax," diye inledim. Sadece biraz sürtünme için her şeyi yaparım, *her şeyi*.

Kaşlarını kaldırdı, parmağı klitorisime tüy gibi hafif bir dokunuşla değdi, bu da benim ihtiyacımı daha da artırdı. Sinirlerimden geçen sıcaklığa karşı kendimi tutamadım.

"Lütfen de."

"Lütfen... *lütfe*."

Jax inleyerek, acımasız ve hızlı bir öpücükle ağzımı kapattı. Sonra elleri ellerimi bıraktı ve taytımı dizlerime kadar indirdi. Külotum da onunla birlikte aşağı itildi, onunla ıslak amım arasında hiçbir şey kalmadı. Sonra başparmağı klitorisime geri döndü, kalçalarım ona doğru sallanırken onu daireler çizerek okşadı.

"O kelimenin bana ne yaptığını biliyor musun?" diye sorar, homurtulu bir ses çıkararak.

Kafamı salladım, parmağı içime girdiğinde çığlık attım.

"Beni lanet olasıca zayıf düşürüyor. Ne zaman lütfen desen, lanet olasıca dizlerimin üzerine çöküp sana her şeyi vermek istiyorum." Parmakları içeri girip çıkarken, G noktamı vurmak için kıvrılıyor. Sözleri beni yıldırım gibi vuruyor, alt karnımda bir sıcaklık dalgası kıvrılıyor.

"Tanrım, Jax."

"Sikimi çıkar ve içine sok."

Onun emriyle, sabırsız ellerim kemer tokasına yapışır. Saniyeler içinde, kemerini halkalardan çıkarır ve fermuarını aşağı çekerim. Alnı alnıma bastırır, parmakları içimde ritmik bir şekilde hareket etmeye devam ederken, bakışları aşağı kayarak hareketlerimi izler. Penisini serbest bıraktığımda, birkaç deneme amaçlı okşama yaparım. Hassas başının altını okşamaya özen gösteririm.

Ben onun penis başını girişime yönlendirdiğimde, o inleyerek parmaklarını içimden çekiyor. Yavaşça girmiyorum ya da alışmak için kendime zaman tanımiyorum, tek bir hızlı hareketle onu sonuna kadar içeri sokuyorum. Ağzı açılıyor, yüzünde uzaklara dalmış bir ifade belirliyor, sanki zevkin sisinde hapsolmuş gibi. Gerilip doldurulmanın baş döndürücü hissi nefesimi kesiyor. Bir anlığına ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor, başım duvara çarparak nefes nefese kalıyorum.

Neredeyse tamamen dışarı çekiyor ve sonra tekrar içime giriyor. Onun adını haykırıyorum, o beni duvara sıkarken vücutlarımız birbirine çarpıyor.

"Beni ne kadar iyi aldığını gör."

Aşağıya bakarak, onun penisini saran vücudumu hayranlıkla seyrederken inliyorum. Kalçaları geri çekiliyor, her bir itiş bir öncekinden biraz daha sert. Sessizleşiyoruz, ikimiz de zevkimizi kovalarken, nefes nefese inlemelerimizin sesleri birbirine karışıyor. Başparmağı klitorisimi buluyor, okşuyor. Baskı artıyor, ben uçurumun kenarına gelene kadar, tırnaklarım sırtını çiziyor.

İşte bu. Hayatımın geri kalanında bunu istiyorum.

Bu düşünce beni uçurumun kenarına iter, doruğa ulaştığımda dudaklarımdan inleyen bir çığlık dökülür. Onun penisini sıkıştırdım, kaslarım onu kavrar. Vücudum gevşemeye başlar başlamaz, artçı sarsıntılar hala içimde yankılanırken, onun itişleri düzensiz hale gelir. İçime boşalır, vücudu titrerken yüzünü boynuma gömer.

Beni öyle tutuyor, ellerim sanki bırakmaktan korkuyormuşum gibi omuzlarını sıkıca kavlıyor. Vücudumuz soğuyor, nefesimiz normale dönüyor ve sonunda tereddütlü bir ifadeyle bana bakıyor.

"Maddie, ben..."

Kapı açılır, kalbim boğazımdan çıkacak gibi atarken ben ciyaklarım. Jax küfür eder, başını içeri giren kişiye doğru çevirir.

"Ne. Lanet. Olsun."

Zaman yavaşlar, Luke'a bakarken başım döner. Kapıda durur, yüzünde şok ve öfkenin karışımı bir ifade vardır. Jax içimden çıkar, yüzü solgun, beni ayağa kaldırır ve kalçalarımın üzerinden taytımı çeker, sonra kendi kot pantolonunu giyer. Luke izler, dişlerini gıcırdatır ve yüzü kızarır. Jax dönüp, koruyucu bir duruşla önüme geçer.

"Açıklayayım," der, elini kaldırarak.

Luke kollarını kavuşturur, kapı eşiğinde olduğu yerde kalır, içeriye giren soğuk havayı umursamıyor gibidir. "Neyi açıklayacaksın? Kız arkadaşımı siktiğini mi?"

Jax yüzünü buruşturur. Elimi omzuna koyar, onun yanından geçip Luke'a sert bir bakış atarım. "Bu adil değil. Ben senin kız arkadaşın değilim ve bir süredir de değilim."

"Evet." Karanlık ve acı bir sesle güldü. "*Bir kez*, tanımadığım bir kızı öptüm ve sen benimle konuşmayı reddettin. Ama kendi kardeşim için bacaklarını açıyorsun ve benim *bunu* affetmemi *mi* bekliyorsun?"

"Ona böyle konuşma." Jax öne atılır, dudakları öfkeli bir hırıltıyla kıvrılır ve Luke'un alanına girer. "Kızacak birini mi arıyorsun? Bana kız. Ben batırdım; ona asla dokunmamalıydım ve özür dilerim. Ama ona saygısızlık eden bir pislik gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Kalbim hızla atarken, bakışlarım iki Parker kardeş arasında gidip geliyor. Belki de yanılmışım. Belki de iki kardeş arasındaki bu tür bir ihanet, onarılmayacak kadar derindir.

Ne yaptım ben?

Luke bana bir bakış attı, sonra kardeşine dönerek gözlerini kısarak sordu. "Onunla ilk kez mi yattın, yoksa ben yokken de devamlı mı yapıyordun?"

Jax ona uyarıcı bir bakış atar. "*Bu* seni ilgilendirmez." Luke öne çıkar, sanki çivi tükürecekmiş gibi görünür.

Jax geri adım atmaz, hatta gözünü bile kırpamaz. "Birkaç kez oldu, ama incitmek istememiştim..."

Luke'un bakışları bana doğru döner, yüzündeki öfke çatlar. Acı çekiyor gibi görünür. Dudakları titrer ve ben bir çukur kazıp kendimi içine gömmek isterim.

"Birkaç kez mi?" Başını sallar. "İşimden ayrıldım ki geri dönüp ilişkimizi kurtarmaya çalışabileyim!"

Yüzüm kızarır. "Senden bunu yapmanı istemedim."

Luke, Jax'e öfkeyle bakar, ihanet dolu bakışları beni delip geçer. "Nasıl yapabildin?" diye sorar.

Kalbim hızla atarken, Jax'e yalvaran bir bakış atıyorum. Gözlerini kaçırıyor, yüzü buruşuyor. Boğazımın arkasında ani bir baskı hissediyorum, bizim için savaşmayacağının farkına varıyorum. Küçük kardeşini sonsuza kadar kaybetme korkusu çok güçlü, çok gerçek.

"Kendi kardeşin yerine bir kadını mı seçersin?" diye sorar Luke, ayakları yavaşça açık kapıya doğru geri çekilir.

Jax öne çıkar, sanki onu geri çekmek istercesine kollarını uzatır. Gözlerimi kırıştıtırırım, soğukluk içimi kaplarken gözyaşlarımı tutmaya zorlarım.

Bunu izleyemem.

Mutlu sonum olmayacağını bilmeliydim.

"Öyle değil," diye yalvarır Jax, kederli ifadesi mideme yumruk gibi çarpar. "Birini diğerine tercih etmekle alakalı değil. İkinize de yer var."

"Hayır," Luke sertçe cevaplar, çenesi gerilirken sesi kararlıdır. "Yok. Kızımı çalıp, benim burada kalıp izlememi bekleyemezsin."

"Luke, lanet olsun." Jax gözlerini sıkıca kapatır. "Bunu yapma."

Çığlık atmak, saçımı çekmek ve tüm dünyaya bunun ne kadar adaletsiz olduğunu söylemek istiyorum. Battaniyenin altına girip, ağlayıp öfkelenirken saklanmak istiyorum. Ama derin ve sakın bir nefes alıp kaotik duygularımı bastırıyorum.

Daha sonra yıkılabilirsin.

Sanırım yeterince zarar verdim. Bu iki kardeşi ayırmayı reddediyorum. Ayrıca, Jax'in beni değil de başka birini seçmesini izleyerek kalbimin onarılamaz parçalara ayrılmasını da reddediyorum

Jax'in beni değil de başka birini seçmesini izleyerek kalbimin onarılamaz parçalara ayrılmasını da reddediyorum, onun kararını anlasam bile.

Öne çıktığımda, gözlerine bakamıyorum. "Hepimiz için bunu kolaylaştırayım. Gidip size alan bırakacağım. Eşyalarımı almak için sonra geri geleceğim, ama bir daha beni görmek zorunda kalmayacağınızından emin olacağım."

Jax'in yüzündeki kontrolsüz panik ifadesini görmezden geliyorum, yeni bir gözyaşı yanağımdan süzölüyor. Bana öyle bakması acı veriyor, sanki ben onun kalbini kıran kişiymişim gibi, oysa ben sadece hasarı kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Maddie, lütfen. Yapma." Sanki kendisi de ağlamak üzereymiş gibi konuşuyor.

Ona bakmıyorum, henüz değil. Bakamıyorum. Bunun yerine Luke'a bakıyorum. "Luke, açıkça söyleyeyim: sen ve ben bittik ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Yaptıklarım seni incittiyse özür dilerim, ama senden affetmeni istemiyorum. Kızacak birine ihtiyacın varsa, öfkeni ve incinmişliğini ben üstlenebilirim." Sesim kırılır, bir damla gözyaşı daha akar ve onu silerim. Jax bana doğru ilerlerken acı dolu bir ses çıkarır, ama elimi kaldırıp ona uyarıcı bir bakış attığımda donakalır. "Ama... öfkeni ondan ıkarma. O senin tek ailen ve siz birbirinize ihtiyacınız var."

Sonunda Jax'e bakıyorum, ama konuşamıyorum. Gözlerinde dolan gözyaşlarını gördüğümde konuşamıyorum. Bakışlarımız kesişiyor, onun bakışları da benim hissettiğim kadar kederli. Umarım nasıl hissettiğimi anlıyordur, çünkü şu anda bunu tam olarak ifade edemiyorum.

"Üzgünüm," diyorum yumuşak bir sesle.

Göğsünü ovuşturur, başını sallar. "Gitme. Böyle gitme. Gitme..."

Umutsuzluk ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor, ökmemek için direnirken dudaklarım titriyor. Bir saniye daha burada kalamam, yoksa kapıdan sürünerek çıkacak kadar bile gücüm kalmayacak. Topuklarımın üzerinde dönerek, Jax'ın beni çağırmasını görmezden gelip arabama doğru koşuyorum. ıkarken omzum Luke'a çarpıyor ve arkamdan kapıyı çarpıyorum.

Belki de bunu hak ediyorum.

Parmaklarım titriyor, anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırıyorum. Motor çalışmaya başlar.

Bunu bilmeliydim.

Aracımla garajdan çıkarken, ayağımla gaz pedalına basarken, aracımın arkasından çakıl taşları fırlıyor.

Onun iyiliği için, çok acı verse de uzaklaşmam gerekiyor. Luke'un bunu kabul edeceğini düşünmek aptalcaydı.

Yolda hızla ilerlerken arabanın camlarının her iki yanındaki ağaçlar bulanıklaşıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Ama onu seviyorum. Onu seviyorum, onu seviyorum... Onu seviyorum.

Yola çıkalı sadece birkaç kilometre olmuşken, ciğerlerimden kopan hıçkırıklar araba kullanmamı imkansız hale getiriyor. Kenara çekiyorum, Hazel'ın telefon numarasını çeviriyorum ve ona *her şeyi* anlatıyorum.

CHAPTER Twenty Six

Jax

İkisi de benim yüzümden öldü. Karanlık oturma odasında, sırtımı kanepeye dayayarak yere uzanmışım. Yüzümü ovuşturuyorum, kurumuş gözyaşlarından şişmiş gözlerimle televizyon sehpasının üzerindeki saate bakıyorum. Yorgun gözlerime parlak kırmızı rakamlar bulanık geliyor, ama saat gece yarısını biraz geçiyor. İç çekerek, yanımda yerde duran altı paket biraya uzanıyorum. Elim boş havayı tutuyor.

"Birayı kim içti?" Sözlerim birbirine karışıyor, ama yine de mutfağa gidip biraz daha almayı düşünüyorum. Ama oda dönüyor ve... kahretsin, odaklanmak zor. Gözlerimi kapatıp onun yüzünü hayal ediyorum.

Benim Maddie'm.

Benim yüzümden kalbi kırılmış.

Benim yüzümden gitmiş.

Sadece... gitti.

Paige, üç gün boyunca işe gitmeyi reddettikten sonra benim saçmalıklarımın bıkması olmalı. Üçüncü sabah beni arar ve dükkânı tek başına işletmekten şikayet eder. Uykulu bir şekilde ona zam sözü verip telefonu kapatırım. Otuz dakika sonra, kapım hafifçe çalınır.

"Git buradan," diye mırıldanıyorum, yüzümü gömdüğüm yastığa, vücudum kanepeye uzanmış halde. "Meşgulüm." Onu özlemekle, tek erkek kardeşimin benden nefret etmemesini dilemekle ve kendime acılamakla meşgulüm. Kapı tekrar çalınca, bu sefer biraz daha ısrarcı bir şekilde, inliyorum. "Tamam. Geliyorum."

Ayağa kalkarken kanepeden neredeyse düşüyordum, sırtımdaki ağırları gidermek için geriniyorum. Tanrım, dizlerim bile tutulmuş. Kapıya doğru sendeleyerek giderken boş yemek kaplarını tekmeliyorum, huysuz bir bakışla kapıyı açıyorum ama beklenmedik ziyaretçimi görünce birden duruyorum.

Mary.

"Paige seni aradı mı?" Gözlerimi kısıyorum, ama o orada tatlı ve masum bir şekilde duruyor, tabii onun gibi yaşlı bir cadalozun yapabileceği kadar. Elinde kapaklı bir güveç kabı tutuyor ve üstüne bir sürahi tatlı çay dengeliyor. Bana gülümsediğinde, ateş kırmızısı rujunun bir kısmı ön dişlerine bulaşmış. Ve tabii ki sorumu görmezden geliyor.

"Beni içeri davet edecek misin, yoksa verandada mı kalayım?"

Derin bir nefes alarak, pişmiş tavuk kokusu duyularımı ele geçirdiğinde karnımın guruldamasını görmezden gelerek, elinden yemeği alıyorum. Ağzım sulanır ve en son ne zaman doyurucu bir şey yediğimi hatırlamaya çalışırım. Mary beni içeriye kadar takip eder ve etrafına bakarken burnunu kırıştırır. Rahat davranmaya çalışsa da gözleri benimkilerle buluşmaz. Dağınık görünüşümü incelerken yüzünde yumuşak, sempatik bir ifade vardır. Utançtan yanaklarım kızarır ve yemeği mutfığa taşıırken bakışlarımı başka yöne çeviririm.

Onun ne gördüğünü biliyorum: günlerdir yıkanmamış saçlar, çenemdeki uzamış sakallar ve beyaz gömleğimdeki yemek lekeleri.

Ve eminim ki kokuyorum.

"Nasıl hissettiğini sorardım, ama sanırım cevabı zaten biliyorum," diyor.

"Ah. Gerçekten ne düşündüğünü söyle."

Yiyecekleri mutfak tezgahına koyup, arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. Kapıda durup, lavaboda biriken bulaşıkları ve taşan çöp kutusunu inceliyor. Genelde evi temiz tutmaya özen gösteririm, bu yüzden bu durum oldukça anlamlı. Ama herhangi bir yargılama görmüyorum.

"Ne biliyorsun?" diye soruyorum, dilimdeki kuru, kalın hissi yutarak.

"Paige, iki gün üst üste işe gelmediğin için seni kontrol etmek için buraya geldiğini söyledi. Anlaşılan, kapıyı açtığında geri kalmış bir mağara adamı gibi davranmış ve ona gitmesini söylemişsin." Yüzümü buruşturuyorum, çünkü haklı. "Maddison'ın arabasının ortalıkta olmadığını fark etmiş ve bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu söylemiş."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bu, berbat göründüğümü kibarca söylemenin bir yolu."

Mary omuz silkti. "O kadar kibar söylemedi, ama senin ayrıntılı bir açıklama istediğini sanmıyorum."

Dudaklarım seğirdi ve kötü ruh halime rağmen biraz eğlendim.

Hayır, Paige kendini tutan biri değildir.

Ona sıkı bir sırtı atarım. "Benim için nazik davranmana gerek yok. Daha önce hiç yapmadın. Neden şimdi başlayasın ki?"

O iç geçirerek, benim anlayamadığım bir bakış attı. "Zaten zor durumda olan birine daha fazla zarar vermek istemiyorum. Ve buraya tartışmaya gelmedim, sadece seni kontrol etmeye geldim."

"Peki," derim, enseme ovuşturarak, "Bunu takdir ediyorum, ama ben iyiyim. Aslında biraz meşgulüm, o yüzden..."

Bana, bana inanmadığını açıkça gösteren bir bakış attı. "Yaşlı bir kadını memnun et ve benimle öğle yemeği ye."

"Gerçekten aç değilim."

Kafasını salladıktan sonra omuzlarını silkti. Mutfak kapısına doğru yöneldiğinde, rahat bir nefes alıp onu oturma odasından takip etmeye başladım. Omzunun üzerinden bana bakarak, rahat bir şekilde konuştu. "Peki, o zaman seni bırakayım da, daha önce yaptığın şeye geri dön. Maddison'ı arayıp neler olduğunu ona sorarım."

Donakalırım. "Ne?"

Ön kapıda durur ve kapıyı açarken bana anlamlı bir gülümseme atar. Kalbim kulaklarımda çarpmaya başlar.

"Sonra görüşürüz o zaman," diyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ben... hayır, bekle."

Geri dönüp zafer dolu bir gülümsemeyle bana bakar.

Kahretsin. Onun tuzağına düştüm. O ön kapıyı kapatıp yanımdan geçip giderken, ben iç çekip burnumun köprüsünü sıkıştırırım.

"Her zaman istediğini elde eder misin?" Onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Gülümser, sorumu kasten görmezden gelerek masayı işaret eder. "Otur. Birlikte öğle yemeği yiyeceğiz ve bana ne olduğunu anlatabilirsin." Oturmak için hiçbir hareket yapmayınca, bana şeker gibi bir gülümseme atıyor. "Yaşlı bir kadını memnun et, Jax. Benim yaşımda, fazla zamanım kalmadı." Bana kirpiklerini kırptıyor ve ben ona kızgın bir bakış atıyorum ama kendimi boş bir sandalyeye otururken buluyorum.

"Seksen yaşındaki bir kadın için fazla manipülatifsin," diye mırıldanıyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Mırıldanarak, evindeymiş gibi davranıyor

Etrafta dolaşırken birkaç boş tabak ve çatal bıçak alır, iki bardak tatlı çay doldurur ve önüme buharlı, yemeklerle dolu bir tabak koyar. Midem yine öfkeyle guruldadığında pes edip yemeğe başlarım. Tavuk dilimde neredeyse eriyor, brokoliye pişirilmiş peynir sıcak ve yapışkan. Ağzıma büyük lokmalar atıyorum ve ilk tabağımın yarısını bitirmişken kadın tekrar konuşur.

"Konuş."

Bir nefes alıp, birdenbire cazibesini yitiren bir lokmayı yutuyorum. Ama ona her şeyi anlatırım: Onun randevusunu kıskandığım için tüm binayı tahliye ettiğimi, aramızdaki anlaşmayı, aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu, ona nasıl daha da aşık olduğumu... Luke'un evlenme teklifini. Onun arkasında durup, küçük kardeşimin diz çökmesini izlerken ne kadar kıskanç ve yetersiz hissettiğimi anlatırım. Etrafımdaki her şeyi yok etmek istemeden orada durup izleyemediğimi. Luke'un içeri girip benden nefret ediyormuş gibi bana bakışını.

Maddie'nin kalbi kırılmış gibi görünmesi.

"Ne hikaye ama." Mary uzun bir süre sessiz kalır, düşünceli bir ifadeyle ağzının köşesini peçeteyle siler. Peçeteyi boş tabağına koyar ve arkasına yaslanarak beni inceler.

"Ona asla yaklaşmamalıydım," diye mırıldandım, kendi boş tabağıma bakarak.

O, tabağıma biraz daha yemek koymak için öne eğilirken, ağzından belirsiz bir ses çıkarır. "Neden?"

"Buna hakkım yoktu." Bir lokma daha alırken, alnının kırışmasını izlerim. "İkiniz de rıza gösteren yetişkinlerdiniz."

"Luke her zaman onu aldattığımı düşünecek." Elimini yüzüme sürerim. "Onunla ikinci şansını elimden aldığımı düşünüyor. Sanki onu çalmışım gibi."

Bardağın kenarından bana bakarak, çayından bir yudum aldıktan sonra derin bir nefesle bardağı masaya koydu. "Bir tür 'kardeşlik kuralını' çiğnemiş olabilirsin," dedi, parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak. Seksen yaşındaki bir kadının bir cümlede "*kardeş*" ve "*kural*" kelimelerini bir arada kullanmasını duyunca gülmekten kendimi alamadım. "Ama onu çalmadın. O onun değildi ve aranızda bir şey olmadan önce onların ilişkisi bitmişti." Yanaklarım kızardı ve o kaşlarını çattı. "Bitmişti, değil mi?"

"Temelde." Tatlı çaydan bir yudum alıp yemeğime geri döndüm, onun bakışlarından özenle kaçındım. Onun yatak odasının kapısında mastürbasyon yaptığım zaman sayılmaz... değil mi? "Ama asıl mesele bu değil."

"Belki o bilseydi..."

Başımı hızla kaldırdım. "Hayır, hayır, o bile her şeyi bilmiyor ve ben... hayır, bu hiçbir şeyi düzeltmez."

Gözleri sertleşir ve dudaklarını büzerek öne doğru eğilir. Beni bu kadar kızdırdığını hiç görmemiştim. "Hiçbir şeyi düzeltmeyebilir," diye kabul eder. "Ama bence biraz daha geniş bir bakış açısı olsaydı, sana biraz daha hoşgörü gösterirdi. Ve bence o bunu bilmeyi hak ediyor."

"Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Hayır."

Gözlerimi devirdim.

"Jax, baban öldüğünde devreye girip ona baktığın için seni her zaman takdir etmişimdir. Luke'un hayatı her zaman kolay olmamış olabilir, ama sen onun ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağladın. Ancak, ebeveynleri olmadığı için onu telafi etmeye çalışarak aşırıya kaçtın. Onun ihtiyaçlarını her zaman öncelikli tuttun ve hala da öyle yapıyorsun. O istediği her şeye sahip olabilirsin diye kenara çekildin. Bence artık onun biraz büyümesine izin vermenin zamanı geldi. Belki bir kez olsun biraz bencil ol ve hayattan ne istediğini düşün."

"Öyle değil," diyorum dişimi sıkarak.

Mükemmel şekilli kaşlarını kaldırdı.

"Hiç annesi olmadı ve babamızı zar zor hatırlıyor." Göğsümün önünü hafifçe vuruyorum. "Bu rolü üstlenmek zorunda kaldım ve ne yaptığımı bile bilemeyecek kadar küçüktüm. Ama onun için her zaman yanında olan, her zaman onu destekleyen kişi olmam gerekiyordu."

onun yanında olan, her zaman onun köşesinde olan kişi olmam gerekiyor. Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım." Ellerimi yumruk yapıp, titremelerini görmemesi için kucağıma indirdim. Boğazımda şimdi kalın bir yumru var.

Gözleri yumuşadı. "Onu hayal kırıklığına uğratmadın, Jax. Ama sevdiklerimizi hayatın zorluklarından her zaman koruyamayız ve sırf onun biraz daha rahat etsin diye kendi iyiliğini ve mutluluğunu feda etmemelisin." Başını salladı, sesi tekrar sertleşti. "İkiniz de ona, büyük bir erkeğin duygularını idare edemeyecekmiş gibi davranıyorsunuz. O yetişkin bir adam, ergen bir çocuk değil."

Ellerimi şakaklarıma götürerek gözlerimi kapatıyorum ve orada oluşan baş ağrısını gidermeye çalışıyorum. Mary'nin kalkıp uzaklaştığını duyuyorum, sessiz bir tıkırtı sesi gözlerimi tekrar açmama neden oluyor. Yanıma bir şişe ibuprofen koyuyor, elini nazikçe omzuma koyuyor.

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum, evlat."

Burun kıvrıyorum.

"Sadece, hayatının aşkını kaçırmak üzere olduğunu farkında mısın, emin değilim."

Kalbim takılır ve keskin bir nefes alırım. Sözleri bana yumruk gibi gelir, ama yine de... Evet, Maddison Raddix hayatımın aşkı. Ama bunu zaten biliyordum, değil mi?

"Tüm bu geçmişten, yıllarca ona bağlandığından sonra... onu kaçırmaya mı niyetlisin?"

Yıllar sonra hayatımın nasıl olabileceğini düşünüyorum ve Maddie'siz bir gelecek hayal edemediğimi fark ediyorum. Diğer her şey kasvetli ve iç karartıcı geliyor, sanki yarım bir hayat yaşamak gibi. Ondan uzak durmaya çalışmakla o kadar çok zaman harcadım ki, onun hayatımın her köşesine ne kadar sızdığını fark etmemiştim. Hayatımı ne kadar aydınlattığını.

Ama Luke... Kötü bir rüya gördükten sonra uyanıp, çenesinden sümük akarken yanıma yatmaya geldiği geceleri hatırlıyorum. Sonra, öğle yemeği çantasına sebze koyduktan sonra onu otobüs durağına götürdüğüm sabahlar vardı. Bir gecede onun vasisi olduğumda içten içe çok korkmuştum, ama onu korumak istemem doğal geliyordu. Ağabeyden biraz daha fazlası, ama baba figürü de değil. Ama bir şekilde bizim için işe yaradı ve onu seviyorum. Şu anda beni pek sevmese bile.

Sonra Maddie var. Yumuşaklık ve cesaretin mükemmel karışımı, genç yaşta trajedi yaşamış ama yine de başını dik tutan bir kadın.

Yatak odasında ona hakimiyetimi sevse de, aşırı koruyucu davrandığımda beni yerime koymaktan çekinmeyen bir kadın. Onunla olduğu gibi başka biriyle saatlerce konuşup gülebildiğim hiç olmamıştı.

"Ben başka biriyle randevudayken bütün binayı tahliye ettiren adam nerede?"

Kahretsin, haklıydı. Çok haklıydı.

Korkunun önüne geçmesine izin veren biri olmadım hiç. Ama burada tam da bu oldu. O gün, onların savunmalarını yıkmam gerekirken, ikisinin de evimden çıkmasına izin verdim.

Tek soru şu: ikisini de nasıl geri kazanabilirim?

CHAPTER *Twenty Seven*

Maddison

"Müşteriler kendileri aramayacaklar, Maddison," diye tısladı Irene. Telefon hoparlörünün cızırtısı arasında bile, sesindeki öfkenin düşük frekanslı uğultusunu duyabiliyordum. Üç gün üst üste doktor raporu olmadan işe gelmeyerek bu sefer onun sabrını gerçekten zorladım. Aslında, bu kadar uzun süre bana göz yummasının tek nedeninin, ilk sabah gözyaşlarına boğulmam olduğunu düşünüyorum.

Görünüşe göre dördüncü gün de izin alamayacağım.

Sonunda kendimi yataktan kaldırıp, Irene'in birkaç dakika boyunca beni azarlamasını dinledikten sonra, geç kalacağım ama geleceğimi söyledim. Beni biraz daha azarlamaya başladı ama telefonu kapattım.

Aynada kendi yansımamı gördüğümde yüzümü buruşturuyorum: kırmızı, şişmiş gözlerin altında koyu halkalar, karışık saçlar ve buruşuk giysiler. Hızlı bir duş ve bolca makyajdan sonra neredeyse düzgün görünüyorum. Küçük bir sırtısla, Irene'in temel kurallarından birini çiğniyorum

Irene'in temel kurallarından birini çiğniyorum ve kendimizi işkenceye maruz bırakmamız için ısrar ettiği yüksek topuklu ayakkabılar yerine düz ayakkabılar giyiyorum.

Hazel'in ön kapısını arkamdan kilitleyip, lobide boş bir daire için bir broşür alıp arabama doğru hızlıca yürüyorum. Ama tabii ki, işe giderken yolumdaki her trafik ışığına takılıyorum ve hız sınırının çok altında giden bir arabanın arkasında sıkışıp kalıyorum.

Mide bulandırıcı tatlı kokulu mağazaya girerken, Irene iş ahlakım hakkında aşağılayıcı bir şeyler mırıldanıyor. Onu duymamış gibi davranıp, ayakkabılarımı keyifli bir sırtışıla inceleyen Hazel'a göz kırptım. Onun yanından geçip bir sonraki kasaya oturduğumda omzumu sıktı. Çalışırken ara sıra bana endişeli bakışlar attığını fark ettim. Ama hakkını vermek gerekirse, iyi olup olmadığımı sormadı. İyi olmadığımı biliyordu.

Kalbim kırık.

Onu o kadar çok özlüyorum ki, fiziksel olarak acı çekiyorum.

Ve ağlamaktan yoruldum. Her gün, belki bugün gözyaşlarımın duracağı gün olur diye uyanıyorum. Ve her gün yanılıyorum.

"Sence bu bahçe heykeli bir horoza benzemiyor mu? Ne olması gerekiyordu ki?" Kaba ama tanıdık ses, beni ağır düşüncelerimden koparıyor ve başımı kaldırıyorum. Bu yaşlı kadını sadece bir kez görmüştüm, ama unutulması kolay bir insan değil.

"Mary, burada ne yapıyorsun...?"

Etrafına bakındıktan sonra bana keskin bir bakış attı. "Şey, horoz heykelleri almaya gelmedim." Heykelciği önümde salladı ve yanaklarım kızardı. Tanrım, gerçekten biraz kaba görünüyor. "Cidden, bu ne?"

Başımı eğiyorum. "Sanırım bu bir kurbağa."

Omuz silkiyor. "Alacağım. Ev sahipleri derneğine şok etkisi yaratacak."

Alaycı bir şekilde burnumu çekerek, onu kasaya geçirip kırılğan heykelciği dikkatlice balonlu naylonla sardım.

Mary boğazını temizledi. "Ailen... Grace ve John Raddix'ti, değil mi?"

Parmağım kayar ve bahçe heykelini yere düşüp parçalanmadan yakalamaya çalışırım. Nabzım hızlanır. "Evet, öyleydi. Nereden bildiniz?"

"Onları tanıyordum, canım. Benim için birkaç özel sipariş mobilya yaptılar." Mağazaya tekrar bakarak yüzünü buruşturur. "Onlar öldüğünden beri

gittiklerinden beri, maalesef Cedarwood Valley'e en yakın mobilya mağazası burası."

Derin bir nefes alıyorum. "Daha önce tanışmışsak ve sizi hatırlamadıysam özür dilerim."

Elini reddedercesine salladı, gözleri sanki bir şey hatırlarmış gibi yüzümde dolaştı. "Tanışmadık. Alışverişimi sabahları yapmayı tercih ederim, o yüzden sen okulda olurdun. Onlarla bir kez öğle yemeği de yedim."

Kaşlarım havaya kalkar. Sanırım şaşırmamam gerekir. Mary biraz sosyaldır sonuçta. "İşte fişiniz," diye mırıldanırım ve satın aldıklarını koyduğum poşetle birlikte fişi uzatırım. Jax ve benim hakkımda bir şey biliyor mu acaba, şimdi bana acıyor mu? Bu düşünceyi sevmiyorum.

Çantayı alır ama gitmek için hiçbir hareket yapmaz. "İşlerini sana bırakacaklardı," der yumuşak bir sesle.

"Ne?" Kalbim tuhaf bir şekilde takılır, sonra normal ritmine geri döner.

"Senin bu işte doğal bir yeteneğin olduğunu söylediler ve senden bahsederken, seninle gerçekten gurur duydukları belliydi." Boğazını temizler, gözlerinde şüpheli bir parıltı belirir.

Başım dönüyor, ona bakıyorum. İşlerini bana bırakacaklardı... her şey mahvolmadan önce. Arabalarını kazaya uğratıp beni soğuk teyzemin rehberliğinde tek başıma bırakmadan önce. O yaşta bir işi yürütmeye hazır değildim, ama bu bilgi hala midemi yakıyor. Teyzem, bana tek kelime etmeden onların geçim kaynağı olan her şeyi sattı. Çok küçüktüm, itiraz edebileceğimi anlayacak kadar hayat tecrübem yoktu. Ve denemek için çok fazla kederliydim.

"Onların ölümlerini hiç atlatamadım. En azından tamamen değil." Fısıltıyla itirazım ağzımdan dökülüyor, nedenini bilmiyorum. Belki de kendi gözleri yaşlarla dolu olduğu için, ya da belki de ailemle olan herhangi bir bağı tutunmak için duyduğum dürtü yüzünden. Ya da belki de tanıdığım en yargılayıcı olmayan kişi gibi görüldüğü için.

Nazıkçe gülümsüyor. "Onlar senin hayatına devam etmeni, ihtiyacın olan kapanışı bulmanı isterlerdi. Senin için tek istedikleri şey mutlu ve doyurucu bir hayattı, bu neye benziyor olursa olsun."

Kuru, titreyen dudaklarımı yalıyorum. "Bunu nasıl yapacağım?"

Uzun, nefes nefese bir iç çekişle cevaplar. "Bu sorunun cevabını sadece sen bilebilirsin, ama bazen daha iyi bir geleceğe doğru ilerleyebilmek için geçmişten yeniden gözden geçirmemiz gerekir"

Sadece düşünmen gereken bir şey, canım."

O gittikten sonra uzun süre boşaldığı yere bakarak, sözlerini zihnimde tekrar tekrar düşünürüm.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yıllardır bundan kaçınıyorum.

CHAPTER *Twenty Eight*

Jax

Görüşüm bulanıklaşıyor, karanlık otoparkta ellerimle kapı kolunu bulmaya çalışırken, duran arabaya doğru sendeleyerek yürüyorum.

"Buraya gerçekten aydınlatma sistemi kurmaları lazım," diye mırıldanıyorum.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Ama şu anda her şey başım dönüyor, bunu düşünmek zor.

"Selam." Yolcu koltuğuna otururken, somurtkan ve huysuz kardeşime kocaman bir gülümseme atıyorum. Saçları dağınık ve çocukken çok sevimli görünen uyku gözleri var.

"Seni uyandırdım mı? Oops." *P* tuşuna basıyorum.

"Neden beni aradın? Seni sarhoş halini alabilecek başka kimse yok mu?" Eli vites kolunu kavrar, vitesi sürücü konumuna getirir ve arabayı park yerinden çıkarır. Bar arkamızda kaybolur.

"Eski kız arkadaşım gibi mi?" diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

Başını çevirip bana öfkeyle bakar, sonra tekrar yola döner. "Eski kız *arkadaşımı* mı kastediyorsun, pislik?"

Arkamdaki koltuk başlığına yaslanarak iç çekiyorum ve midemde kıvranan baş döndürücü mide bulantısını görmezden geliyorum. "Evet. O. Sanırım o beni terk ettiğinde sen de oradaydın." Biraz çılgın gibi gülüyorum. "O aynı gün ikimizi de terk etti." Gözümün ucuyla, parmak eklemlerinin direksiyonu beyazlatacak kadar sıkı tuttuğunu görebiliyorum. Eminim kafamda uyarı çanları çalıyor, ama beynim alkolün etkisiyle o kadar bulanık ki, ağzımdan çıkanları kontrol edemiyorum. "Şey," diyorum, "beni terk etti, ama sanırım... seni de yeniden terk etti?" Bunu düşünürken gözlerimi tavana doğru çeviriyorum. "Ama bunun doğru kelime olduğundan da emin değilim. O... seni terk etme kararını yeniden teyit etti." Gülümsüyorum. "Evet, aynen öyle."

"Çeneni kapat yoksa seni yol kenarına bırakırım," diye bağırır. Araba kırmızı ışıktaki durduğunda yüzündeki ifade tam anlamıyla ölümcül, sert bakışları beni delici bir şekilde sabitler. "Ve lanet kemerini tak."

"Oh, tabii... evet, iyi fikir." İlk denemede başaramadım ama sonunda yerine takmayı başardım. Parmaklarımla kol dayanağına vurarak, küçük kardeşime bakıyorum. Artık o burada olduğuna göre, ne söyleyeceğim? Zaten çok fazla batırdım mı, bu çabayı boşa mı çıkardım? "Seni incittiğim için üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Cevap yok.

Derin bir nefes verip, dikkatle pencereden dışarı bakıyorum. Luke benim sokağıma girerken, arkamızda parıldayan sokak lambalarının bulanıklığını bırakıyoruz ve yol gösterici ışıklar olmadan, tüm bölge karanlık ve ürkütücü. Maddie bir keresinde, seri katil baltayla arabanın önüne atlamadan hemen önce, buranın bir korku filminden çıkmış gibi görüldüğünü söylemişti.

Tüylerim diken diken oldu. Şimdiye kadar onun ne kadar haklı olduğunu fark etmemiştim.

"İlçeye sokak lambaları takılması için dilekçe vermem gerek," diye mırıldanıyorum. Luke iç çekiyor. "Gerçekten sarhoşsun."

"Sen de hala bana kızgınsın," diye mırıldanıyorum. Araba benim garaj yoluna girdiğinde, farlar dükkânı aydınlatırken kalbim biraz sıkışıyor. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, daha başlangıç bile yapmadım. Zihnimde planladığım konuşmayı tekrar tekrar düşünüyorum, ama kelimeler dilimin ucunda takılıyor. Hiçbir şey yolunda gitmiyor.

"Ona aşık olduğumu biliyordun, ama yine de onun peşinden gittin. Sen istiyorsun diye seni affetmek zorunda değilim." Sesi sert, öfke ve incinmişlikle titriyor.

Ve... haklı.

Onun haklı olduğunu sevmiyorum.

"Yine de ben çağırdığımda geldin," diye ona nazikçe hatırlatıyorum.

Parmakları direksiyonu tamburlar gibi vururken evi izliyor, ama bence onu gerçekten görmüyor. "Çünkü bana ihtiyacın vardı." Sessizce, çok doğal bir şekilde söylüyor. Sanki hepsi bu, başka bir şey yokmuş gibi. Ona ihtiyacım vardı, o da geldi.

Neden bu, boğazımda golf topu büyüklüğünde bir yumru bırakıyor? "Teşekkür ederim."

Başını sallar ama başka bir şey söylemez, ben de bunu arabanın kapısını açmam için bir işaret olarak alırım. Ama inerken ona bir kez daha bakarım. Kalbim boğazıma kadar çıkar. Artık yetişkin bir adam olabilir, ama bazen hala o yaramaz, dişleri aralıklı çocuk ya da sırık gibi bacaklı genci görebiliyorum. Boğazımı temizlerim.

"On yedi yaşındayken, gece yarısı gizlice evden çıkıp arkadaşlarıyla iki saatlik yol gidip partiye gittiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum. Bana bakarken kaşlarını indiriyor ve bana sertçe başını sallıyor. Yutkunuyorum. "Evden bir buçuk saat uzaklıkta araba bozulduğunda beni aradın. Oraya vardığımda saat sabahın biriydi, ama gelip seni aldım. Sonra arkadaşlarını eve bıraktım. Seni ilk kez cezalandırdığım tek seferdi ve bunun tek nedeni o gece beni çok korkutmuş olmandı."

"Bu... seni korkuttu mu?"

Omuz silkiyorum, elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Sadece yaralanabileceğin tüm yolları ve benim iki saat uzakta, yatağında uyuyarak, hiçbir şeyden habersiz olacağımı düşünüyordum." Aramızda sessizlik uzuyor, ama bakışları yüzümün yan tarafına kazanıyor. "Ve seni cezalandırdığımda, benden nefret ettiğini söyledin."

Derin bir nefes aldı. "Bunun amacı ne? Beni suçlu hissettirip affetmemi mi istiyorsun?" diye sordu, sesi gergindi. "Berbat bir ergendim, anlıyorum."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, mesele o değil. Sırf istiyorum diye affedilmeyi hak etmediğimi biliyorum. Ertesi gün özür dilemeye çalıştığında sana da bunu söylemiştim."

"Gözleri biraz büyüdü ve o kısmı unutmuş mu acaba diye merak ettim. "Sonra ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Senin affını hak etmem gerektiğini."

"Şu anda yaptığım şeyin affedilemez olduğunu biliyorum, ama bana affedilmeyi *hak etmek* için bir şans verecek kadar merhamet göstermeni umuyorum. Şu anda tek istediğim bu." Luke bana boş boş bakıyor, ben arabadan inip ona dönünce sudan çıkmış balık gibi görünüyor. Ona göz kırpyorum. "Yarın akşam görüşürüz, kardeşim."

"Ben... bekle, ne?"

Sessizce kıkırdayarak arabanın kapısını kapatıyorum ve isteksiz bir gülümsemeyle verandanın merdivenlerini tırmanıyorum. Arkamda, bir pencerenin açılma sesini duyuyorum.

"Jax, bu bir tür oyun mu?" Onun şaşkın sesini görmezden gelerek, anahtarı kapıya sokup kapıyı açtım. "Yarın akşam seni tekrar almamı bekleme!" diye uyardı.

Kapıda dönüp el sallıyorum. Luke'un sürücü tarafındaki pencereden başını çıkarıp şüpheli bir bakışla bana bakması beni yine güldürüyor. Ön kapıyı kapattığımda hala bana bağılıyor ve atılmış bir çift ayakkabıya takılıp neredeyse düşüyordum.

Bir şişe su ve iki Tylenol alıp yavaşça merdivenleri çıkarken iç çekiyorum. Giysilerimi çıkarıp yatak odasının zemininde buruşuk bir yığın halinde bırakıyorum, battaniyenin altına girmeden önce eşofman giymeye bile zahmet etmiyorum. Kollarım içgüdüsel olarak yanımdaki yastığa uzanıyor ve onu kendime yaklaştırırken yüzümü ona bastırıyorum. Derin bir nefes aldığımda midem burkulur, Maddie'nin kokusunun kaybolmaya başladığını fark ederim.

"Bunun için çalışıyorum, bebeğim. Bizden vazgeçme."

CHAPTER Twenty Nine

Jax

"Rol yapmayı bırakabilirsin. Bunu bilerek yaptığını biliyorum," diye tersler Luke.

Emniyet kemerimi takarken, barın otoparkından çıkarken ona masum bir gülümseme atıyorum. "Kalbimin acısını içkiyle unutmaya çalışırken başka kimi arayabilirim ki?"

Bana şüpheli bir bakış attı. "Artık sarhoş numarası bile yapmıyorsun."

Gülümsemeyi bastırmaya çalışırken dudaklarım seğiriyor. İlk geceden sonra, sarhoşken ciddi bir konuşma yapmanın ne kadar zor olduğunu çabucak anladım. Ve aslında sarhoş olmama gerek olmadığını fark ettim — onu arayıp eve araba kullanacak kadar ayık olmadığımı *söyleyebilirdim*. İsteddiği kadar umursamaz davranabilir, ama ben aradığımda hayır diyemez.

Dürüst olmak gerekirse, ben bir dahiyim.

"Sen manipülatifsin," diye homurdanıyor Luke. Acaba bu dahilik lafını yanlışlıkla yüksek sesle mi söyledim, yoksa yüzümden mi okudu?

"Başka nasıl seninle konuşabilirim ki?" Yorgun bir nefesle başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Bana ihtiyacın olduğunu düşünmedikçe cevap vermeyi reddediyorsun."

O alaycı bir şekilde güler, sokak lambaları ara sıra onun somurtkan yüzünü aydınlatır. "Seni affedersem Maddie'yle birlikte olmana izin vereceğimi sanıyorsun, ama bu asla olmayacak."

Burun kıvırdım. "İyi bir tahmin, ama ben öyle yapmıyorum."

"Yani eski kız arkadaşımı çalmak istemiyorsun?" diye meydan okur. Buna sinirlenmek istiyorum, ama dilimi ısıtıyorum. Kahkahası acıdır. "Hadi ama Jax, bu aptalca oyunu ne kadar sürdürdük, bir hafta mı? Artık vazgeç, çünkü onunla birlikte olmana izin vermeyeceğim."

"Senin iznine ihtiyacım yok," diyorum, sesimde biraz sertlik var. "Kızımı geri alacağım, bunun için hayatımın geri kalanını ona yalvararak geçirmem gerekse bile."

Araba kırmızı ışıktaki aniden durur, o frenlere basınca vücudumuz öne doğru sıçrar. Kafasını çevirip bana inanamayan bir bakış atar. "Kendi kardeşini bir kadın için mi terk edeceksin? O zaman neden buradayız ki? Belki de onu aramalı ve seni almasını istemelisin."

"Bu, birini diğerine tercih etmekle ilgili değil." Dişlerimi sıkıyorum ve neredeyse tıslayarak konuşuyorum. Düşük, kaynayan bir öfke kanımı kaynatıyor ama vücudumu koltuğa yaslayarak sakinleşmeye zorluyorum. Derin bir nefes alıp yumruklarımı açıyorum. "Maddie ile birlikte olsam da olmasam da, ya hayatımızın geri kalanında benden nefret edeceksin ya da beni affedeceksin." İkimizin arasını işaret ediyorum. "Ama onunla bir ilişkiye başlamadan önce aramızdaki sorunları çözmeyi tercih ederim."

Sessizce nefes aldı. Işık yeşile döndü ve araba motoru mırıldanarak yoluna devam etti. "Neden?"

Alt dudağımı ısırarak cevabımı düşünürüm. *Neden neyi* diye sormak istiyorum. Neden senin affını bu kadar çok istiyorum? Neden hala sevdiğin kadını istiyorum? Neden sana ne kadar acı verdiğini görmeme rağmen bu konuda bu kadar inatçıyım? Dürüst olmak gerekirse, onun bile kendine ne sorduğunu bilmediğini düşünüyorum. Belki de hepsine bir cevap arıyor.

"Çünkü sen benim küçük kardeşim ve uzun zamandır sadece sen ve ben dünyaya karşıydık. Çünkü bu sorunu çözüp tekrar kardeş olmayı öğrenmemizi istiyorum." Parmaklarım kol dayanağına vuruyor. "Çünkü onu seviyorum"

onu seviyorum, ama aramızda hala bu uçurum varken onunla bir ilişkiye başlarsam, benim hatam olduğunu bilsem de o her zaman kendini suçlayacaktır."

"Sen... onu seviyor musun?" diye sorar, vücudu gerilir. Araba yavaşlamaya başlar, sanki gaz pedalına basmayı unutmuş gibidir. Sonra tekrar hızlanırsınız ve ağzı açık kalmış ifadesini görürüm.

İç çekerim. "Onu sadece sevmiyorum, o benim hayatımın aşkı."

Kafasını sallar, çelişkili, öfkeli, şüpheli, inanmaz... incinmiş görünür. "Neden? Neden o?"

Kalbim hızla atıyor ve burada ne kadarını paylaşabileceğimi uzun uzun düşünürken, çılgın ve düzensiz bir ritim oluşturuyor. Maddie'nin bile hala bilmediği şeyler var ve ona söylemeden bazılarını paylaşmak yanlış geliyor. Ama bu ona bir son verecekse...

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye başlıyorum. Bana temkinli bir ifadeyle bakıyor, ama devam etmem için başını sallıyor. Ben de ona *neredeyse* her şeyi anlatıyorum. O yıllar önce Maddie ile barda geçirdiğimiz geceyi, onun şimdiye kadar tanıştığım en güzel, en eşsiz, en güçlü kadın olduğunu düşündüğümü anlatıyorum. Onu o kadar çok istediğim için, onu evime, rahat yatağıma bile götürmediğimi anlatıyorum. Onu karanlık bir otoparkta, kamyoneticimin yolcu koltuğunda becerecektim.

"Detaylara gerek yok," diye homurdanır Luke. Bana karanlık bir bakış atar ve ben iki avucumu da kaldırırm.

"Haklısın."

Ona, benden daha genç olduğunu bilmeme rağmen, on dokuz yaşında olduğunu asla tahmin edemeyeceğimi söylüyorum. Uzun zamandır gömülü olan anılar ve duygular geri geliyor, bu gerçeğin ne kadar şok edici olduğunu ve onun reşit olduğunu fark ettiğimde elektrikli çubukla dürtülmüş gibi hissettiğimi itiraf ediyorum. Yine de onun telefon numarasını istemek istediğim için kendimi bencil bir pislik gibi hissettiğimi.

"Ben yirmi dokuz yaşındaydım, neredeyse otuz." Gözlerimi sıkıca kapatırım. "Yanlış hissettim ve onu engellemek istemedim."

"Tanrım, bu demek oluyor ki onu daha önce tanışmıştın..." Luke parçaları birleştirirken sözünü kesince başımı salladım. Yüzündeki acı, sanki önemli bir şeyi kaybetmiş gibi, kalbimi bıçak gibi deldi.

"Onun bensiz daha iyi olacağına karar verdim ve bir süre onu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Gerçekten denedim, ama yapamadım."

Farlar ön verandayı aydınlatıyor, ama ikimiz de arabadan çıkmak için kıpırdamıyoruz. Gözlerime bakmıyorum, ama

söylediğim her şeyi düşünüyormuş gibi görünüyor. Bu tek başına içimde hafif bir umut ışığı yakıyor ve devam etmek için bana cesaret veriyor.

"Bir süre onu takip ettim," diye itiraf ediyorum, tırnak etlerini kurcalayarak. "Bu ne anlama geliyor?"

"Okuduğu okulu, çalıştığı yeri öğrenmek için sosyal medyasını takip ettim. Bu tür şeyler."

"Bu biraz..."

"Takipçi gibi mi?" diye tamamlıyorum onun yerine. Bana "*sen söyledin, ben değil*" bakışı atıyor ve ben gülümsüyorum. "Evet, sapık gibi görünmek istemedim, o yüzden bıraktım." Derin bir nefes alıyorum, umarım bir sonraki kısım onu kızdırmaz. Ama bu da hikayenin bir parçası ve anlatılması gerekiyor. "Yirmi yaşına gelene kadar bekleyecektim ve sonra ona yaklaşıacaktım. Onu bir randevuya davet edecektim."

Luke başını çevirir, gözleri fal taşı gibi açılır. "Ama yirmi yaşına basmadan hemen önce onunla çıkmaya başladım. Hatırlıyorum çünkü o kadar uzun süredir birlikte değildik. Seni birkaç ay önce tanıştırmıştım ve..."

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet."

"Neden bir şey söylemedin?" Elini saçlarının arasından geçirir ve saç bandını çıkarır. "Neden söylemedi? Hiç bahsetmedi..." Kaybolmuş gibi görünüyor ve keşke bunu ortadan kaldırıbilseydim.

Omuz silkiyorum. "Hiç konuşmadık. Belki onun için o kadar önemli değildi. Belki seni korumaya çalışıyordu... Bilmiyorum."

"Beni korumak mı?" Alaycı bir şekilde gülümser, ama ben başımı sallarım.

"Bu yüzden sana söylemedim. Kendini güvensiz hissetmeni, kıskanmanı ya da... her neyse, öyle hissetmeni istemedim."

"Ben ayrılır ayrılmaz onunla yatmanı engellemedim." Başını koltuğun başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. Belki de sadece benim hayal gücümdür, ama sesi eskisi kadar acımasız gelmiyordu.

"Tek pişman olduğum şey, yaptıklarımın seni incitmiş olması."

Luke başını sallar ve bir kahkaha atar. Bana dönerek anlamlı bir gülümsemeyle bakar. "Bilmeliydim... O gece partimde beni başka bir kızla yakaladı, o gittikten sonra bana yumruk attığını biliyor mu?"

Oh, doğru. O olay. Gözlerimi kaçırıyorum.

"Sanmıyorum." Nefes nefese bir kahkaha atar. "O zaman ona karşı hislerin olduğunu anlamalıydım, ama ben senin sadece kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşünmüştüm." Bakışları tekrar bana kayar. "Demek onu seviyorsun, ha?"

Gözlerinin içine bakarım. "O kadını tüm kalbimle seviyorum."

Bu sözleri söylediğimde fiziksel olarak acı çektiği belli oluyor, bu yüzden daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Onu geri alsa da almasa da, her parçamın sonsuza kadar ona ait olacağını söylemekten kaçınıyorum. O benim olmasa da, ben onunum.

"Bence ayrılığımızla ilgili beni en çok rahatsız eden şey, ikimizin de birbirimizle yetinmeye razı olmamız," diye itiraf eder, ellerine bakarak. "Her zaman sahip olduğumuz şeyin aşk olduğunu düşündüm. Belki de bunu anlayamayacak kadar gençtik. Birbirimizi sevmiş olabiliriz, ama hiç aşık olmadığımızı düşünüyorum." Omuzlarını silkiyor. "En azından ikinizin sahip olduğu türden bir aşk değildi."

Bu sözlerde sadece hafif bir acı duyuluyor.

"Onun için son bir şey yapmak istiyorsan, bırak da mutlu olsun," diyorum ona.

"Sence seninle mutlu olabilir mi?" "Bunu öğrenmek isterim."

Ön camdan dışarıya bakıyor, elleri direksiyonun üzerinde birleşmiş. Sessizce oturuyoruz ve gergin olmama rağmen onu zorlamıyorum. Birkaç dakika sonra başını sallıyor, bu kesin karar kalbimi hoplatıyor.

"Bu gerçekten çok tuhaf ve garip olacak. Buna alışmam biraz zaman alacak."

Karnımdaki kelebekler şimdiden sevinçten taklalar atıyor. "Luke?" diye soruyorum dikkatlice.

Çenesini ön kapıya doğru eğiyor. "İçeri girip bir bira içelim, sonra da kız arkadaşını nasıl geri kazanacağını anlatırsın."

CHAPTER Thirty

Maddison

"Sanırım bu senin." Irene, ortasında saatin tik takları duyulan, dağ zirvesi şeklinde yeşil boyalı bir tahta parçası tutuyor. Saati kişisel bir hakaretmiş gibi bakıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. Ben de onun sarsılmaz bakışlarına karşı çenemi kaldırıyorum.

Bu günün geleceğini hissetmişim. "Bu benim." Ses tonum keskin.

Kaşlarını çattı. "Kuzenim, Cedarwood Kış Festivali'ne gittiğini ve senin de böyle şeyler satan bir stant açtığını söyledi." Eli saati işaret ediyor.

"Evet."

Bana keskin bir bakış atıyor. "Bunun çıkar çatışması olarak kabul edildiğinin farkında mısın? Mağazamda yerel bir rakip nasıl çalışabilir?" Burnunu kırıstırıyor, ama ben sadece "*rakip*" kelimesini duyuyorum.

Dudaklarım yavaşça gülümsemeye uzanır. "Beni rakip mi görüyorsun?"
"Tanrım, hayır, öyle değil..." Gözlerini devirir. "Önemli değil. Eğer burada çalışmaya devam etmek istiyorsan, küçük hobini bırakman gerekecek."

Ültimeatoma rağmen, içimi bir heyecan kaplar. Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım ve bunun bir kısmı Jax sayesinde. Bu noktaya gelmem için ihtiyacım olan özgüveni bana o verdi, yetenek tamamen bana ait olsa da.

"Mesele de bu. Aslında burada çalışmaya devam etmek istemiyorum."

"Anlamadım?" Irene saati masasına sertçe bırakır ve keskin gözleriyle beni inceler.

"Sadece birkaç hafta içinde, *küçük hobim* bana bu sefil işten kazandığımdan daha fazla para kazandırdı," derim ve ayağa kalkarken ona acı bir gülümseme atarım. "Bu fırsat için minnettarım demek isterdim, ama gerçekten değilim. Hayatın güzel olsun, Irene Johnson."

Irene, ben kapıdan çıkarken dehşetle nefesini tuttu. "Seni nankör küçük..."

Onun nefret dolu sözlerinin geri kalanını duymazdan gelerek, ona tek parmağımla veda işareti yapıp Zamora's Home Décor'dan son kez fırtına gibi çıkıyorum.

Arabam otoyolda hızla ilerlerken, uzaktan dağların zirveleri belirir ve ben olasılıkları düşünürüm. Jax'ın olmadığı bir gelecek düşünmek hala kasvetli ve iç karartıcı olsa da, bundan sonra ne yapmak istediğimi zaten biliyorum. Ama planlar yapmaya başlamadan önce, halletmem gereken bir şey daha var.

Mary'nin ziyaretinden beri düşündüğüm, uzun zamandır ertelediğim bir görev.

Cedarwood Valley İtfaiye İstasyonu'nun boş park yerine girerken, Jax'ın kamyonetini görmeyince rahat bir nefes alıyorum. Normalde perşembe günleri çalışması gerekmiyor. Ama ona rastlayacağım düşüncesi bile avuçlarımı terletmişti. Bir yanım onu tekrar görmek için can atıyor olsa da, bir yanım da onun özlemini söyleyip ağlayarak kendimi kaybetmekten korkuyor. Arabamı kapatıp, fikrimi değiştirmeden önce ön kapıdan içeri giriyorum.

Küçük, tuğla duvarlı lobide, kırmızı ve siyah boyalı bir masaya yaklaşıyorum. Masadan yukarıdaki duvarda bir dizi çerçeveli fotoğraf var. Fotoğrafların üzerinde yazan el yazısı kelimeler akıcı bir şekilde birleşiyor ve "*Hizmet etmiş olanların anısına*" diyor. Gözlerim, itfaiyeci üniforması giymiş ve kask tutan zarif fotoğraflarda dolaşıyor. Her fotoğrafın altında

fotoğrafın altında bir tarih yazıyor. Kalbim, Jax'ın ürkütücü derecede tanıdık, daha yaşlı görünen bir versiyonunu görünce takılıyor. Aynı dalgın ifade, aynı zümrüt yeşili gözler ve siyah saçlar. Saçlarında gümüş çizgiler ve gözlerinin ve ağzının çevresinde bazı kırıışıklıklar var, ama benzerlik şüpheye yer bırakmıyor.

"George Parker," diye fısıldayarak ismi yüksek sesle okudum.

Masadaki koltuk şu anda boş, ama köşeden yaşlı bir adam belirir. Gri saçları karışmış kahverengi saçları da bana bir şekilde tanıdık geliyor. Tanıdığını anlayınca yüzü aydınlanır, gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında kırıışıklıklar oluşur.

"Bayan Raddix!" Sesi, küçük alanda yüksek ve gür olsa da dostçadır. "Jax'ı arıyorsanız, maalesef bugün çalışmıyor." İlk başta, adım bilmesi beni şaşırtır, ama sonra onun, Jax'ın restoranı tahliye ettiği gece Jax'la birlikte olan adamlardan biri olduğunu fark ederim.

Ah, kaptan. Buradaki adamlar bizim ilişkimiz hakkında ne biliyorlar acaba? Hiçbir şey biliyorlar mı, yoksa sadece belirsiz varsayımlarda bulunuyorlar mı?

Araba anahtarları hala parmaklarımdan sarkıyor ve dalgın dalgın onlarla oynarken birbirlerine çarpıyorlar. "Merhaba tekrar. Aslında, bir kaza raporunu görebilir miyim diye merak ediyordum. Şey... benim kazamın." Yüzündeki ciddi değerlendirme ve merak karışımı, ayaklarımın üzerinde kayarken yutkunmama neden oluyor. "Yaklaşık beş yıl önce olmuş olmalı. Yani, bu mümkün mü? Olay yerinde kimlerin çalıştığını bilmek istiyorum. Adını hiç öğrenemedim." Yüzündeki ifade yumuşayınca omuzlarım gevşiyor.

"Tabii ki." Boynunun arkasını ovuşturur. "Bazen, olay yerini temizlemek için birkaç ilk müdahale ekibi gerekir, ama çağrıya yanıt veren tüm itfaiyecilerin isimlerini verebilirim. Belki içlerinden biri size tanıdık gelir?"

Doğru. Kahretsin. Midem düğümlenir. Hangisinin beni kurtaran kişi olduğunu nasıl bileceğim?

"Aslında mesele de bu. Beni, ailemi öldüren bir araba kazasından çıkardılar. Ve beş yılın erteleme için uzun bir süre olduğunu biliyorum..." Dudaklarımı ısırıp yere bakıyorum. "Sanırım beni çıkaran kişinin adını bilmek istiyorum."

Neden bilmem gerektiğini bilmiyorum, ama bilmem gerekiyor. Kelimelerle ifade edemediğim, açıklanamayan bir nedenden dolayı, hayatımın en kötü gününde bana güven hissettiren o iyi kalpli adamın adını bilmem gerekiyor. Bana başaracağımı söyleyen o alçak, yatıştırıcı ses tonuna bir isim koyamadım. Elimi tutan o pürüzlü, nasırlı ele.

"Endişelenme. Bu istek sandığından daha yaygın."

Kaptana minnettar bir gülümsemeyle bakarken, onun bilgisayarını açıp tuşlara basmaya başlamasını ilgiyle izliyorum. Raporu arayabilmesi için ona bazı temel bilgiler veriyorum: adım, doğum tarihim ve kaza tarihi.

"Ah, işte burada," diye mırıldanır. Elektronik raporu tararken hareketlerini takip ediyorum, o gerginleşince vücudum da gerginleşiyor. Bana bakmadan önce kaşlarını çatıyor, sonra tekrar bilgisayara dönüyor. Sanki bir gizemi çözmeye çalışır gibi ekrana bakıyor ve midemde rahatsız edici bir his uyandırıyor.

"Ben... bunu yazdırıp hemen döneceğim," diye mırıldanır, gözleri benimkilerle buluşmayı reddeder. Bir düğmeye basar, ayağa kalkar ve bana sırtını dönerek yazıcıya doğru yürür. Sayfalar yazıcıdan çıkarken, cebine uzanır ve kirli görünümlü bir cep telefonu çıkarır. Bana gizlice bakar, bir şeyler yazar, cep telefonunu cebine koyar ve elindeki kağıtları toplar.

"Buyurun, Bayan Raddix." Hareketleri kasıtlı olarak yavaş gibi görünüyor, yazıcıdan henüz çıkmış, hala sıcak olan küçük bir kağıt yığını uzatıyor. Gülümsemesi şimdi zoraki, neredeyse biraz *fazla* kibar görünüyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor ve gözleri başka yere kayıyor. Midem sıkışıyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, kafamın içinde bir içsel uyarı zili çalıyor.

Belki de sadece benim hissettiğim bir şeydir. Belki de kaptan herkese karşı bu kadar garip davranma eğilimindedir ve ben bunu şimdi fark ediyordumdur?

Boğazımı temizlerim ve çenemi kapıya doğru uzatırım. "Yardımanız için teşekkürler. Artık gidebilirim."

O başını sallar, ama gözlerinin bir milisaniye içinde elimdeki kağıtlara kaymasını kaçırmam. Ya da kaşlarının hafifçe çatılmasını ve düşünürken dudaklarını büzüşmesini.

Bu raporda ne bulacağım ki?

Binadan çıkarken kapının üzerindeki zil çalar, gözlerim alışılmadık derecede parlak, güneşli kış gününe karşı kısılır. Etrafa bakınırken, kaldırımda tek başına duran bir bank görür ve otururum. Üzerimdeki kat kat giysilere rağmen, metal sırtımı soğutur. Ellerim zaten donmuş buzlu şeker gibi hissediyor ama garip bir şekilde, yıllarca erteledikten sonra, bir saniye bile daha beklemek istemiyorum.

Belki de karanlıkta kalması daha iyi olan anıların saldırısına kendimi zihinsel olarak hazırlarken, soğuk bir korku omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Derin bir nefes alarak, hayatımın en kötü gününü detaylı olarak anlatan rapor kağıdına bakıyorum. İlk bakışta, sıradan bir rapor gibi görünüyor. Üzerinde adım, kaza tarihi, yeri ve hayati belirtilerim yazıyor. Daha derinlere inip, beni dışarı çıkarmak için kapıyı nasıl kestiğini, kırık bileğimi nasıl sabitlediklerini ve çeşitli yaralardan kan akışını nasıl durdurmaya çalıştıklarını anlatan korkunç ayrıntıları okurken boğazım düğümleniyor. Raporda, tam olarak bilinçli kalamadığım, gözlerimin ara sıra açıldığı ama hiçbir şeye veya kişiye odaklanamadığım anlatılıyor.

Ön koltukta hâlâ sıkışmış durumda olan iki cesedin bahsedilmesi ile tüm vücudum uyuşuyor.

O cesetler, az önce benimle konuşan anne ve babamdı.

Ve şimdi düzgün nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum çünkü tek görebildiğim onlar ve kanla kaplı hareketsiz bedenleri, uzaktan gelen siren seslerini dinlerken. Kalbim deli gibi atıyor, gözlerimi sıkıca kapatırken parmaklarım titriyor.

Ama yine de görüyorum — yağan kar, kırık camlar ve kırmızı. Her yer kırmızı.

Nefesim kesik kesik oluyor, karnımda panik hissediyorum. Ama benim elimi sımsıkı tutan o sıcak eli hatırlıyorum. Beni rahatlatan başka bir insanın yatıştırıcı varlığını.

"Her şey yoluna girecek, tatlım. Artık ben yanıdayım."

"Bugün yaşayacaksın, yaşamak için savaş. Önünde çok uzun bir hayat var. Sakın pes etme."

Jax'ın yoldan kaydktan sonra panik atak geçirmemi engellediği günü hatırlayarak, bana öğrettiği derin nefes egzersizini taklit etmek için elimden geleni yapıyorum. Derin nefes al. Nefes ver.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum.

"Güvendesin. Ben yanıdayım, tamam mı?"

"Benim için çok iyi bir kızsın, Maddie."

O derin, yatıştırıcı ses tonu beni sarıyor. Kendinden emin, özgüvenli ses tonu beni tekrar sakinleştiriyor. Nabzım artık kontrolden çıkacakmış gibi hissetmediğinde, gözlerimi açıyorum. Raporu tekrar incelemeye başladığımda, son sayfaya geçiyorum ve altta gelişigüzel yazılmış bir imza listesi görüyorum. İlk iki ismi tanımıyorum.

Ama üçüncü isim, etrafımdaki her şeyi dondurur. "Bu doğru olamaz. Bilirdim... Bilirdim."

Zaman tekrar hızlanır. Kalbim boğazıma kadar çıkmış gibi hissediyorum, başımı sallarken kanım donuyor. Tanıdık isme bakarken, dudaklarım aralanmış halde, çelişkili duygular içimi kaplar. İnanamama, kafa karışıklığı, şok ve belki biraz da öfkeyle dolu bir kasırga gibiyim.

Bu olasılığı hiç düşünmemiştim, değil mi?

"Neden bana söylemedi?" diye mırıldanıyorum. "Bu mantıklı değil."

Sessiz ayak sesleri dikkatimi çekiyor, başımı kaldırıp onun yaklaşmasını izliyorum. Sessizce hayatımı kurtaran ve nedense bunu kendine saklamayı seçen adam. Sık sık söylenmemiş sorularla kavislenen yaralı kaşları, her zaman biraz fazla samimi hissettiren yeşil gözleri, kim olduğunu tam olarak bilen bir adamın kendinden emin yürüyüşü. O anda, onun bunca zamandır burada olduğunu fark ediyorum. Bana ne kadar tanıdık geldiğini ve en iyi niyetime rağmen ona nasıl aşık olduğumu.

Jax benden birkaç adım ötede durur, bacaklarını genişletir ve ellerini koyu renkli Wranglers pantolonunun ceplerine sokar. Her zamanki gibi düşünceli ve somurtkan görünür, ama gözlerinin etrafındaki gerginlik endişesini ele verir. Onu hiç bu kadar... kendinden emin olmayan bir halde görmemişim. Yutkunur, dilinin ucu alt dudağına dokunurken adem elması bir kez aşağı iner.

"Senmişsin."

Başını sallar.

CHAPTER Thirty One

Maddison

"Sen... buradasın."

Şok hala vücudumu sararken, onu içime çekiyorum. Onu tekrar gördüğüme sevinmek istiyorum. Kollarına atlamak ve onu asla bırakmamak istiyorum. Kafamda sorular dönüyor, ama ona şaşkın bir bakış attığımda hepsi dilimde takılıyor.

"Kaptan bana söyledi..." Beni incelerken sessiz kalır, bakışları vücudumda aşağı aşağı kayar ve tekrar yukarı çıkar. Tereddütle bir adım öne çıkar, elleri yanlarında yumruk haline gelir. "Kaza raporunun bir kopyasını istediğini söyledi ve üzerinde benim adımın yazdığını fark etti. Ben de belki diye düşündüm..." Gözleri hala elimde tuttuğum kağıtlara takılır ve yüzünde acı dolu bir ifade belirir.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. Neden özür dilediğini tam olarak anlamadım. Ayağa kalktım, yavaşça ona doğru dönerek bir adım attım. Soğuk bir esinti

etrafımı sarar ve vücudumu titretir. Isınmak için kollarımı kavuştururum ve Jax kaşlarını çatır. Konuşmak için ağzımı açarım ama o benden önce davranır. "Buradan çıkabilir miyiz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Başka bir esinti daha eser, ciğerlerimdeki havayı çeker. Yüzümü buruştururum, vücudum titremeye devam ederken kendimi daha sıkı sararım. Yanaklarım çatlamış gibi hissediyorum ve parmaklarım uyuşmuş durumda. Gözleri kararır, göğsünün derinliklerinden hoşnutsuz bir homurtu yükselir. Hemen ceketini çıkarır ve omuzlarıma örter. Vücudunun ısısından kalan sıcaklık beni sararken, içimden bir nefes veririm.

"Sizi sıcak ve özel bir yere götürdüğümde tüm sorularınızı cevaplayacağım."

O arkasını dönüp, bir kez bile arkasına bakmadan kamyonetine doğru büyük adımlarla yürürken, ben öfkeyle nefes alıp veriyorum. Adımlarımı hızlandırarak onun peşinden koşuyorum. Yolcu kapısını benim için açık tutuyor ve ben ona yetişene kadar sabırla bekliyor. Vücudum onun vücuduna değdiğinde ona öfkeyle bakmaktan kendimi alamıyorum ve içimden "kibirli pislik" diye mırıldanıyorum.

O kıkırdar, nefesinin buharı kış havasına yayılır. Gözleri benimkilerle buluşur, göz bebeklerinde bir parça neşe dans eder. "Hala aynı tavırlarını koruduğunu görmek güzel," diye mırıldanır, gözleri dudaklarımda kalır. Kamyonete doğru eğilir, kış yeşili vücut losyonu kokusu beni sararken, başparmağı alt dudağımda kayar. "Eminim kardeşim seninle nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyordu, değil mi?"

Nefesimi içime çekerim, başparmağını ısırırken kanım ısınır. O inler.

Kötü fikir, Maddie.

"Uslu dur," diye mırıldanır, uyarıcı bir bakışla, ama gözlerinde parlayan arzuyu kaçırmam. Ya da yüzündeki yorgunluğu. Bu, şehvetimi biraz soğutur, kalbimi ağırlaştırır. Bu ayrılığın onun için de benim için olduğu kadar kolay olmadığını hatırlatır bana. Emniyet kemerimi tutar, vücuduma doğru eğilir ve kemerimi takar. Omuzları göğsümün ön tarafına değiyor ve bu sefer farklı bir nedenden dolayı titriyorum.

Kapımın sıkıca kapalı olduğundan emin olduktan sonra, sürücü tarafına dolaşıp arabaya biniyor. Kamyonet çalışıyor ve havalandırma deliklerinden hemen sıcak hava fişkırıyor. Jax'e bakıyorum, onunla kapalı bir alanda bulunmaktan biraz gergin hissediyorum. Ellerimizi birbirimizden uzak tutma konusunda pek iyi bir geçmişimiz yok

Ama eğer bu konuda endişeli ise, bunu belli etmiyor. Bunun yerine, kaşlarını çatarak beni inceliyor.

"Tanrım, Maddie, ne kadar süre dışarıda kaldın? Burnun kızarmış." Öne eğilerek, ısıtıcıyı tam bana doğru çevirir. Cennetteymiş gibi hissediyorum, sıcaklık beni inlememe neden oluyor. Ama bunu itiraf etmeyeceğim.

Onun yerine omuz silkiyorum. "Ben iyiyim."

Bana inanmadığı belli olan bir homurtu çıkarır. Direksiyonu çevirirken ön kolları kasılır, kamyonet park yerinden çıkıp otoyola girer. O anda, onun her zaman bana göz kulak olduğunu fark ederim. Sessizce, sorgusuz sualsiz ve beklentisiz. Beklenmedik bir şükran ve sevgi duygusu... ve aşk duygusu ile doluyorum. Gözlerimin arkasında hafif bir baskı hissedirim, ama gözlerimi kırparak onu uzaklaştırırım.

Neredeyse yirmi dakika boyunca sessizce yol alıyoruz. Ara sıra birbirimize gizlice yan gözle bakıyoruz ama sessizlik rahatlatıcı. Soğuk yavaş yavaş içimden çıkıp yerini rahat bir sıcaklığa bırakırken vücudum koltukta gevşiyor. Garip bir şekilde, ona nereye gittiğimizi sormaya gerek duymuyorum. Ona sorgusuz sualsiz güveniyorum. Otoyol virajlı bir arka yola dönüşüyor ve tırmanmaya başladığımızı fark ediyorum.

Bizi Cedarwood Dağları'na götürecek yola yaklaşırken, bir seyir noktasına çekiyor. Kamyonet park yerine giriyor, ama motoru kapatmıyor. Önümdeki muhteşem manzaraya bakıyorum, dağların zirveleri başımın üzerinde yükseliyor, bu mevsimde ağaçlar yapraksız ama yine de güzelliklerinden hiçbir şey kaybetmemişler. Burada oturup, zirvelere bakmak için boynumu uzatmak zorunda kalmak, sorunlarımı önemsiz hissettiriyor.

Yanımda, Jax'ın yorgun bir iç çekişini duydum. Ona baktığımda, koltuğuna yaslanmış, parmaklarıyla burnunun köprüsünü sıkıştırıyordu. O düşüncelerini toplarken bekliyorum, bu nadir görülen kırılganlık gösterisine hayretle bakıyorum. Gözlerini açtığında, kafasında kaybolmuş gibi görünüyor, belki de uzun zamandır gömülü olan anılarında. Yüzünde hafif bir hüznün dans ediyor, aramızda olan biten her şeyi hatırlatıyor bana. Elimi onun elinin üzerine koyup hafifçe sıkıyorum. Gözleri pişmanlık dolu bir gülümsemeyle benimkilere dönüyor ve boğazını temizliyor.

"Seni tanımıyorum bile, ama arka koltukta sıkışmış, parçalanmış bedenini gördüğümde kalbim neredeyse durdu." Cümle boğuk, kısık bir fısıltıyla çıkar ve acı dolu bir ses çıkarır. Bir an için gözleri çılgınca bakar ve bu benim kalbimi hızla çarptırır. Serbest elinin parmakları

direksiyon simidini beyaz parmaklarıyla sıkıca kavrar. "Eğer seni o zaman da şimdi olduğu gibi sevseydim? Bu beni mahvederdi."

Beynimdeki tüm sesler, tüm sorular bir anda durur. Boğazımdan sessiz, kısık bir nefes kaçar. Gözlerimi kırıştırırım, zihnim çok önemli bir kelimeye takılır: *aşk*.

"Kar fırtınası beklenenden erken geldiği için ekstra vardiya almıştım ve kaptan tüm mürettebatın güvertede olmasını istiyordu." Başını sallar. "O gün orada olmamam gerekiyordu ve neredeyse isteği reddedecektim. Luke lisenin son sınıfındaydı ve üniversiteye gitmeden önce onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum. Ama işler yoğunlaşırsa onları yüzüstü bırakmak istemedim."

Gözleri bana kayıyor ve ifadesini anlayamıyorum. "Ne kadar ironik, değil mi? Bazen gerçekten de bizi doğru yöne yönlendiren, daha yüce bir varlık olup olmadığını merak ediyorum. İnsanların doğru zamanda yolları kesişmesini sağlayan. Belki aptalca, ama bir yanımda o gün bana ihtiyacın olduğunu düşünmekten hoşlanıyor. Departmanımdaki herhangi biri seni o arabadan çıkarabilirdi, ama *benim yapmam* gerekiyordu."

Sözleri başımı döndürüyor ve kalbimi hem heyecan verici hem de korkutucu bir şekilde hızlandırıyor. Keşke kucağına tırmanıp yüzümü boynuna gömebilseydim. Konuşmaya devam ediyor ve ben her kelimesini yakalamak için çaresizce uğraşıyorum.

"Kulağa korkunç gelse de, bir süre ilk müdahale ekibinde çalışınca, birçok çağrı birbirine karışmaya başlar. Ama her zaman aklında kalan, hatta düşünme şeklini değiştiren birkaç çağrı olur." Gülümsemesi zoraki görünüyor. "Sen benim için öyleydin, Maddie. O gün gördüklerimi, bir saniyesini bile unutmadım." Eli dizimin üzerinde, başparmağı pantolonumun üzerinde daireler çiziyor.

"Keşke ilk görüşte aşk olduğunu söyleyebilseydim, ama dürüst olmak gerekirse, sen sadece ara sıra düşündüğüm genç bir kadındın. Günün ortasında sık sık durup nasıl olduğunu, iyileşip iyileşmediğini merak ederdim. Birkaç kez seni bulup nasıl olduğunu kontrol etmek istedim."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, konuşmak istiyorum. Bir şey söylemek istiyorum. Ama yapamıyorum. Anlayışla gülümsüyor, eli dizimi sıkıyor.

"Bir yıl geçti ve zamanla o günü gittikçe daha az düşündüm. Ama o gece barda... Nedense o sabah aklımda sen vardı." Dizimdeki eli boynuma kayıyor, pürüzlü avucunu boynumun arkasına koyarken başparmağı nabzımın attığı yeri okşuyor. Bu, kalbimin çarpmasına ve nefesimin biraz hızlanmasına neden oluyor.

"Sarhoş bir kadın bana yapışıp, ilgimi çekmeye çalışıyordu. Onunla hiçbir ilğim yoktu, ama kaba davranmak da istemedim. Onu uzaklaştırmanın bir yolunu düşünüyordum. Birdenbire, intikam tanrıçası gibi görünüyordu." Onun sessiz kahkahası beni gülümsetiyor. "Bize doğru yürürken gözlerindeki ifadeyi görmeliydin. Bebeğim, benim adıma ateş püskürüyordun." Yüzü bir gülümsemeye dönüşürken, benim yüzüm kızarır.

"Sana kalbimi gümüş tepside sunmaya hazırdım, soru sormadan. O anda neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum."

Derin bir nefes alıyorum, elim onun bileğini yakalamak için uzanıyor. Vücudumu ona doğru eğiyorum, uyluklarımız birbirine değene kadar koltuğumda kayıyorum. Onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum, o hikayesine devam ederken bu koku beni rahatlatıyor.

"Seni tekrar görmek şok ediciydi, ama çok çabuk fark ettim ki benim kim olduğumu bilmiyordun. Ve mutlu görünüyordun. Bunun değişmesini istemedim. Geceni mahvetmek istemedim ve seni tanımak istedim." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar, nefesi yanaklarımdan geçer. "Bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

"Senin sadece yakışıklı bir yabancı olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldıyorum. Dudakları kıvrılıyor.

"Beni yakışıklı mı buldun?"

Gözlerimi devirdim. Alnı alnıma değdi ve ben o güzel, yeşil irislerin yoğunluğuna baktım.

"Senin şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm," diyor. Başını sallıyor, geri çekiliyor ve sıcaklığını da beraberinde götürüyor. Onu tekrar kendime çekme isteğine direniyorum. "Benden daha genç olduğunu biliyordum, ama o polis sana teyzenin evine gitmeni söyleyene kadar, yaşını sormayı bile düşünmedim."

"Senin benden büyük olman umurumda değildi," diye itiraf ediyorum.

Bana sinirli bir gülümseme atıyor. "Biliyorum," diyor ve uzun bir nefes veriyor. "Ama ben umursadım, Maddie. Senin için bir zafer ya da tek gecelik bir ilişki ya da... her neyse, öyle olmak istemedim. Seni istedim. Ama seni engellemek ya da herkesin yargısına katlanmanı istemedim. O zamanlar

senden uzaklaşmanın doğru şey olduğunu düşündüm. Ama aynı zamanda... benim için pişman olmanı da istemedim."

"Seni asla pişmanlık duymam."

Bu, kulağıma fısıldadığı sözlerin yankısıydı, ama alaycı gülümsemesi bana onun bana inanmadığını gösteriyordu ve bu beni onu sarsmak istememe neden oluyordu. Kendini benim gördüğüm gibi görseydi, kendi değerinden şüphe duymazdı. Ama şimdilik bunu bir kenara bıraktım.

"O geceden sonra seni unutmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama sen unutulabilecek türden bir kadın değilsin, Maddie. Öyle yaşanıp kendi adımı bile unutacak hale gelebilirim, ama o zaman bile seni düşünmeye devam ederim." Elini uzatıp parmaklarıyla kulak arkama düşen bir saç telini geriye itti. Gözlerimin arkasında yine bir baskı hissettim ve tekrar gözlerimi kırıştırarak onu uzaklaştırdım.

"Ben de seni düşündüm."

Buna şaşırmış görünüyor. Gözlerinde bir tür ihtiyatlı umut belirir. "Öyle mi?" "Çok uzun bir süre. Nasıl olduğunu ve beni düşünüp düşünmediğini merak ettim." Omuz silkiyorum ve ona utangaç bir gülümseme atıyorum.

"Ayrıca, seni unutamamamın delilik olduğunu düşündüm." Kampüste bir partide bir arkadaşımın arkadaşı aracılığıyla Luke ile tanıştığımda, onun Jax'ı hatırlatan bir yanı olduğu için ilk başta ilgimi çektiğini eklemiyorum. ilgimi çektiğini söylemedim.

Sessizce gülüyorum. "Luke bizi tanıştırdığında çok şaşırmıştım."

Kafasını sallar, kendi sessiz kahkahası aramızdaki boşluğu doldurur, sonra tekrar sessiz ve dalgınlaşır. "Bir süre sosyal medyanda seni takip ettim."

"Öyle mi?"

Bana onaylayıcı bir şekilde mırıldanıyor. Sonra koltuğunda kıpırdanıyor, gözleri başka yere kayıyor. Parmakları direksiyonu tıklatıyor ve... gergin mi görünüyor? "Seni bekliyordum." Sözleri o kadar sessizce mırıldanıyor ki, hepsini duyabilmek için kulaklarımı zorlamam gerekiyor.

Kalbim hızla atıyor. "Ne?"

"Seni tekrar bulacaktım. Yirmi yaşına bastıktan sonra."

Onu hayretle izlerken, sözleri aramızda asılı kalır, ağırlığı havayı yoğunlaştırır. "Ben... öyle miydin?" Ağzım kuruyarak kekelerim. O günü hatırlayıp hesap yaparken kalbim sıkışır... "Luke ile çıkmaya başladığımda doğum gününe sadece birkaç ay kalmıştı." Hatırlıyorum çünkü beni çok güzel bir restorana götürmüştü ve üzerine pembe krema ve mumlar konmuş çikolatalı bir kek getirmişlerdi.

"Çok üzgünüm." Sesim kırılır, nefesim hıçkırıklarla kesilir ve ıslak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akar. Gözleri büyür ve nefesini tutarak küfür eder.

Nefesim kesilir. Sıcaklık göğsüme yayılır ve bakışlarımı başka yere çevirmeye çalışırım, ama diğer eli uzanıp beni durdurur. Yüzümü tutar ve alnını alnıma yaklaştırır.

"Hayır," diyor. Konuşurken burun delikleri genişliyor, sesi sert ve şiddetli. "Hayır, bunların hiçbirini senin hatan olduğunu düşündüğüm için söylemedim. Sakın kendini suçlama. Ayrılan bendim. Nedenlerim ne olursa olsun, yapan bendim. Sonuçlar için suçlanacak biri varsa, o da benim. Anlıyor musun?"

Hıçkırarak ağlıyorum. "Eğer benim kendimi kötü hissetmeme izin vermeyeceksen, sen de hissetmemelisin. Sen doğru olanı yapmaya çalışıyordun ve..." Hıçkırıyorum. "Bu senin hatan değil." Ama gözyaşlarım durmuyor.

Aniden, Jax'ın elleri kalçalarımı kavrar ve beni kendine doğru çekerek beline oturur. Omuzlarına tutunurum, beni istediği yere oturturken çığlık atarım.

"Bu muhtemelen kötü bir fikir..." diye başlıyorum.

Ben kurtulmaya çalışırken, onun sert elleri beni tekrar aşağı çekiyor. "Sessiz ol ve ağlarken sana sarılmama izin ver," diye mırıldanıyor.

Sonra yüzünü boynumun kıvrımına gömer, elleri belimin alt kısmını sarar. Kollarında her zaman hissettiğim dostluk ve güvenlik duygusunun tadını çıkararak kollarında gevşerim. Sessiz *bir "senin yanındayım"* gibi hissettirir. Birkaç kez derin nefes alır, kokumu özlediğini mırıldanır. Vücudu bir kez titrer.

Onu kollarımla sıkıca sararken, bu duygu dayanılmaz hale gelir. Onu özlemek. Onunla konuşamamak, ona dokunamamak, hatta nasıl olduğunu bile bilememek. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilerek, kalbim yeniden parçalanacakmış gibi hissediyorum.

Bu, Luke'un bunu kabullenmesini sağlamayacak ve ondan kendi kardeşini değil beni seçmesini isteyemem.

"Seni özledim." Düşünmeden bu sözleri ağzımdan kaçırıyorum, ama pişman değilim. Jax her zaman benim tüm kırılgan yanlarımı kabul etmiştir. Geri çekildiğinde, gülümsemesi yumuşak, neredeyse çekingen bir dudak kıvrımıdır ve onu otuz dört yaşından daha genç gösterir. Derin bir nefes alır ve parmakları başımın arkasındaki saçları okşarken, hafif bir titreme hissediyorum.

"Senden uzak olmak... işkence gibiydi." Boğuk, gırtlaktan çıkan sözleri yüzümden yeni gözyaşları akıtıyor, ama başparmakları onları silmek için orada.

"O gün senin için daha fazla mücadele etmediğim için ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem."

"Şşş, sorun değil, Jax. Anlıyorum ve bunun için sana kin beslemiyorum."

"Ama sen mücadele etmeye değersin, bebeğim. Senin gülümsemelerin, kahkahaların olmadan o evde oturmak... Lanet olsun, boşluk hissettim." Elimi tutup avucumu kalbinin üzerine koydu. "Ama cahil, korkak bir pislik olduğum için beni affedebilirsen, bu senin."

Kalbim göğsümde çarpıyor, her atışında içimi kaplayan umutla daha hafif hissediyorum. "Peki ya Luke?"

Bana pişmanlık dolu bir gülümseme atıyor. "Sanırım onu ikna edebildim... biraz ikna ile." Gülümsemesi sönüyor. "Muhtemelen ikinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum, ama bunu *hak etmek* için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Herkesin ihtiyaçlarını kendininkinden üstün tutan bu düşünceli adama bakıyorum. Ve benim onu istemeyeceğimi mi düşünüyor?

"Geceleri sana sarılacak biri mi istiyorsun?" Avucunu göğsüne vurur. "Yolda lastiğin mi patladı? Ben hemen oradayım, bebeğim." Ona sulu bir gülümseme atarım. "Zor bir günün ardından eve geldiğinde sana sarılacak güçlü kollara mı ihtiyacın var?" Kollarını bana dolandır, kasları gerilir. "Benimkiler bu iş için fazlasıyla yeterli. Lütfen beni geri kabul et."

Bu adam.

"Ben de seni seviyorum, Jax, ama bir şans daha için yalvarmak zorunda değilsin. Beni gerçekten gören tek kişi sensin ve sanırım seni çok daha uzun zamandır istediğimden fazla istiyorum. Kendime itiraf etmek istediğimden daha uzun zamandır. Ve artık senden ayrılmak istemiyorum."

Aklım hala karışık, sorularla dolu. Luke'u nasıl ikna ettiğini bilmiyorum ve şu anda sormak için yeterince umursamıyorum.

Ona doğru eğildim, dudaklarım onun dudaklarına değdi. Ağzıma doğru nefesini verdi, göğsünden bir hırıltı ile yarı kırık, düzensiz bir hıçkırık arasında bir ses çıktı. Sonra dudakları benim dudaklarıma çarptı. Dişlerimiz birbirine çarptı, birbirimizi yalayıp yutarken, dudakları benim dudaklarımı domine ediyordu. Ellerim göğsünde kayarken, elleri gömleğimin altına giriyor. Cildinin sıcaklığı beni inlemeye zorluyor. Uzaklaşıyor, gitmeden önce alt dudağımı ısıırıyor.

"Tanrıya şükür," diye nefes nefese söylüyor. "Bundan pişman olmayacaksın. Seni her zaman mutlu edeceğim..."

Onu dudaklarımla susturuyorum, dilim onun ağzının kenarını okşuyor. Dillerimiz çarpışıyor ve ben inliyorum. Elleri kalçalarımı aşağı doğru itiyor, ta ki amım onun kot pantolonundaki şişkinliğin üzerinde sürtünene kadar. Öpüşmemizden ayrılıyorum. "Bu büyük sikin bana bastırmasını özlemişim."

Kulağına müstehcen sözler fısıldıyorum ve dişlerimle kulak memesini çekiştiriyorum.

O inleyerek kalçalarını bana doğru itiyor. "Seni en son burada aldığımda, işimiz yarıda kalmıştı."

"Hmm." Sırıtiyorum. "Hatırlıyorum."

"Kaldığımız yerden devam edelim. Boşalana kadar o güzel amını sürt, bebeğim." Sözleri içimi bir sıcaklık dalgası kaplar, nefesim kesilir, külotum ıslanır. Tam olarak dediği gibi yaparım. Elleri kalçalarımda bana dönmeme yardım ederken, amım ayak parmaklarımı kıvırtan bir orgazmıla kasılana kadar sert sikini sürterim.

Sonra onun evine doğru hızla geri dönüyoruz, sabırsız küçük inlemeleri beni tekrar tahrik ediyor, ben de uzanıp kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu okşuyorum. Kapıdan içeri girer girmez kıyafetlerimiz uçup gidiyor, ilk seksimiz o kadar sert ki vahşi sayılır. Sırtını tırmalıyorum, kulağıma neredeyse çığlık atarak, benim ona ait olduğumu ve amımın ondan başka kimseye ait olmayacağını söylüyor. Ben henüz heyecanımdan kurtulamadan, o yavaşça içime girip çıkarken, sikini tekrar sertleştiriyor. Beni değerli bir şey gibi kucaklıyor, tekrar ağlayana kadar tatlı sözler fısıldıyor.

Birkaç saat sonra, üstüne çıkıp kalçalarına bacaklarımı açarak onu uyandırıyorum. Uykulu, sırtıkan bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben de ona binmeye başlarken ona gülümsüyorum. Ne düşündüğünü anlamak için kelimelere ihtiyacımız yok.

Evet, bu adama doyamıyorum.

Ve şimdi o tamamen benim.

CHAPTER Thirty Two

Maddison

"Dün işimi bıraktım."

Ertesi sabah, ellerimi sıcak kahve fincanına dolayarak Jax'ın çıplak göğsüne yaslanıyorum. Geç saatlere kadar uyuduk, kış güneşinin ışığı nihayet perdelerden sızarak bizi yorgun uykumuzdan uyandırdı. Ben hızlıca duş alırken o gri bir eşofman altı giydi, taze demlenmiş kahvenin kokusu merdivenlerden yukarıya doğru yayılıyordu. Birkaç dakika sonra ipeksi bir bornoz giyip mutfığa girdiğimde, o mutfak masasında rahat bir gülümsemeyle oturuyordu. Beni kucağına çekti, kollarını belime gevşekçe doladı ve buharlı bir fincan kahveyi bana uzattı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Başımı geriye yaslayıp ona baktım. Kaşlarının çatılması çok sevimliydi. "Biri seni rahatsız mı etti?"

Burun kıvrarak, dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. "Irene dışında kimse." O eğlenerek nefesini dışarı verir. "Sana onun bir kaltak olduğunu söylemiştim."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Parmaklarım kucağında huzursuzca davul gibi çalıyor, ama Jax'ın gözleri bu harekete takılınca kendimi zorla sakinleştiriyorum. "Ailemin işini yeniden canlandıracağım," diyorum birden.

"Ne? Maddie, bu harika. Seninle gurur duyuyorum tatlım." Sessiz sözleri sevgiyle doludur ve sesindeki neşeli gurur beni heyecanlandırır, planlarımı daha fazla paylaşmak istememe neden olur.

"Şehir merkezine yakın küçük bir depo kiralanıyor. Üst kat benim dairem, alt kat ise çalışma alanım olacak. Ana gelir kaynağım özel mobilya siparişleri olacak, ama yine de sevdiğim diğer şeyleri de yapmaya devam edeceğim. Eski mobilyaları yenileyebilir veya satmak için daha küçük dekor parçaları yaratabilirim." Ellerime bakarken ağzım kurur, kalbim hızla çarpar. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim, gerçekten. Bana inanmasaydın bu noktaya gelemezdim."

Beni belimden daha sıkı sarar. "Belki sana biraz destek oldum, ama sen her zaman bunu yapabilecek yeteneğe sahiptin. Ben olsam da olmasam da, bu yolu bulurdun. İnanılmaz yeteneklisin ve bunu hak ediyorsun."

Görüşümü bulanıklaştırmak üzere olan gözyaşlarını geri çekip ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim."

Cevap olarak verdiği öpücük yavaş ve şefkatli. İçimi yapışkan bir sıcaklık kaplıyor ve kollarında erimek istiyorum. O uzaklaştığında neredeyse nefes nefeseyim, öpücükten şişmiş dudakları çenem boyunca kayıyor. Ön kapının açılma sesi bizi geriye sıçratıyor, başlarımız kapıya doğru dönüyor. Beni anında saran utanç dalgasını engelleyemiyorum. Luke girişten içeri girer, neşeli ıslığı donarak durur. Luke, şu anda onun kucağında oturduğum şekli incelerken, Jax'in vücudu benim altımda gerilir.

Uzaklaşmaya başlıyorum, ama Jax'in elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve taş gibi bir ifadeyle beni tekrar kucağına çekiyor.

"Zaten gördüm. Artık hareket etmenin bir anlamı yok," diye mırıldanır Luke. Rahatsızlığını çabucak gizler, yüzü abartılı bir esnemeyle gerilirken eli kahve fincanına kayıtsız bir hareketle uzanır. Ama dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasını ve gözlerini kaçırmasını gözden kaçırmam. Suçluluk duygusu kurşun balon gibi mideme yerleşir.

"Çok garip ama neyse," diye devam eder.

"O haklı, bebeğim," Jax kulağıma fısıldar. "Onu şımartırsak, asla alışamaz."

"Duydum," diye tersler Luke. Omzunun üzerinden Jax'e sert bir bakış atar, sonra tekrar kahve makinesine dönüp düğmelere basar.

"Siktiğimin herifi," diye mırıldanır. Jax burnunu çeker.

Luke kahve hazırlarken aramızda inanılmaz bir garip sessizlik hakim olur. Karşıımızdaki sandalyeye oturur, omuzları gözle görülür şekilde gergindir. Ona bir tabak muffin uzatırım, o da başını sallayarak bir tane alır. Hareket gözüne çarpar, bakışları Jax'ın elimi okşadığı yere kayar. Luke'un buna asla alışamayacağı ihtimalini düşünürken, omurgamdan bir ürperti geçer, midemde mide bulantısı hissederim. Ya bu çok fazla gelirse? Jax'ı tekrar kaybedecek miyim? Ellerim, artık ılık olan kahve fincanını sıkıca kavrar.

"Sanırım bunu anlamalıydım, değil mi?" Luke yüksek sesle düşünür. "Neyi anlamalıydın?" diye dikkatlice sorarım.

Luke ağzına büyük bir ısırık yaban mersinli kek tıktırır, çiğnerken yanakları şişer. Yutarken beni ve Jax'ı işaret eder, dudakları kibirli bir sırıtışa bürünür. "Yani, sen partimden ayrıldıktan sonra bana işe yaramaz, aldatan pislik dedi ve yüzüme yumruk attı."

Nefesim kesilir, başım geriye doğru eğilir. Luke'un gözleri parlar, daralmış bakışlarımın Jax'e dönmesinden açıkça keyif alır.

Jax, Luke'a ölümcül bir bakış atar.

"Kardeşine vurdun mu?" diye tıslarım.

Jax altımda kıpırdanırken Luke kıkırdar.

"Başka bir kadını öptü," diye hatırlatır Jax.

Omzuna vurup ona onaylamayan bir bakış atıyorum. "O senin kardeşin!"

Luke kahkahalarla güler, ağzına bir muffin daha tıktırırken sesi boğuk çıkar. "Köpek kulübesinde geçirdiğin zamanın tadını çıkar, kardeşim."

Dürüst olmak gerekirse, içimdeki küçük bir parça - tamam, büyük bir parça - şu anda kafamda bedavaya yaşayan zihinsel görüntüye bayılmak istiyor. Jax'in yumruğunu Luke'un aldatan, yalancı yüzüne doğru sallaması. Sadece bu düşünce bile yumurtalıklarımın dans etmek istemesine neden oluyor.

"Hak etti," diye homurdanır Jax. Luke, sessizce aynı fikirdeymiş gibi omuz silker.

Oda tekrar sessizliğe büründüğünde, Jax boğazını temizler ve duş almaktan bahsederek mırıldanır. Kucağından inirim ve o boş kahve fincanını lavaboya götürürken boş sandalyesine otururum.

Lavaboya doğru yürürken, gözleri benimle Luke arasında gidip gelir. Tereddüt eder, bir şey söylemek ister gibi görünür, ama söylemez.

Jax'ın ayak sesleri kaybolduktan sonra, Luke derin bir nefes alır ve bana bakar. Dramatik ayrılığımızdan bu yana onunla ilk kez yalnız kaldığımızı bilmek beni gerginleştirir ve avuçlarım terler. Öfkem çoktan geçmiştir ve kendimi sadece... ilerlemek isterken bulurum. Tartışmak istemiyorum, daha da kötüsü, Luke'un bir şans daha istemesini dinlemek istemiyorum.

"Sanırım bu, seninle konuşmak için pek de ince olmayan bir ima olmalıydı," diyor ve "*ince*" kelimesini söylerken gözlerini deviriyor. Dudaklarım seğiriyor ama sessiz kalıyorum. "Sanırım bu konuşmayı bir süredir yapmamız gerekiyordu," diye devam ediyor Luke. Uzun, kirli sarı saçlarını elleriyle tarıyor ve yarım topuzunu bozuyor. Yüzündeki endişeli ifade bana biraz sempati duyuyor.

"Öncelikle, özür dilerim..." Luke derin bir nefes alır, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve acı bir kahkaha atar. "...her şey için," diye bitirir. Kaşlarım havaya kalkar. Dürüst olmak gerekirse, bir özür bekleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Luke, ben..."

Gülümsemesi acımasızdır. "Ben berbat bir erkek arkadaş oldum ve her şeyin sorumluluğunu üstleniyorum." Kendi ellerine bakar, dalgın dalgın tırnak etlerini koparır. "Sanırım ilk birkaç yıl iyiydi, ama sonra ben ayrıldım. Her aptalca şey yaptığımda sen bana destek olsan da, ben senin yanında olmadım. Mesela, kavga ettiğim için beni hapisten çıkardığın zaman Jax'e bundan hiç bahsetmedin."

Bu bir sorudan çok bir ifade, ama yine de ona cevap veriyorum. "Hayır." O, bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor ve boğazını temizliyor.

"Ben... bazı şeylerle uğraşıyordum." Sessizce, tereddütle konuşuyor ve bakışlarını kaçırıyor. Bununla ne demek istediğini hiç anlamıyorum ve acaba gözümünden kaçan bir şey mi var diye merak ediyorum. Beni şaşırtıcı bir endişe kaplıyor ve elim onun elini kapamak için uzanıyor. Gözleri fark edilmeyecek kadar genişliyor.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun, değil mi? Her ne kadar biz... Her zaman bana gelip konuşabilirsin."

Bir zamanlar, onun hem arkadaşım hem de erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Ve şaşırtıcı bir şekilde, o sevginin hepsi yok olmamış. Belki de

bizim kaderimiz buydu: arkadaş olmak. Umarım bir gün tekrar öyle olabiliriz.

O isteksizce başını sallar. "Henüz konuşmaya hazır olmadığım şeyler var, ama sorunlarımın ilişkimizi etkilemesine izin vermemeliydim."

Onun bir şeyler yaşadığını fark edemeyecek kadar berbat bir kız arkadaş mıydım? Son altı ayda kişiliğindeki yavaş yavaş değişimi fark etmemiş miydim, üniversitede tanıştığım mutlu, kaygısız çocuğun neden sık sık dalgın ve içine kapanık olduğunu merak etmemiş miydim?

"Senin suçun değil, Maddie." Sessizce söyler ve elimi güven verici bir şekilde sıkar, sonra çekilir. "Senden bazı şeyleri sakladım ve bunun kendi nedenlerim var. Ama bu senin bir eksikliğinden kaynaklanmıyor." Ona minnettar bir gülümseme veriyorum, çünkü garip bir şekilde, bu beni gerçekten daha iyi hissettiriyor. Bir yanım, onun sakladıklarını öğrenmek için araştırmaya devam etmek istiyor. Ona yardım edip edemeyeceğimi öğrenmek için. Ama konudan saptığımızı ve onun artık bu konu hakkında konuşmak istemediğini hissediyorum.

"Demek istediğim, sana daha fazla destek olmalıydım, bize destek olmalıydım. Ve bunu kabul ediyorum," diye devam ediyor, yüzünde bir kaşlarını çatmış ifadeyle. "Veda partimde çok fazla içtim çünkü ilişkimizin eskisi gibi olmadığını biliyordum. Belki de artık beni istemiyorsun diye düşündüm."

Suçluluk duyarak başka yere bakıyorum.

"Bu bir mazeret değil, ama o kız benimle flört etmeye başladığında... İstenildiğimi hissetmek hoşuma gitti sanırım. Onu uzaklaştırmalı ve seni aramalıydım. Onu öpmek dışında her şeyi yapmalıydım. Seni incittiğim için özür dilerim."

Gözlerime dolmak üzere olan yaşları silerek gözlerimi kırpyorum. Bu konuşma düşündüğüm kadar acı verici olmasa da, ikimizin de ihtiyaç duyduğu sonuca nihayet ulaşmak yine de acı tatlı bir duygu.

"Bu ilişkiyi bu kadar uzun süre devam ettirmemeliydim. Uzun zamandır mutlu değildim, ama yine de kaldım. Bu ikimiz için de adil değildi," diyorum, kendi hatalarımı itiraf ederken sesim biraz titriyor. Gerçek şu ki, bu konuda ikimizin de suçu var. İlişkimizde rahat hissetmeye başladım, değişmesini istediğim şeyleri sessizce içime atıp, aslında hiçbir şey yapmadım.

Şu anda, bunun bir daha asla olmaması için sessizce yemin ediyorum. Bir şeyden hoşlanmazsam veya mutsuzsam, Jax ile konuşacağım. Her şey birikene, ilişki bir yük haline gelene kadar sessizce kaynamayacağım

eğer bir sorun varsa, ona bunu düzeltmesi için bir şans vereceğim.

"Jax bana bardan bahsetti," diyor Luke

yumuşak bir sesle. Ben irkiliyorum.

"Keşke bana da söyleseydin. Neden söylemedin?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "İlk başta, seni Jax'e ulaşmak için kullandığımı düşüneneğinden ya da onunla birlikte olmamın çok tuhaf olduğunu düşünerek benden ayrılacağından korktum." Nefesimi verip saçlarımı elime alıyorum. "Sonra zaman geçtikçe, sana söylemediğim için bana kızacağından korktum ve sonunda... sana hiç söylememek daha kolay hale geldi."

"Bunu bilmeye hakkım vardı bence."

"Hak ettin ve özür dilerim." Gözlerine bakmak istemediğim için parmağımınla mutfak masasındaki bir çatlağı okşadım. "Her şeyi baştan yapabilseydim, sana en başından söylerdim."

Luke başını salladı, ben onun gözlerine tekrar baktığımda cevabımı kabul etmiş gibi görünüyordu.

"İçeri girip seni kardeşimle birlikte görmek çok şok ediciydi ve ben bunu iyi idare edemedim. Bunun için de özür dilerim."

"Bunu kimse kolayca kaldıramaz."

"Onu seviyor musun?" Biraz daha dik oturur, omuzları sanki cevaba hazırlanıyormuş gibi gerilir. Onu incitmek istemiyorum, ama yalan da söylemek istemiyorum.

Başımı sallıyorum. "Evet, onu seviyorum. Sanırım o benim için doğru kişi." Bu sözleri yüksek sesle itiraf ederken kalbim çarpıyor.

Luke'un yüzünde acı ve rahatlama karışımı bir ifade var. "İyi, çünkü kardeşim sana deli oluyor. Babamız öldükten sonra bana bakmak için yıllarını feda etti ve mutluluğu hak ediyor. Buraya girdiğimde, sana sanki ayı asmışsın gibi bakıyordu." Başını çevirip mutfak penceresinden dışarıya bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Sanırım ben sana hiç öyle bakmadım. Siz birbirinizi hak ediyorsunuz. İkiniz de dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsunuz."

İçim rahatladı. Onun bizi kabul ettiğini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Jax'tan duymakla aynı şey değil ve şimdi zihnimdeki bazı sessiz korkularım yatıştı. Luke'un ilişkimize tekrar müdahale etmeye çalışacağından endişelenmeme gerek kalmayacak galiba.

"Sen de mutluluğu hak ediyorsun," diyorum. Bana dönüp baktığında, yüzünde sessiz bir inanamama ifadesi beliriyor. Bu beni şaşırtıyor, içimi burkuyor.

Kendini hep bu kadar küçük mü görmüş? Bu yüzden mi böyle davranıyor?

"Belki," diyor sessizce.

"Öylesin," diye tekrarlıyorum. "Sen iyi birisin."

Kafasını sallar. "Öyle olduğumu sanmıyorum, ama daha çok çabalayacağım."

Yukarıdan gelen su sesi dikkatimi çeker, gözlerim merdivenlere doğru kayar. Çıplak, ıslak Jax'ın duştan çıktığı görüntüsü zihnimde canlanırken, vücudumu bir sıcaklık kaplar. Onu her gün böyle görebileceğim, ilişkimizi kirli bir sır gibi saklamak zorunda kalmayacağımız düşüncesi, karnımda kelebekler uçurur. Koltuğumda kıpır kıpır otururken, gülümsememi bastırmaya çalışırım ama başaramam. Luke bana anlamlı bir bakış atar ve çenesini merdivenlere doğru uzatır.

Neredeyse kapıya doğru koşuyordum ama Luke ayağa kalkarken kendimi zorlayarak ona döndüm. Öne uzanarak kollarımı beline doladım ve sıktım. Beni hazırlıksız yakaladığım için keskin bir nefes aldı ve vücudu gerildi. Sonra gevşedi ve kucaklaşmamı karşıladı.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Sadece mutlu ol," diye cevaplar, sesi duygu dolu.

Boynum düğümlenirken, ağlama isteğimi bastırarak başımı sallarım. "Bizim için pişman değilim," diye itiraf ederim. Geri çekilir ve bana şaşkınlıkla bakar. "Belki sonsuza kadar birlikte olmamız gerekmiyordu, ama yine de çok güzel anılarımız var. Ve ben seni her zaman seveceğim, tamam mı?" Gerginliği kırmak için koluna hafifçe yumruk atarım.

Omuzları gevşer. "Devam et," der, çenesini tekrar üst kattaki banyoya doğru uzatır. "Aptal herif muhtemelen şimdiden seni özlemiştir. Artık sana sürekli yapışık kalacak, biliyorsun."

Mutfak kapısından geçerken gülümserim. "Buna güveniyorum."

Merdivenleri tırmanırken, mutluluk beni sarhoş ve başım dönüyor gibi hissettiriyor. Bunu yaparken, geleceği ve önümdeki tüm olasılıkları düşünüyorum. Sonra duruyorum, aklıma yeni bir fikir gelince midem bulanıyor. Herkesin koruyucu meleklerle, kadere ya da benzeri şeylere inandığını bilmiyorum. Ama acaba ailem başından beri beni Jax'e yönlendirmiş olabilir mi? Belki de bizim birlikte yaşayabileceğimiz aşkı gördüler ve belki de bana veda hediyesi olarak yollarımızın kesişmesini ayarladılar. Bu düşünce kalbimi şükran ve sevgiyle dolduruyor.

Ve umutla.

"Teşekkürler anne. Teşekkürler baba," diye fısıldıyorum.

Jax'in yatak odasının kapısına dönüyorum, geleceğimizin bize neler getireceğini görmeye hazırım.

CHAPTER *Thirty Three*

Jax

Şu anda ağzıma bastırduğım bira şişesinin kenarından sırtarak, kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alıyorum ve kuru boğazımı rahatlatmasını zevkle izliyorum. Tepemden gelen honky-tonk müziği çok gürültülü ve kalabalık barın içindeki ışıklar loş. Kalıcı terin hafif kokusu burnumu gıdıklıyor. Kalabalık barda otururken, etrafımdaki konuşmalardan parçalar duyuyorum.

Ama bunların hiçbiri, bana yaklaşırken utangaç bir gülümsemeyle güven yayılan kadından dikkatimi dağıtmaz. Kalçalarının sallanışı ağzımı sulandırır, vücuduna oturan siyah kot pantolon ve gri tişörtü, göğüs dekoltesini hafifçe göstererek sikimi heyecanlandırır. Bunu fark eden tek kişi ben değilim. Diğer erkekler de durup, onu açgözlü bir şekilde inceliyorlar, bu da beni sahiplenici bir canavar gibi kükremek istememe neden oluyor. Kadın önümde duruyor ve onların bariz

ilgileri hayal kırıklığı ve kıskançlığın karışımı bir duyguya dönüşüyor ve bu bana büyük bir tatmin veriyor.

"Oturmamın sakıncası var mı?" Çenesiyle yanımdaki boş tabureyi işaret ediyor, barda kalan tek boş yer orası. O utangaç, sinsi gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve kalbimi hızlandırıyor. "Ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum. Eminim evde seni bekleyen bir kadın vardır." Yüksek sesle gülerek neredeyse karakterimden çıkıyordum. Belki aptalca bir fikir, ama geri dönüp bu geceyi tekrar yaşamak istedim.

Bu sefer kızı elimde tutacağım.

"Senin için saklıyordum." Ona ateşli bir bakış attım, yanakları kızardığında dudaklarım bir sırtışa dönüştü. Oturdu ve vücutlarımızı birbirimize doğru çevirdik. Yakınlığımız kalbimi heyecanla çarptırdı. Ona yakın olmaya asla alışamayacağımı düşünüyorum. Parmaklarım onu kendime çekmek için sabırsızlanıyor.

"Öyle mi? Buraya geleceğimi nereden bildin?" Saçlarını omzunun üzerinden atıyor, ipeksi pürüzsüz boynunu bana gösteriyor. Boğazımdan sessiz, neredeyse duyulmayacak bir inilti çıkıyor. Ateşle oynuyor ve masumca kirpiklerini kırıştırıp memnun bir gülümsemeyle bana bakmasından, bunun farkında olduğunu düşünüyorum. Benimle oynamayı seviyor.

"Bu tarafa baktığını gördüm ve susamış gibi görüldüğünü düşündüm." Sesimi kısık bir fısıltıya indiriyorum ve gözlerinin büyüdüğünü izliyorum.

"Susamış görüldüğümü mü düşündün?" Bir an için, kırılmış gibi görünüyor ve bu beni güldürüyor. Barmen'e başımı sallayarak, ona en sevdiği içkiyi sipariş etme cüretini gösteriyorum ve sonra ona dönerek.

"Yani, kalan tek boş yerin yanına oturmuştum. Eğer bir içki istersen, er ya da geç buraya gelmen gerekeceğini düşündüm."

Bana göz kırptı ve ben de o kızarıklık geri döndüğünde gülümsememek için dudaklarımı sıktım. "Oh, aslında susamış demek istediniz, yani..." Dişlerini alt dudağına bastırdı. Bu sefer sessiz kahkahamı tutamadım ve o da bana şakacı bir bakış attı.

"Sen de ona susamış görünüyorsun," diye mırıldanarak bir yudum daha aldım. Omzuma vurup oyunu mahvetmememi söylemesini bekliyordum, ama beni şaşırttı.

"Belki de öyleyim. Belki de diğer tüm kadınların bu tarafa baktığını gördüm ve harekete geçmem gerektiğine karar verdim."

Keskin bir nefes alıyorum. Barmen içkisini bırakıp bir sonraki müşteriye yönelirken, kendimi küçük oyunumuzu bozmaktan

küçük oyunumuzu bozmak üzereyim. Birayı bitirip onu omzuma atmak üzereyim ki, o tekrar konuşur.

"Belki önce kendimizi tanıtmalıyız. Ben Maddison Raddix, sen kimsin?"

Aklım yıllar önceki o kader gecesine geri dönüyor ve onun gülümsemesinin o zaman da beni nasıl ısıttığını hatırlıyorum. Tıpkı o zaman olduğu gibi, onu burada, yanımda tutma isteği duyuyorum.

"Jax Parker. Tanıştığımıza memnun oldum, Maddie." Bu takma ad dilimden dökülürken, bu oyunun gerçek olmadığını hatırlatan tanıdık bir hata yaptığım için neredeyse utanç duyuyorum. Ama o bana sadece sevgiyle gülümsüyor.

"Sadece arkadaşlarım bana Maddie diyebilir," diyor, sesi neredeyse mırıldanıyor. Bu sesin şehvetli tınısı omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor.

Onu kamyonetimin kabinine çekip, sikimin üzerinde zıplatmak istiyorum. Belki kartlarımı doğru oynarsam...

"Ya senin arkadaşın olmak istemiyorsam?" Öne uzanıp, ellerimi o gece olduğu gibi taburesinin tahta ayaklarına doladım. Onu bana doğru çektim, alanını ihlal ederken göz bebeklerinin büyüdüğünü izledim. Bacaklarımı açarak, kot pantolonlu uyluklarımın onunkilere değdiğinden emin oldum.

"O zaman ne olmak istiyorsun?" diye soruyor, sesi nefes nefese. Başparmağım yanağını okşayıp boynuna doğru kayarken göz kapakları titriyor.

"Senin hayatının aşkı olmakla yetineceğim," diye cevap veriyorum. Nefesi kesiliyor ve ben ona küstahça gülümsüyorum. Ama gergin bir şekilde yutkunduğumda, nabzım boynumun dibinde hızla atmaya başlıyor. Daha önce bunu istediğimi hiç ima etmemiştim, ama bu kadınla her şeyi istiyorum.

Eğer o veriyor, ben alıyorum.

"Ve belki bir gün, senin kocan olabilirim."

Bu arzuyu yüksek sesle dile getirmenin çok erken olmadığını umarak, tepkisini yakından inceliyorum. Onu zorlamak ya da bunaltmak istemiyorum. Kardeşimle ilişkisini bitirip hemen bu ilişkiye atladığını unutmuş değilim, bu yüzden onun zamanlamasına uymaya hazırım. Bir parçam bu ilişkinin nereye gittiğini bilmek istese de.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdiğinde, rahatlamadan neredeyse düşüyordum, içimi sevinç kapladı. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor, sözlerimi düşünüyormuş gibi başını sallıyordu.

"Maddison Parker kulağa hoş geliyor. Sanırım buna varım."

Ona gülümserken, mutluluktan taşmak üzereymişim gibi hissederek, ciğerlerimden çıkan rahatlama hissini engelleyemiyorum. Şu anda yüzüm ne kadar aptalca görünüyor acaba? Öne doğru uzanarak, elini elimle kavrayıp dudaklarıma götürüyorum. Göz teması kurarak, elinin arkasını öpüyorum ve sonra dudaklarımı bileğindeki ameliyat izine değdiriyorum. Gözleri yumuşuyor. "Bana taşın," diyorum. İki aydır açıkça birlikte olmamıza rağmen, hemen bana taşınmak istememişti. O zaman hayal kırıklığına uğramıştım, ama onu anlıyordum. Bunun yerine, kendi işini kurmak için şehir merkezindeki boş bir depoyu kiralamıştı. En üst kat şu anda onun dairesi. Önce kendi ayakları üzerinde durmak istiyordu ve sanırım Luke ile aramızda olası bir gerginlikten endişe duyuyordu.

benim aramda olabilecek gerginlikten endişe duy

Ama Luke, şaşırtıcı bir şekilde, geri taşınmadı. Crestwood Heights'ta eski işine geri döndü ve şu anda nerede yaşadığını bilmiyorum. Nedense bize söylemiyor. Ama daha sık uğramaya başladı ve üçümüz arasındaki olayları hala kabullenmeye çalışıyor olsa da, daha açık davranmaya başladı. Her pazar balık tutmaya gidiyoruz ve geçen hafta bizimle öğle yemeği yemeyi bile kabul etti.

"Bunu sizin için değerli kılacağım," diye devam ediyorum ve bileğine bir öpücük daha konduruyorum, bu sefer yumuşak tenini nazıkçe ısııyorum. Ona göz kırpyorum ve uylukları birbirine sıkışıyor.

"Efendim, beni ne tür bir fahişe sanıyorsunuz bilmiyorum..." Boş elimle iç uyluklarına doğru kaydırıldığında, şakacı sesi bir kez daha nefes nefese olur. Bacakları hafifçe açılır. "Siktir," diye fısıldadı, gözleri benimkilere kilitlenirken rolünü bıraktı. Saf, kirli arzusun bakışı sikimi sertleştiriyordu. Dikkatlice kendimi düzelttim, ama tabii ki o fark etti. Alt dudağını ısırdı ve benim karanlık inlemem bir uyarıydı.

"Cevap ver, tatlım." Kontrol edilen hakimiyetimin boğuk ses tonuma sızmasına izin veriyorum, bunun gelecekteki her türlü şehvetli aktiviteye bir vaat olarak hizmet etmesine izin veriyorum. Cevabı ne olursa olsun, onu buradan dışarı sürükleyip, benim adımları haykırıncaya kadar amını yalamayı planlıyorum. Ama önce, cevabımı istiyorum.

"Daha fazla çekmeceye ihtiyacım var," diyor, küstah fırsatçı.

"Tamam." Cevabım hemen gelir ve bu beni hevesli gösterirse de umurumda değildir. İstersen tüm çekmeceleri ve tüm dolap alanını alabilirsin. Karşılığında onu elde edersem, kendi kıyafetlerimi seve seve pencereden dışarı atarım.

Onun cevap olarak gülümsemesi içimi aydınlatıyor. "Tamam o zaman, oda arkadaşım."

Ona karanlık bir bakış atarak, "*roommate*" kelimesini kullandığı için homurdandım. "Bana öyle deme."

Çok geç olana kadar dudaklarının yaramazca kıvrıldığını fark etmiyorum. "Sadece bir ifade. Sana ne dememi istersin?" Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Aslında, boş ver, muhtemelen bilmek istemem. Sana 'Seks Tanrısı Baba' ya da başka saçma bir şey demeyeceğim."

Bu bardaki her erkeğin cevabımı bilselerdi muhtemelen benim kadınların kölesi olduğumu düşüneceklerini bilerek, ama umursamadan kahkahayı patlatıyorum.

Bana hayatının aşkı, gelecekteki kocan, erkeğin ya da sadece senin erkeğin de.

Evet, ben gizli bir romantikim. Beni dava et.

Bar hesabını ödedikten sonra, kollarımı beline dolayarak onu otoparka doğru götürdüm. Yolcu kapısını açmadan önce, vücudunu kamyonete yasladım. Parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirip başını okşayarak, onu nazikçe öptüm. Dudakları her zamanki gibi benimkilere karşı esnek, kolları boynuma dolanarak beni kendine çekti. Dilimi dudaklarının kenarına değdirdiğimde, dudakları açılıp beni içeri alır. Dillerimiz birbirini okşarken göğsümde aşk kabarıyor.

Ondan uzaklaştığımda nefes nefese kalıyorum ve alnımı alnına dayıyorum.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum, dudaklarım dudaklarına değdiğinde nefeslerimiz karışıyor.

"Seninim," diye kabul ediyor yumuşak bir sesle. Eli kalbimin üzerine geliyor. Onun için çarpan kalbimi hissedebiliyor mu acaba? "Ve sen de benimsin," diye ekliyor.

"Seni gördüğüm ilk andan beri hep senin oldum, sevgilim."

Bu kadını *benim olarak* adlandırabilecek kadar nasıl bu kadar şanslı oldum? Uzun zamandır, yanlış kardeş olduğumu, onun sonsuza kadar benim gizli takıntım olarak kalacağını düşünüyordum. Ama artık o kadar da gizli değil, değil mi? Ve sadece bu da değil, o da benim ona aşık olduğum kadar bana aşık. Ve şimdi hayat denen bu çılgın, kaotik yolculuğu onunla paylaşma şansına sahibim.

Ve bence bu beni dünyadaki en şanslı adam yapıyor.

Luke

Bir Ay Sonra

İtiraf etmeliyim ki, nişan partilerinin amacını hiç anlamadım. Neden sadece nişanı duyurmak için bir parti düzenlenir ki? Sonuçta, bana oldukça basit bir kavram gibi geliyor.

Hey millet, nişanlandım. Hayır, hayır, artık ağabeyiyle birlikteyim.

Tamam, bu beni acımasız gösteriyor. Ama genel olarak, olayların gidişatını kabul ettim. Birbirlerini ne kadar mutlu ettiklerini görünce bunu yapmamak zor. Jack ve Coke'umdan bir yudum daha alıp, Jax'in arka bahçesinde birbirleriyle sohbet eden insanları izlerken boğucu gömleğimin yakasını çekiyorum. Arada sırada biri bana acıyarak bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, bu gece geldiğine şaşırdım."

Dişlerimi sıkarak Paige'e dönüyorum. Neyse ki sesi aşırı kendini beğenmiş ya da acıma dolu değil. Her zamanki gibi ciddi ve gerçekçi bir şekilde söylüyor. Onu iş üniforması dışında başka bir şey giyerken görmeye alışkın olmadığım için kıyafetine bakıyorum. Onun bu kadar seksi olduğunu nasıl fark etmedim? Elbisesi siyah üst kısmı, göğüslerinin eğimini ortaya çıkaran derin bir V yakalı, siyah, dalgalı eteği ise kırmızı güllerle kaplı. Ayaklarında bir tür topuklu botlar var, siyah saçlarının uçları her zamanki mor çizgilerle süslenmiş, gevşek ve sırtına dökülüyor. Burun halkası solan güneş ışığı altında parıldıyor. Kolları çıplak, neredeyse her santimini kaplayan dövmelelerini sergiliyor.

Burun kıvırıyorum. "İnan bana, benden daha şaşırmış kimse yok." Bir kez daha, acımasızca konuşmak istemiyorum. Ama Jax ve Maddison küçük bir kasabada yaşıyor ve bu insanlar iyi dedikoduları unutmakta isteksizler. Maddison benden ayrıldıktan birkaç ay sonra Jax'ın koluna takılınca kasabadaki yaşlı kadınlar şok oldu.

Mary hariç tabii. O kadın, tanıdığım en az yargılayıcı insan. Sevgi dolu ve şefkatli davranmaya çalışıyor, ama bence hiç geçmediği vahşi bir tarafı var.

Açıkçası, onun için sevindim.

"Hmm." Paige çok konuşkan biri değil, ama sorun değil.

Onu izliyorum, kalabalığa bakarken. İnsanlar dans ediyor, geçici bir dans pistinde, loş ışıklar altında, neşeli bir müziğe eşlik ederek kalçalarını sallıyorlar. Sağda, beyaz bir örtüyle kaplı, atıştırmalıklar ve içeceklerle dolu bir masa var. Onu geçince, gruplar halinde cornhole ve halka atma oyunu oynuyorlar.

"Aslında bu parti fena değil," diyorum yüksek sesle. Paige bana şüpheyle bakıyor. O her zaman benim en büyük hayranım olmamıştı, ama son zamanlarda insanların beni sevmesi için pek bir neden vermedim.

"Şimdi ne yapmaya çalışıyor?" diye mırıldanıyor Paige. Onun bakışını takip ediyorum ve Andrew'un stereo hoparlörlere doğru yavaşça yürüdüğünü görüyorum. Etrafına gizlice bakınıyor, dudakları kıvrılıyor.

"O her zaman kötü şeyler peşindedir," diyorum gülerek. "Onu durdursam iyi olur," diyor.

Elbisesinin dirseğine nazıkçe dokunarak onu durdururum ve başımı sallırım. "Hayır. Bakalım ne olacak. Merak ediyorum." Andrew'un telefonunu USB yuvasına takmasını eğlenerek izlerim.

"Emin misin? Çünkü..."

Andrew, klasik bir rock şarkısının ritmi çalmaya başlayınca, ayaklarının topuklarında zıplar ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bakar. Şarkıyı tanıdığımda, içkimi dudaklarıma götürürken donakalırım. Rick Springfield'ın "Jessie's Girl" şarkısı çalarken, konuşmalar durur, kafalar benimle Jax arasında gidip gelir. Maddison'ın yanında yemek masasının yanında duran Jax, elindeki tabaktaki yiyecekleri düşürür. Maddison, tabağın altına elini uzatarak düşmesini engeller. Jax başını çevirir ve gözlerim ile göz göze gelir. Herkes nefesini tutmuş gibidir.

"Çok mu erken?" diye sorar Andrew.

Dudaklarım seğirir ve sonra gülmeye başlarım. Jax başını geriye atar ve omuzları titreyerek derin ve boğuk bir kahkaha atar. Nedense bu beni daha da güldürür ve karnımı tutarım. Kalabalığın geri kalanında sessiz bir kahkaha patlaması olur ve herkes bir anda rahatlamış gibi görünür.

Jax sakinleşince cebine uzanıp cüzdanını çıkarır. Andrew'a doğru yürürken, eline bir tomar para sıkıştırıp şakacı bir şekilde omzuna vurur. Andrew sevinç çılgılığı atar ve zafer dansı yapar.

"Acaba ne oldu?" diye düşünürüm.

"Bilmek istemezsin," diye Paige kuru bir şekilde mırıldanır.

Jax Maddie'ye doğru yavaşça yürür, kolunu onun beline dolayarak onu yanına çeker. Şarkı yavaş ve tatlı bir melodiye dönüşür ve Jax onu geçici dans pistine çıkarır. Maddie'nin elleri Jax'ın boynuna dolanır ve ikisi birlikte dans ederler. Jax'ın gözleri sürekli Maddie'nin gözlerindedir. Maddie de yumuşak bir ifadeyle Jax'ın bakışlarına karşılık verir.

Kıskançlık dalgası içimi kaplar ve bakışlarımı başka yöne çevirirken dişlerimi sıkarım. Onu özlediğim ya da ona karşı hala bir şeyler hissettiğim için değil. Artık birbirimize uygun olmadığımızı söylemekte haklıydı. Ama onu hiç bu kadar mutlu ya da aşık görmediğim için. Aslında, hiç kimseye bana böyle bakmasını sağlayamadım.

Ve bunun nedeni belki de bunu hak etmediğim içindir.

Jax benden sakladığım şeyi bilseydi, bana karşı beslediği kardeşçe sıcak sevgi dolu bakışları hor görmeye dönüşürdü. Boğazımı temizlerim ve gömleğimin yakasını tekrar çekerim. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

"Hey, her şey yolunda mı?" Paige'in sesi yumuşak ve endişeli. Bundan nefret ediyorum.

Ona bakarak, gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve göğüslerine özellikle uzun süre bakıyorum. "Pek sayılmaz. Benimle sevişmek ister misin?"

Dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Ne kadar da pislikim. Aslında bir kez olsun iyi anlaşıyorduk. Neden kendimi bu duruma sokuyorum?

"Yanlış ekipman, dostum," diye tersler. "Ben o tarafa kaymam."

Kaşlarımı kaldırarak onun uzaklaşmasını izledim. Son bir kez omzunun üzerinden bana dik dik baktığında hiç şaşırmadım.

"Yani, sevişmek yok mu?" diye sesleniyorum. Bana orta parmağını gösterip uzaklaşınca gülüyorum.

Yine de, biraz suçluluk duyuyorum.

Daha iyi davranmaya, sözlerime ve davranışlarıma daha dikkat etmeye çalışıyorum. Ama kardeşim ve eski kız arkadaşımın aşk meşk yapmasını izlemek içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor.

"Selam dostum, n'aber!" Büyük bir el omzuma vurur ve içkimin üzerinden Caleb'in sırttan yüzüne bakarım. En iyi arkadaşımı gördüğüme içtenlikle mutlu olarak gülümserim ve omzuna vurarak karşılık veririm.

"Selam! Jax seni davet ettiğini söyledi ama gelip gelemeyeceğinden emin değildim," diye selamlıyorum onu.

Omuzlarını silkiyor, koyu kahverengi saçlarını eliyle tarıyor. Saçları yanları kısa kesilmiş ama üstleri daha kalın, alnına düşen büyük bir tutam var. Şık görünümlü, lacivert bir polo tişört giymiş, siyah kot pantolon ve ayakkabıları var.

"Bu partinin bu hafta sonu gidilecek yer olduğunu duydum."

Başımı sallayarak içkimin bir yudumunu daha alırken, gözlerim önümüzdeki kalabalığı tarıyor. Uzaklarda, haziran böcekleri bir senfoni gibi cıvıldıyor.

"Ee, nasıl gidiyor?" Onu neredeyse her hafta görmeme rağmen, bana her zaman bu soruyu sorar. O böyle biridir, her zaman insanlarla ilgilenir ve onlara değer verdiğini göstermek için küçük yollar bulur. Aşırı meraklı olmayan, sıradan bir sorudur ve ben bunu takdir ediyorum.

"Sanırım okula geri döneceğim," diye itiraf ettim. Bunu ilk kez ona söylüyorum. Bunu söylemek bile garip geliyor. Hiç ciddi bir öğrenci olmadım, okuldan ayrılmak zorunda kalmadan önce notlarım zar zor geçer nottu. O dönemi düşünmekten hoşlanmıyorum. Maddison ve Jax'ın, parti yapmak için okulu bıraktığını ve artık okulu umursamadığını düşündüklerini biliyorum. Bu, gerçeklerden çok uzak, ama bu onların suçu değil, çünkü onların böyle düşünmesine izin verdim.

Alternatif ise onlara gerçekte ne olduğunu anlatmak.

Her ne kadar bir parçam, birinin gerçeği görmesini istese de. Herkesin düşündüğü gibi sorumsuz, olgunlaşmamış, parti seven bir adam olmadığımı.

"Gerçekten mi! Dostum, bu harika!" Caleb'in gülümsemesi cesaret verici ve sözünün ardından bir soru soracak gibi görünüyor. Başladığım eğitimi bitirmek istediğimi söylemek için ağzımı açtığımda, bir şey onun dikkatini çekiyor. Kalabalığın içinden birine el sallayarak gelmesini işaret ediyor.

"Hey, galiba babam gelmiş. Onunla tanışmanı istiyorum." Caleb'i tanıdığım onca yıldır, babasıyla hiç tanışmadım. Grafik tasarım şirketi sahibi olduğu dışında onun hakkında çok az şey biliyorum. Caleb, babasının biraz yavaşlayıp masasından ve spor salonundan daha fazla uzaklaşmasını istediğini söylemişti, ama ona hayran olduğunu biliyorum.

Anlaşabildiğin, hatta hayran olduğun bir ebeveynin olması nasıl bir şey acaba diye merak etmeden edemiyorum.

"Merhaba baba, bu Luke."

Caleb'in söylediği diğer şeyleri duymazdan geliyorum, ağzım kuruyor ve önümdeki ayı gibi adamı izliyorum. Omuzları geniş, vücudu kaslarla dolu. Çenesi keskin, buz mavisi gözleri beni süzerken hiç kırpıyor. Kalın siyah saçları var, ama yüzü pürüzsüz bir şekilde tıraşlanmış. Benim de öyle bir çenem olsaydı, sakalla örtmezdim. Benimki gibi beyaz bir gömlek giyiyor, ama kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Bu, kaslı ön kollarını ve güneşten bronzlaşmış cildini ortaya çıkarıyor. Şakaklarında hafif tuz ve karabiber rengi saçlar ve gözlerinin çevresinde gülme çizgileri oluşmaya başlamış.

Çekici bir adam. Tabii ki objektif olarak konuşursak.

Heteroseksüel bir erkek, başka bir erkeği tuhaflik yaratmadan hayranlıkla bakabilir, değil mi? "Luke, bu benim babam Alek."

Onun adını hemen ezberlerim ve kafamda kulağa hoş geldiğine karar veririm. Alek bana nazik bir gülümseme atar ve gözlerim sert görünen dudaklarına takılır. Elini evrensel bir el sıkışma hareketi ile uzatır ve ben de aynısını yaparım. Avuç içlerimiz birbirine değdiğinde, sessizce nefesimi tutarım. Onun büyük eli benimkini yutar, pürüzsüz cildi sıcak ve yumuşaktır. El sıkışması sağlamdır ve nedense, kendini okşarken penisini de böyle tutuyor mu acaba diye merak ederim.

Siktir. Neden bunu düşünüyorum ki?

O benim en iyi arkadaşımın babası. Onun hakkında bu şekilde düşünmem gerektiğini söyleyen bir kural olduğundan eminim.

Ya da heteroseksüel olduğum için herhangi bir erkeği bu şekilde düşünmem gerektiği.

Tanışmamız kısa, öz ve konuya odaklı. Düşük, ciddi aksanı göğsünün derinliklerinden geliyor gibi. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve onu, o sesle bir toplantı odasında dururken hayal ediyorum. Ya da karanlık bir odada, sevgilisinin kulağına fısıldarken ona eğilmiş halde.

Yavaşça atıştırma masasına doğru yürürken, kendime bir içki daha dolduruyorum. Elime bakıyorum, onun avucunun benim avucumda hissettiğim hissi unutmaya çalışırken parmaklarımı büküyorum. Partinin geri kalanını onun hareketlerini hayranlıkla izleyerek geçiriyorum, farklı parti katılımcılarıyla konuşurken kibar sohbetlerini dinlemeye çalışıyorum. Arada sırada, gözlerinin benimkilere kaydığına yemin edebilirim.

Her seferinde, hızla başka yere bakıyorum.

Bir ara, ona baktığımda onun da bana baktığını fark ettim. Gözleri vücudumu tararken koyulaşüyor ve bakışlarının yoğunluğu ile tenim ısınmaya başlıyor. Gözleri tekrar benimkilere kilitlendiğinde, beklediğim gibi bakışlarını benden ayırmıyor. Hayır, beni izlediğini yakaladığım için utanmış görünmüyor. Bakışlarımı karşılıyor, dilini alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkarırken hiç pişmanlık duymuyor gibi görünüyor. Penisim pantolonumun içinde seğiriyor, canlanmaya başlıyor. İçgüdüsel olarak alt dudağımı ısıyorum ve piç kurusu bana sırtıyor.

Mahvoldum.

Buraya kadar geldiniz ve hala benimleyseniz, teşekkür ederim! Yeni bir yazara şans verdiğiniz, kitabımı okumak için zaman ayırdığınız ve açık fikirli olduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon veya sosyal medyada bir yorum bırakmayı düşünün. Ağızdan ağıza yayılan reklam, bağımsız yazarlar için inanılmaz derecede önemlidir.

Her kitapta olduğu gibi, nihai ürünün mümkün olduğunca mükemmel olması için benimle birlikte arka planda çalışan birçok kişi vardı. Harika beta okuyucularıma, kapak tasarımcısına, editörüm/düzeltenime, formatlayıcıma ve bu süreçte beni cesaretlendiren tüm harika insanlara çok teşekkür ederim!

Henüz fark etmediyseniz, sıradaki kitap Luke'un kitabı! Bu sizi şaşırttı mı? Dürüst olmak gerekirse, Maddie ve Jax'ın hikayesini yazmaya başladığımda, ilk niyetim Luke'u affedilebilir bir karakter yapmamaktı. Ama bu adamın söyleyecek çok şeyi olduğunu ve yakından bakıldığında onun altında daha fazlası olduğunu hissetmeye devam ettim. Onun zihnini biraz daha derinlemesine incelediğimde, onun çok şey yaşadığını fark ettim. İkinci kitapta duygusal bir yolculuk onu bekliyor, ama mutlu son çok tatlı olacak. Yayın bilgileriyle ilgili güncel gelişmeleri takip etmek istiyorsanız, beni sosyal medyada takip edin.

Keyifli okumalar!
Nicole VanAuken

Daha fazlasına hazır mısınız? Luke'un Cedarwood Valley Serisi'nin ikinci kitabı His Secret Betrayal'da ne sakladığını öğrenin! Yayın tarihi henüz belirlenmedi. His Secret Betrayal, tam uzunlukta, bağımsız bir roman olacak.

Luke

O benim en iyi arkadaşımın babası, ama yine de onu istiyorum.

Son ilişkim herkesin gözü önünde çöktükten sonra, flört etmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Ta ki Alek Cromwell ile karşılaşana kadar. Bana attığı tek bir ateşli bakış, ilişkiler ve cinselliğim hakkındaki düşüncelerimi sorgulamama neden oluyor.

Taşıdığım sır çok ağırlaşp, kardeşimden sakladığım ihanet boğucu hale geldiğinde, Alek beni teselli edecek son kişi olur.

Onu istememem gerekirdi, ama aramızdaki kimya çok güçlüydü ve görmezden gelemedim. Farkına varmadan, beni kollarına ve yatağına davet etti. En iyi arkadaşımın babası, şimdi de patronum olan Alek, kesinlikle yasak bölge olmalıydı. Ne yazık ki, ben hiç bir zaman ayartılmaya karşı koymakta iyi olmadım.

Alek

O benim oğlumun en iyi arkadaşı, ama yine de onu kendime ait yapmak istiyorum.

Luke Parker, büyük harfle yazılan bir sorun. Parti çocuğu olarak tanınıyor ve son ayrılığıyla ilgili pek de hoş olmayan bazı söylentiler var.

Ne yazık ki tam da benim tipim. Küstah ve yaramaz, ama onu her övdüğümde yüzü ışıltılı oluyor.

Ama oğlumun en iyi arkadaşı ve benim çalışanım olan bu adam kesinlikle yasak bölge olmalı. Ne yazık ki kurallara uymakta hiç iyi olmadım, çünkü onu bırakmaya niyetim yok.

Sınırların aşıldığı, kuralların hiçe sayıldığı ve kalplerin kırıldığı Cedarwood Valley'e hoş geldiniz.

İçindekiler

[İçerik Uyarısı](#)

[Oynatma Listesi](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. Onikinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[30. Otuzuncu Bölüm](#)

[31. Otuz Birinci Bölüm](#)

[32. Otuz İkinci Bölüm](#)

[33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)

[34. Epilog](#)

[Yazarın Notu](#)

[Ayrıca .](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

